

4 TAUTA IR VALSTYBĖ

4.1. ŠEIMA

Visas kosmosas yra pajungtas aukščiausiam meilės įstatymui, kuris sudaro gamtos esmę ir sukuria asmenybę.

Oskaras Milašius, Les Arcanes, p.49

*Tai, kas netinka bičių aviliui, netinka ir bitei.
Markas Aurelijus*

Darbe šeiminkas, darbdavys, samdinys įgyja reikalingų energijos atsargų alkui numalšinti ir gamybai DEDG sąmonėje sąlygomis. Vadinasi, individai patenkina tiek alkio, tiek savignyos, tiek vietos gynimo instinktus. Tačiau apsiribojimas tik „grobio“ medžiokle alkui numalšinti veda į veda į aklavietę, nes nėra gyvybės, kuri gyventų tik tam, kad numalšintų alkį. Gyvybėje alkis malšinamas tam, kad būtų auginamos naujos formos – palikuonys, nes kitaip trumpaamžis individo gyvenimas netenka prasmės. Vadinasi, liūtas skirtas, kad, ėsdamas antilopes, sukurtų liūtus. Žmogus skirtas, kad valgydamas mėsą ir grūdus, užaugintų vaikus. Kita vertus, „iš aukščiau“ yra duota, kad gyvybė amžinai esti tik populiacijose (tautose) ir individo kūnas yra žemiausios hierarchijos vertybė – elementas populiacijai pratęsti. Gyvybei svarbiausia yra ne individo, o rūšies populiacijos išlikimas ir tam tikslui ji turi atitinkamus mechanizmus. Pagal šias duotybes svarbiausias individo darbas gyvybėje yra malšinant alkį kartu auginti palikuonis ir neatlyginamai jam išlaikyti virššeimyninę gyvybės struktūrą – populiaciją. Taigi alkio numalšinimas individams tėra dalinis tikslas, kuris tarnauja pagrindiniam tikslui – vaikams ugdyti. Tai pagrindinis mokslinis atradimas biologijoje ir gyvenimo logika. Žmogus, kaip gyvybės forma, taip pat turi visus instinktus ir jis iš esmės neturi nieko svarbesnio, kaip populiacijos (tautos) išlikimas. Vaikas – individo NEATLYGINAMO DARBO dėka išauginta NAUJA, tėvus pakeisianti FORMA, garantuojanti ateitį populiacijai ir laimę tėvams. Vaikus augina ne abstrakti forma – populiacija, o atskiri regimi individai. Vaikų auginimas gyvybėje skatinamas lytinio, vietos gynimo ir rūšies išlikimo instinktų. Gamyboje atsiranda vertės, bet neatsiranda svarbiausios gyvybės vertybės – vaikai. Vadinasi, aptariant žmogaus gyvenimą, apsiriboti tik verčių gamyba niekaip negalima. Žmonės esti už individą aukštesnės hierarchinės pakopos struktūrose – šeimose. Šeima – gyvybės formos – žmogaus atrastas pagrindinis jų laisvo gyvenimo būdas ir pagrindinės gyvybės priedermės – kuo ilgiau laimingai būti – įsikūnijimas. Todėl žmogaus išlikimo akivaizdoje dėmesio vertas yra ne individas, o šeima. Autoriui atrodo, kad šiuo metu daugelis humanitarinių teorijų „klimpsta“, būties atskaitos tašku imdamos tai, ko nėra gyvybėje – egzistencinį individą. Tai prieštarauja gyvybės esmei, kurioje individas dabartyje yra tik darbo priemonė populiacijai išlikti ateityje. Taigi visuomenės būtis yra ne atskirų individų, o tik šeimų būtis, kuriose neatlyginamai išleidžiamos gamyboje uždirbtos vertės naujai kartai rasti. Žmogus yra ne organizmas su kitokia kūno fiziologija ir instinktais negu visi žinduoliai, o sąvoka, apibūdinanti kitokius individų struktūrizavimosi būdus pasaulyje ir laike. Sąvoka ŽMOGUS yra tik ŠEIMOS SINONIMAS

pasaulyje. Kalbėti apie individo BUVIMĄ pasaulyje ne šeimoje – meluoti, nes gyvybės esmė ne mūsų sugalvota ir pirmiausia ji reikalinga individams. Šeima, kaip ir šeimnininkas, yra tų pačių gyvybės instinktų ir objektyvių gamtos dėsnių veikimo atsiradusi struktūra pasaulyje. Aptarkime, kokios priežastys kuria ir išlaiko šeimą.

4.1.1. Šeimos meilė

Aptarti šeimą ir nekalbėti apie meilę neįmanoma. Žmogui šeima yra jo rastas būdas ne jo „numatytiems“ dalykams egoistiškai spręsti pasaulyje. Mūsų aptartas kūno alkio numalšinimas taip pat yra ne žmogaus „sugalvotas“ dalykas, bet žmogus „pasmerktas“ nepriekaištingai ir intensyviai jį vykdyti. Šis instinktas visada nedelsdamas primena, jog reikia energijos atsargų valdymo sistemai kartu su kūnu (stiprintuvu) išlaikyti. Geriausias laisvas būdas alkui numalšinti – būti šeimnininku. Šeimos išlaikymas individui nėra toks įsakmus dalykas, kaip alkio numalšinimas, bet žmogui, kaip gyvybės formai – svarbiausias dalykas. Žmogui, suvokiančiam, kad šeima susijusi tik su didelėmis neatlyginamomis išlaidomis ir daug mąstančiam apie sunkiai gaunamas pajamas, atsiranda noras „išsisukti“ nuo šio darbo ir ši priedermė gali likti neįgyvendinta arba prastai įgyvendinama. Išsisukinėjimas nuo gyvybės skirto darbo negali neatsiliepti sielos būsenai.

Visuomenės pagrindas yra neregimi sisteminiai vienetai – šeimos pasaulyje. Visų pirma palikuonių ugdymas yra duotas pagrindinis sisteminis tikslas, kurio pagrindas – lytinis, vietos gynimo ir rūšies išlikimo instinktai. Tačiau šeimai pasaulyje reikia vietos, tik tada gali būti įgyvendinamas jos tikslas. Ką atrado šiems tikslams gamta? Ji sukūrė skirtingos lyties, vyriškam ir moteriškam pradams atstovaujančius individus – vertybes, kurios nori sau laisvės neatlyginamam darbui vaikams (naujai kartai) pasaulyje ugdyti. Pasaulyje moteriškas ir vyriškas pradai yra tos pačios hierarchijos SKIRTINGOS paskirties ATMINTIES savybės, kurioms kūnai yra tik regimi informacijos stiprintuvai pradų paskirčiai įgyvendinti. Atskirai vyras ir moteris yra tik gamtos jėgos – potencialūs elementai darbui pasaulyje atlikti. Elementai, atskirai būdami pasaulyje, gali numalšinti tik alkį, t. y. tenkinti kūno BŪSENĄ – malonumą. Tik alkio numalšinimas ir darbas maistui užsidirbti yra beprasmiškas, nes nėra gyvybės numatyto neatlyginamo sisteminio darbo naujai formai (vaikams) ugdyti pasaulyje. Bendras abiejų individų darbas įmanomas tik sistemoje, nes tik joje atsiranda tikslas, prasmė, džiaugsmas. Sistemai pirmiausia reikia vietos pasaulyje, kurioje galėtų pastoviai vykti darbas. Darbas vyksta, kai pastoviai pasaulyje sujungti šaltinis ir imtuvas. Pastoviai sujungti gali tik poravimasis pasaulyje. Tai saviorganizavimosi būdas. Moters kūnas OBJEKTYVIAI skirtas gyvybės tikslui, nes neatlyginamu kūno darbu savyje energiją ir medžiagas paverčia regimais vaikais. Taigi moters kūno darbas yra šaltinis naujai formai – vaikui, bet pasaulio atžvilgiu yra IMTUVAS, kuriam pasaulyje reikia šaltinio – pradžios. Nuo gyvybės pasirodymo pradžios šeimos šaltiniu pasaulyje turi būti vyras. Vyro kūnas objektyviai dirbti savyje gyvybei (auginti naują formą) negali, bet jis gali ĮSIJUNGTI neatlyginamam darbui pasaulyje tik SUBJEKTYVIAI, kai jis jame užima vietą sau. Taigi saviorganizavimosi (poravimosi) šaltiniu būti skirtas vyras. Vyras, užsiimdamas ir išlaikydamas vietą, duoda pradžią ir saugumą šeimai. Kita vertus, tikslo turinys yra darbas šeimai, o darbas vyksta, kai yra tvari šaltinio ir imtuvo sąveika. Tvariai sąveikai tarnauja vyro instinktai. Vyro lytinis instinktas yra susijęs ne tik su jo kūno būseną – malonumu, bet ir su vietos gynimu pasaulyje, todėl yra sistemą kuriantis dalykas. Vyro vietos

gynimo instinkto vaidmuo pasaulio padalijime, autoriaus nuomone, panašus į embriono formavimo jėgas motinos kūne. Vyras sudaro sąlygas pratęsti savo vaikuose erdvinę jo DNR formą pasaulyje ir ją gina nuo kitų vyrų, įgyvendindamas gyvybei reikalingas atstūmimo jėgas. Tas neatlyginamas darbas prasideda nuo INSTINKTYVAUS jam virsmo – noro sieloje – turėti savo NUOSAVYBĖJE būtent tą moterį. Tam tikru laiku atsirandantis nuosavybės jausmas yra gamtos stebuklas, kuris vyrui panaikina savigynos jausmą tam, kad moteris jam taptų SAVU žmogumi. Šis virsmas sieloje kelia savo vietos pasaulyje turėjimo būtinybę, kuria tikslą ją išlaikyti ir kurti saugumą moteriai. Apsibrėžti vietą pasaulyje vyrui reikalauja vietos gynimo instinktas, kuris pagimdo nuosavybės jausmą jai ir viskam, kas joje yra. Vyro nuosavybės jausmas yra ir vyro šeimos nuosavybės pradžia, ir vyro įsijungimo į būsimų vaikų ugdymo darbą pradžia, ir moters įsijungimo į vyrui reikalingą darbą pradžia, ir šeimos valdymo sistemų vyro ir moters atmintyje (sielų) pradžia. Taigi vyro sąmonėje instinktyviai atsirandantis NUOSAVYBĖS jausmas (valdymo sistemos užsidarymas) šeimai, sukelia DEDG vyro sąmonėje, kuris yra šeimos saviorganizacijos šaltinis pasaulyje. Moters sąmonėje instinktyviai atsiranda noras – virsmas PRIKLAUSYTI būtent to vyro užimtai vietai, tapti vyrui SAVU žmogumi ir saugiai jaustis – sutinka organizuotis. Saugumo jausmas sukelia DEDG moters sąmonėje. Gimsta patvarios, entropijos didėjimo sukeltos sielos būsenos abiem – priklausymo aukštesnės hierarchijos vertybei – šeimai pasaulyje. Abiejų sielose pradeda veikti Onzagerio – Prigožino minimaliausios disipacijos principas energijai, atsiranda laimė ir šviesa sieloje. „Vyro namai – vieta, į kurią žmona pastatoma Dievo” (D.Boncheferis). Šaltinis neatskiriamai priklauso imtuvui, imtuvas – šaltiniui, vaikai – abiem. Visi praranda energiją, kuri palaiko galimai didžiausią tiesinę sąveiką tarp individų pasaulyje – DEDG pasekmę smegenyse, jaučiamą kaip trauką tarp jų. Vertybės – šaltinis ir imtuvas – negali būti viena už kitą, jos gali būti abiem toje pat vietoje ir bendradarbiauti, o bendradarbiavimo (saviorganizacijos) vietą garantuoja vyras. Šeimos nuosavybės jausmas, kuris nuo seno vadinamas MEILE, yra pagrindinis egoistinis VYRO jausmas šeimai, nes, suveikęs instinktas padidina adrenalino išsiskyrimą ir atminties patvarumą, neleidžia jos užmiršti. Tik nuosavybės jausmas (meilė) padaro vyrą gamtos jėga, įjungia jį į NEATLYGINAMĄ darbą šeimai pasaulyje išlaikyti, sukelia norą ją ginti, teikia moteriai svarbiausią dalyką – SAUGUMO jausmą jai ir vaikams. Saugumo jausmas moteriai atsiranda tik be abejonių jaučiant priklausomybę vyro šeimai. Atsiranda atskiras, laisvas ir pakankamas pasaulis abiem, to pasaulio išlaikymas tampa orumo ir laimės šaltiniu kiekvienam. Lytinio instinkto tenkinimas šeimoje ir vyrui, ir moteriai įgyja vertę ir prasmę, tampa gėriu, nes išlaiko jų orumą, kuris padeda išlaikyti saugumo jausmą moteriai, nuosavybės jausmą – vyrui. Mechaninis lytinio instinkto tenkinimas be nuosavybės jausmo, t. y. mainais (pvz., prostitucija), vyrui gali būti malonus, bet moteriai jis nemalonus iš principo. Vadinasi, nuosavybės ir priklausymo jausmai yra objektyviais entropiniais reiškiniais pagrįstas gamtos stebuklas, kurio negalima logiškai išmąstyti ar „sulipdyti” pareiga, bet galima tik SULAUKTI ir paskui juo laimingai gyventi. Tai iš tikrųjų stebuklas, nes visiškai nepažįstami, visiškai svetimi, t. y. jokiais giminystės ryšiais nesusieti individai tampa savais žmonėmis, sudarydami atskirą, NEDALOMO darbo objektą (ląstelę) pasaulyje – saviorganizavimosi vaisių – šeimą. Taigi iš tikrųjų žmogaus sąvoka yra šeimos sinonimas, o ne vyras ar moteris. Vyro ar moters pažinimas negali duoti nedalomo objekto – šeimos pažinimo, nedalomo objekto pažinimas neduoda vyro ir moters pažinimo. Tačiau seniai rasta, kad nedalomo objekto ATsiradimas duoda abiejų sieloms tikslą, prasmę, orumo jausmą, šviesą

sielose. Šviesa sielose yra tada, kai šeimos ŠALTINIS yra vyro nuosavybės jausmas šeimai, o IMTUVAS – moteris ir vaikai, jaučiantys priklausymą šaltiniui. Nors moteris šeimoje laiko tris kampus, vyras laiko svarbiausią „kampą“ – šeimos pradžią ir saugumą. Vadinas, gyvybėje įvertintas termodinamikos principas, kad *imtuvas sau negali būti šaltiniu, o šaltinis – sau imtuvu*, o laisvai dirbti gyvybės darbą gali, kai sudaro nedalomą, tiesinį šaltinio ir imtuvo junginį. Vyras turi neatlyginamai aprūpinti šeimą ir mirtinai stovėti už jos išlikimą pasaulyje. Vyrai nėra didesnio džiaugsmo, kaip plačiąja prasme galėti pamaitinti alkstančią savo šeimą. Vyras tampa aukščiausia hierarchija šeimai, kurioje tampa „panardintomis“ skirtingos vertybės – imtuvai – žmona ir vaikai. Aukščiausia hierarchija yra gamtiškas nuosavybės ženklas, „pasmerktas“ aprūpinti lėšomis savo nuosavybę, moteris – priklausomybės ženklas, skirtas naudoti nuosavybės šaltinio lėšas jo palikuonims. Gyvybė esti prisilaikydama tokios regimų ženklų reikšmės. Todėl vyras savo atminties sandara yra vidinis žmogus, moteris – išorinis žmogus. Susidaro atskirų SKIRTINGŲ vertybių darbo vienybė šeimoje – SIMBIOZE. Sutartinis darbas sistemoje – energijos išlaidos tam pačiam tikslui kuria trauką tarp elementų dėl DEDG smegenyse ir išlaiko šeimą. Vadinas, konkurencija dėl energijos atsargų tarp vertybių išnyksta, nes Dievo duota joms dirbti tam pačiam „iš aukščiau“ duotam tikslui, tampant skirtingais, bendradarbiaujančiais *objektyviu tiesiniu* pagrindu *darbiniais kūnais*. Tiesinė sąveika yra laimės pagrindas, nes kuria DEDG sąmonėje. Sutikdama priklausyti vyro šeimai ir saugiai jausdamasi moteris joje puoselėja vyro – šaltinio „pėdsakus“ – vaikus. Kiekvienas šeimos dalyvių sulaukia būsenos, kurios laukė bręsdami – tapo gamtos jėgomis. Tai emergencijos principas, kai sistemoje – šeimoje buvę svetimi vienas kitam individai tampa savais – įgyja atminties savybių ir gyvenimo prasmę, kurios neturi būdami atskirai. Vadinas, šeimos atsiradimas yra objektyvių entropinių principų sukurtas antientropinis darinys pasaulyje, o ne formalus vietos jame užtvirtinimas teisinėmis priemonėmis. Antientropinis nuosavybės jausmas sutvirtinamas teisiniais aktais tam, kad formaliai apgintų regimą turtinę nuosavybę visuomenėje, bet tai nėra šaltinis vidiniams entropiniams šeimos nuosavybės (meilės) dalykams. Teisė taupo energiją darbui pasaulyje, nes nereikia jėga saugoti savo vietos jame. Nuosavybės gynybos noras mažina individų agresyvumą, nes gynyba yra atsiradusios laisvės, kuri paverčia individo jėgą taikia, t. y. inkapsuliuoja (uždaryti) nuosavybėje. Didelė dauguma dabartinių šeimų problemų kyla dėl paprastos priežasties – vyrams dėl dirbtinai skleidžiamo triukšmo išklabinama atmintis, neatsiranda nuosavybės jausmas, o jo stoka trikdo saugumo jausmą moteriai. Taigi šeima yra tas žmonių seniai rastas, dabar atrastiems sisteminiams kibernetikos principams neprieštaraujantis jų laimingas gyvenimo būdas, kur geriausiai gali atsiskleisti gyvybei reikalingos individų savybės. Kodėl tokia šeimos forma atsirado? Tegul nėra tokios šeimos, kuri atėjo iš protėvių laikų. Koks tada vyrų ir moterų santykių sprendimo būdas, kai vyriškos ir moteriškos giminės individus vieną prie kito nuolat traukia OBJEKTIVUS lytinis instinktas, pažadinamas gamtos numatytais signalais? Kadangi visa, kas vyksta, yra pastangos spręsti valdymo sistemose objektyvių signalų sukeltas diskomforto problemas, tai ir lytinė trauka (instinktas) taip pat yra hormonų sukulto diskomforto, ieškančio kelio didėti entropijai, pasireiškimas. Tokiam diskomfortui panaikinti yra gyvybės numatyta objektyvi priemonė – skirtingų lyčių individų lytėjimas. Tačiau gyvojoje gamtoje teisę liesti turi ne kiekvienas, o tik vienas – geriausias. Todėl tarp vyriškos giminės individų (tos pačios hierarchijos vertybės) dėl to prasideda tiek vietos gynimo, tiek lytėjimo instinkto keliamos grumtinės, stengiantis iš savo vietos išstumti konkurentus ir pasiekti DEDG smegenyse. Šis vietos

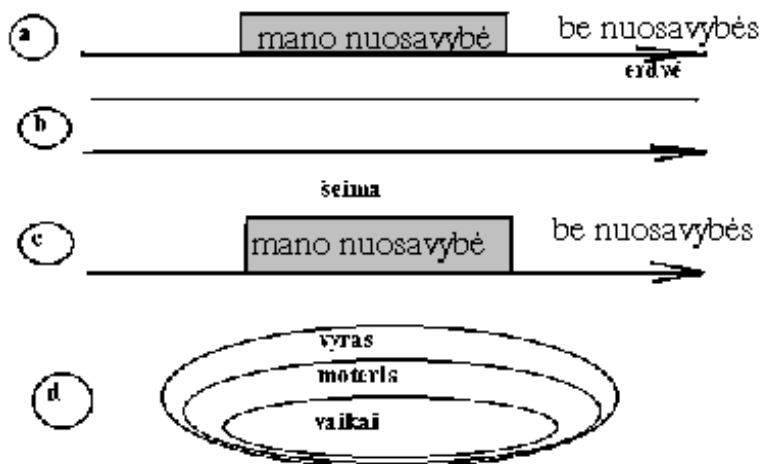
gynimo instinktas „liepia” laikytis principo: ARBA mano nuosavybė ir mano teisė, ARBA ne mano nuosavybė ir jokios teisės. Vidurio nėra – kiekvienas nuosavybės šaltinis nori LAISVĖS didinti savo entropiją. Vadinasi, kova vyksta dėl struktūrizacijos pasaulyje, kad įgyti vietą ir laisvę, kur patinas yra jos įgyvendinimo priemonė. Fizinė jėga objektyviai įvykdomas atsistūmimas laisvei nuo kitų patinų užimtų vietų ir atsiranda subjektyvus dvasinis gyvybės principas – jos būties ląsteliškumas, duodantis DEDG atmintyje, t. y. džiaugsmą. Tai patenkina termodinaminį principą – tarp šaltinių negali būti traukos. Pagal tokias nusistovėjusias „termodinamines” taisykles vyksta kova iš JĖGOS – tiesinių pozicijų džiaugsmui pasiekti. Gyvojoje gamtoje taip būna kartą per metus ir aršios kovos tęsiasi neilgai. Tačiau šios kovos vyksta su tam tikromis taisyklėmis, kurios atsiranda iš šiandien žinomo rūšies išlikimo instinkto – stengiamasi nugalėti nebūtinai užmušant. Kovos metu individai žūsta tik pasitaikius nelaimingam atsitikimui. Kovas stebintiems patelėms stipriausias yra lyderis ir jos renkasi jį šaltiniu. Galima pasakyti ir kitaip, kad šis patinas yra geriausiais patelei ir ji rami dėl palikuonių ateities, nes jis apgina vietą pasaulyje kartu su ja. Tai komfortas – DEDG sąmonėje. Žmogus yra gyvybės forma. Jam diskomfortą taip pat kelia hormonai, reikalaujantys entropijos didėjimo, tačiau jie išsiskiria ne sezoniškai, o nuolat laikrodžio mechanizmo tikslumu. Tuo jis skiriasi nuo gyvosios gamtos. Diskomforto sprendimo kelias yra tas pats – lytėjimo siekis. Vadinasi, jam spręsti diskomforto problemą – nuolat kovoti su konkurentais. Visuomenėje nuolatinis GYVYBEI OBJEKTYVIŲ instinktų tenkinimas dėl nenutrūkstančios fizinės vyrų kovos dėl moterų nepaliktų akmens ant akmens, neliktų jokio gyvenimo, kurį galima vadinti žmonišku. Tuo labiau, kai žmogus turi išorinį energetinį papildymą naikinimui – ginklus. Žmogui reikėjo ieškoti būdų, kaip PATENKINTI OBJEKTYVIUS INSTINKTUS ir DAR laisvai išlikti rūšiai. Ar tam yra galimybių? Žmonės atrado, kad galima ne tik išlikti, bet ilgai ir laimingai gyventi, jei kiekvienas turi savo vietą – atskirą pasaulį ir valią ją ginti. Taigi šeima yra tik gyvybės būties principo – LAŠTELIŠKUMO įgyvendinimas visuomenėje (populiacijoje) ne fizine jėga, o atmintyje išlaikoma minties jėga (valia), kuri jėgą „uždaro” savo erdvėje (inkapsuliuoja) ir teikia DEDG atmintyje. Fizinės šeimos ribos išlaikomos ir ginamos įstatymu, bet gali reikėti ir jėga. Šeimos LAŠTELIŠKUMAS pasaulyje – tik individų atmintimi. Vadinasi, kitu būdu negu rado gyvybė, žmogus būti laisvu. Galima būtų pagalvoti, kodėl gyvybei reikia ląsteliškumo? Atsakymas paprastas – įgyvendinti laisvą gyvenimą (DEDG sąmonėje) kartu išlaikant sąlygas atrankai – sugebėjimą išlaikyti savo ląstelę tarp kitų ląstelių pasaulyje. Vakaruose jau seniai vyksta kitokio struktūrizavimosi negu ląsteliškumas paieškos. Tačiau, kaip rodo daugybė faktų, geriau rasti, negu rasta prieš tūkstančius metų, nepavyksta. Dabar aišku, kodėl neranda: kitoks struktūrizavimasis neduoda DEDG atmintyje (laisvės). Dabar iš Vakarų skleidžiama taip vadinamos masinės „kultūros” produkcija rodo, kad visuomenėje dėl ardomo ląsteliškumo paplito nelaisvė ir tvyro didžiulis nuobodulys, nes laisvė be atmintį struktūrizuojančio nuosavybės jausmo neatsiranda. Ląsteliškumo reikia laisvam individui, nes tik jis visus instinktus paverčia laisvu šeimos buvimu pasaulyje. Laisvas struktūrizavimasis gali įvykti, jei individo sąmonė yra auklėjimu praturtina *tam tikromis pradinėmis žiniomis ir žinojimu* ir įgijusi valios jį išlaikyti. Šių abiejų dalykų įgijimas perkeičia instinktus ląsteliškumo išlaikymo linkme. Instinktai transformuojasi ne savaime, o tik nuo gimimo auklėjant šeimoje. Atminties turinys kuria valdymo sistemas sąmonėje, o hormonų energija jose pradeda dirbti šeimai. Lieka aptarti, kokios sąlygos ir kokios vertingos žinios leidžia

neprieštarauti objektyviems dėsniams bei instinktams ir rasti laisvam žmogaus išlikimui tinkamą problemos sprendimą.

Vyro ir moters fiziniai skirtumai yra duoti „iš aukščiau“ ir akivaizdūs. O kaip skiriasi psichologinės savybės? Žmonės seniai pastebėjo, kad vyro psichika yra neplastiška, jam turi būti aiškūs „taip“ ir „ne“ ir „ne“ jam didina entropiją sąmonėje. Vadinasi, tai išplaukia iš vietos gynimo instinkto. Moters psichika yra plastiška, todėl neaišku, kada „taip“, kada „ne“, nes kūne vykstantis darbas ir kūno objektyvus darbas – neatlyginamai atiduoti. Tai visai nesusieta su vietos gynimu (4.1 pav.). Vyrai pirmą problemą – užsiimti vietą ir po to prisivilioti moterį, o jai DEDG atmintyje bus didžiausias, kai vyras gerai išlaiko „ne“. Tai tam tikros informacinės priemonės: ženklai, elgesio trajektorijos, flirtas ir pan., t. y. prisivilioti moterį vyras gali rūšies išlikimo instinkto siūlomomis priemonėmis patikti moteriai. Pastangų rezultatas turi būti tas pats, kaip ir gamtoje – renkasi moteris. Moteris, pasirinkdama vyrą, jį pripažįsta savo lyderiu ne protu, o instinktu – saugumu. Vyras instinktyviai jaučia, kad būtent tik jo sugebėjimai padarė išpūdį, jaučiasi esąs geriausias pasaulyje ir apsisprendžia saugoti, t. y. tvirtai žino, kada sakyti „ne“. Vadinasi, tai yra ne mąstymo, o instinktyvių (energetinių ir informacinių) dalykų kuriamas kelias, nes jame nėra išskaičiavimo, o tik noras neatlyginamai išleisti atsargas DEDG atmintyje sąlygomis. Toks yra paprastas ir darnus kelias į individo laimę. Kyla mintis, kad šeimą sukūrė tokios asmeninės nuosavybės atsiradimas, kuri sudarė galimybę vyrai būti šaltiniu – vienam išsikovoti vietą, aprūpinti šeimą ir išsigelbėti sielą. Tarp šeimų „numatytas“ atstūmimo reiškinys turi būti išlaikomas vyrų, kartais net jėga įveikiant skatinančius pažeisti ląsteliškumą instinktus. Antro termodinamikos principo veikimo absoliutumas leidžia teigti, kad tai, kas vadinama gyvybės dvasia, yra jos ląsteliškumas (struktūriškumas, šemiškumas) – priešinimasis šio principo skatinamam susiliejimui, o vyras yra dvasinių atsistūmimo dalykų kūrėjas ir gynėjas. Taigi dvasios išraiška yra vyrų išlaikomos regimos ir neregimos „tvoros“ pasaulyje.

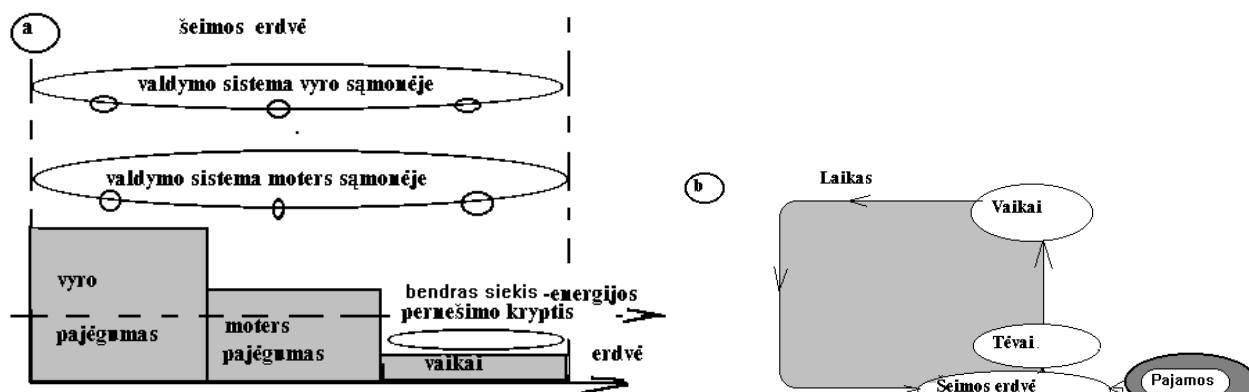
Kadangi individas yra „panardintas“ erdvėje, kurią dalijasi atskirai besimaitinančios tos pačios rūšies ir hierarchijos vertybės, jos turi konkuruoti ir užsiimti vietą jėga. Objektyvus jėgos būdas užsiimti vietą visuomenėje netinka, nes naudojantis galimybėmis, kai silpnasis pistoletu lengvai gali užmušti stipresnį, populiacija tuoj pat žlugtų. Tai verčia ieškoti subjektyvių priemonių vietai įgyti ir patikti moterims ir be galvų daužymo. (Žinoma, tokių recidyvų atsitinka). Kai šeima susikuria, įgyjama teisė gintis nuo konkurentų, patenkinamas moters saugumo poreikis, lytėjimo instinkto skatinamos glamonės nuolat primena vyro ištikimybę (atminties patvarumą) šeimai. Glamonės – tai objektyvūs vyro duomenys moteriai apie ryšių pastovumą ir priemonę rodyti savo dėmesį ir jėgą šeimoje. Kita vertus, glamonės yra ir labai maloni, panaši į nirvaną kūno būseną – „ateities be turinio laukimas“ (E. Levinas). Teisingai pastebėta, nes turinį ir prasmę teikia kūno darbas, o glamonės sukelia darbinio kūno kūne darbą – kūno būseną, – o tai neturi nei prasmės, nei turinio pasaulyje. Vietos nuosavybė reikalauja nuolat *stengtis neatlyginamai parūpinti atsargų* ir, kad žmona saugiai jaustųsi pasaulyje, vien glamonių nepakanka. Jei vyras myli, tai noras aprūpinti yra nuolatinis. Taigi šeimos susidarymas yra OBJEKTYVIŲ instinktų SUBJEKTYVUS įgyvendinimo būdas pasaulyje. Subjektyvus todėl, kad tik sisteminių principų laikymasis teikia sielai didžiausią komfortą – laimę. Kalbėdami apie šeimnininką, aptarėme jam komfortą darbe kuriančias sąlygas. Dabar reiktų panagrinėti sąlygas, galinčias kurti komfortą šeimoje.

Šeima susideda iš unikalių savybių elementų – vyro ir moters, turi hierarchinę sandarą aiškiai darbo kryptį vaikų ugdymui išlaikyti. Vyras ir žmona pasauliui savo naują būseną parodo nešiodami žiedus. Žiedas – ženklas savo atminčiai sutvirtinti, kad neužmirštum, kas esi, ir „atsitverti“ nuo stebėtojų, kad netrukdytų. Aiškos „tvoros“ ribos primena aiškų tikslą, aiškų tikslą „liepia“ nešti „medžioklės“ laimikį namo. MANO nuosavybės ribos žymimos ženklais ir tik jose vyksta valdymas, už jų yra erdvė be nuosavybės, kurioje liekama besivaldančiu stebėtoju. Tokios taisyklės leidžia atskirti savo pasaulį nuo likusio pasaulio be jėgos, nes nuosavybės žinojimas leidžia kurti informaciją jai išlaikyti. Toks yra savo nuosavybės gynimo instinkto įgyvendinimas visuomenėje. Bet „tvoros“ vis tiek reikia saugoti, nes „termodinaminis“ signalų „spaudimas“ ir jų sukelti instinktai niekad nesnaudžia. Vadinasi, vyras turi nuolat priešintis tiek aiškaus jo nuosavybės fizinio pažeidimo atvejams, tiek neregimo jo šeimos informacinio uždaro pažeidimo atvejams. Siekdamas laisvės, vyras pasaulio erdvę padaro asimetrišką (netiesinę) kitų individų elgesio atžvilgiu. Taip elgdamasis, jis tampa antientropijos šaltiniu – neutralumo naikintoju ir vietos nuosavybės pasaulyje kūrėju: jo vietoje vienos elgesio taisyklės, už jos ribų – kitos. Vadinasi, nuo vyro užimtos vietos pasaulyje prasideda viskas – savo entropijos valdymas jame ir laisvė. Mano nuosavybės ribose nesilaikantis svetingumo taisyklių konkurentas gali būti sunaikinamas ir tai laikoma savaime suprantamu ir pasipiktinimo nekeliančiu dalyku. Taisyklių nesilaikymas yra stiprus kėsinimasis į laisvę, o laisvę reikia ginti. Subjektai susiduria su nauja aplinkos kokybe, kai atviroje pasaulio erdvėje atsiranda vyrų apibrėžtos asmeninės erdvės ir visiems skiriamos erdvės be asmeninės nuosavybės – mūsų Žemė. Moteriai erdvė nerūpi. Jos siela skirta energijai erdvėje išlyginti (tekėti, atiduoti), todėl erdvėje gerai jaučia energijos skirtumus. Moteris įgyvendina principą, galintį jungti skirtingas erdves – IR vieną, IR kitą, nes jos ir atmintis, ir kūnas energiją objektyviai atiduoda. Tai objektyviosios tikrovės nustatoma kryptis – iš daugiau energijos turinčios vietos atiduodama mažiau energijos turinčiai vietai. Kitaip silpnas vaikas neužaugtų. Iš tokių savybių individų gali atsirasti 4.1 pav.,d pavaizduota struktūra, kurioje tikslui šeimos siekti geriausiai panaudojamos individų fizinės ir sielos savybės. Ji atskleidžia ne fizinius ryšius tarp individų, o jų DARBO trajektorijų atitikimą (koreliaciją) laike ir erdvėje tikslui pasaulyje. Ryšiai tarp individų turi statistinį pobūdį ir būtent tokia trajektorijų statistika šeimos erdvės atžvilgiu kuria gyvybingą šeimą. Ką šeimoje gauna individų sielos? Vyras nuosavybės jausmu apriboja erdvę, atsiranda aiškus tikslas ir didžiausia laisvė darbui. Nesikeičianti šeimos sudėtis leidžia šeimai tobulėti (kibernetikos *atrastas* principas) ir ta pati erdvė leidžia siekti tikslo vis didesniu entropijos didėjimo greičiu valdymo sistemoje. Tai komfortas sielai. Kitokiomis sielos savybėmis pasižyminti moteris taip pat įgyja komfortą, nes yra aiškos ribos iki kurių reikia jungti. Ne veltui stebėjimai rodo, kad taip būdami individai ilgiau gyvena.

4.1 pav. Vyro ir moters psichikos savybės: a – vyro, su aiškiomis savo erdvės ribomis, b – moters, ribos neapibrėžtos, c – šeimos erdvė, d – šeimos, sudarytos iš tokių savybių individų, sandara pasaulyje ir atmintyje.

Kaip suprasti šeimos gyvenimą ergoentropinių procesų požiūriu? Kas gali formuoti šeimą, kaip buvimo struktūrą? Struktūrą laiko sistemos tikslas, kurio išlikimas priklauso nuo žinių ir žinojimo lobyno apimtys ir jo patvarumo atmintyje. Koks gali būti sistemos, kurią tvarko šeima, tikslas? Šeimininko struktūros tikslas yra darbo rato „varymas“ „grobiui“ parnešti. Šeimos tikslas yra tik transcendenciškai suvokiamas – laisvai ir neatlyginamai IŠLEISTI „sumedžiotą“ energiją ir medžiagas vaikams ugdyti. Ergoentropiniu požiūriu tai yra taip pat ELEMENTŲ darbo RATO (ciklo) „VARYMAS“ (4.2 pav.,b) išlaidoms. Darbo ratas „sukasi“, jeigu jis nuolat PAPILDOMAS „sumedžiotomis“ energija ir medžiagomis. Patvarus šeimos buvimas yra susijęs su nenutrūkstamu valdymo sistemos darbu, jos konfigūracijos išlaikymu, nuolatiniu žinojimo darbo kryptimi stiprinimu. Kiek laiko būna valdymas, tiek būna ir šeima. Šeimos valdymo sistemos nuosavybės ribos tiek vyro, tiek moters sąmonėje turi apimti erdvę, kurioje telpa visi šeimos nariai (4.2 pav.,a).

4.2 pav. Vyro ir moters šeimos meilė: a – informacinė sąveika, b – energijos ir medžiagų neatlyginamas pernešimas, esant šeimos meilei

Šeimos meilė kiekvienam „ištirpdo“ saviginos jausmą ir „abu tampa vienu“ darbui šeimoje. Nedalomos šeimos hierarchija atmintyje kiekvieną individą padaro asmeniu, o šeima tampa „valtim

dviems” „plaukti” ją „skandinavių” signalų jūroje. Taigi atmintis yra pagrindinis šeimos meilės „organas”. Darbinis kūnas – elektros krūvių judėjimas kiekvieno galvoje sujungia į valdymo sistemą tuos pačius elementus – ženklus į nedalomą pasaulyje vienetą. Apsisprendus nuosavybei ar priklausymui padidėja hormonų kiekis, sutvirtėja ryšys tarp ženklų, atsiranda begalinio aiškumo būseną, kurią stengiamasi kuo ilgiau išlaikyti. Kadangi vyrų kūno medžiagų apykaita apie 20% intensyvesnė negu moterų ir jis gamtos skirtas saugoti nuosavybės riboms, autorius mano, kad tas darbo intensyvumas skirtas nuosavybei ir meilei pasaulyje ginti, kad moteris galėtų ramiai savyje auginti gyvybę. Taigi tik nuosavybės išlaikymo darbo pagrindu atsiranda vyro sielos išsigelbėjimas, o priklausomybės – moters saugumas. Vadinasi, meilė veltui neduodama, o išlaikoma tikru sielų darbu. Sakoma, kad nuo meilės iki neapykantos vienas žingsnis. Tas vienas žingsnis – išduoti, t. y. antisisteminiais veiksmais pažeisti šeimos ląsteliskumą pasaulyje. Dažniausiai šeima išduodama lytiniais santykiais už šeimos ribų. Taigi neapykanta – nuosavybės išdavystės (nenumatomo pasitraukimo) suvokimas, sisteminio informacinio uždaro ir entropijos didėjimo greičio smegenyse pažeidimas. Vadinasi, šeima atsiranda ne dėl lytinių santykių, bet dėl savo vietos pasaulyje išlaikymo, kurioje lytiniai santykiai tampa gėriu, prasmingai tarnaudami šeimai išlaikyti. Vadinasi, šeima tenkina bendrą gyvybės principą – tiesinės sąveikos sistemoje įgyja prasmę ir tampa gėriu, jos išlaikymas teikia didžiausią entropijos didėjimo greitį smegenyse. Lytiniai santykiai už šeimos ribų yra blogis, nes yra beprasmiški – silpnina „tvorą”, atskiriančias atmintį nuo pasaulio signalų ir silpninančias džiaugsmą. Apskritai regimos kopuliacijos (sueities) vaizdavimas nėra meilės vaizdavimas, kaip dabar stengiasi įteigti spaudos, kino ir televizijos meno kūrėjai. Menas atsiranda tada, kai atsiranda tam tikra transcendencija ir mintis, o regimas vaizdas yra be transcendencijos, todėl nėra menas ar mintis. Šeima yra neregimas, neregima meile išlaikomas objektas, reiškiasi tik per kūno elgesio trajektorijas, bet ne regima sueitimi.

Apie meilę darbui kalbėjome, kai apžvelgėme šeimnininko veiklą. Šeimnininkui meilės darbui turinys yra nuolatinė atmintis savo paskirčiai „medžioklėje”, t. y. ĮGYTI energijos atsargų. Šeimos meilė vyrui ir moteriai – neatlyginamai IŠLEISTI visas atsargas šeimos nuosavybei išlaikyti. Vadinasi, šeimos meilė yra visai ne tai, ką nori įpiršti bulvarinė spauda. Tai žmogaus rastas būdas, kaip LAISVAI PAKLŪSTI pradinių vertingų žinių ir žinojimo sukeltam nenumaldomam, vietos gynimo (nuosavybės) jausmo, lytiniam ir rūšies pratęsimo instinktų sukeltam virsmui sieloje, kad tapti gamtos jėgomis ir signalų atžvilgiu atsiskirti nuo aplinkos. Šeimos meilė yra orumo šaltinis vyrui. Orumas – sisteminis jausmas, tai subjekto suvokimas, kad išlaiko šeimą pasaulyje savo jėgomis. Žmonos orumas – suvokimas, kad tik jos vyras teikia saugumą. Kiekviena gamtos jėga „savo noru”, be prieštaravimų, neatlyginamai įsitraukia į ne jų sugalvotą gyvybės esmę – vaikų auginimą. Jei gyvojoje gamtoje jos jėga pasidaroma neišvengiamai tik fizine jėga, tai žmogus gali ir išvengti ja būti, nes visuomenėje fizine jėga negalima priversti būti gamtos jėga. Visuomenėje gamtos jėga pasidaroma atminties savybė – valios jėga. Taigi pirminiai dalykai daromi ne mokymu ir mąstymu, jie turi „savaime” atsirasti iš žmogaus atminties prigimties. Prievarta atminties atžvilgiu verčiama būti tik darbo jėga. Jei, kuriant šeimą, yra kitokie, nesusiję su gyvybės numatyta šeimos paskirtimi tikslai, tai tuoj pat dėl vertybių hierarchijos stokos atsiranda konfliktai. Meilės sąlygomis net glamonių kryptis sutampa su 4.2 pav.,d parodyta darbo kryptimi, o ne atvirkščiai – kaip viešnamyje. Vadinasi, iš vyro pusės šeimos meilė – tai DAR IR egoistinis siekis glamonėti TIK savo žmoną. Ką šis siekis duoda? Kaip rodo kibernetikos principas, sistema tobulėja, jei

struktūros nuosavybėje išlieka TIE PATYS elementai, nes tik tada energijos šaltinis gali valdymo sistemai atiduoti VISĄ ENERGIJĄ – tai, ko OBJEKTYVIAI siekia objektyvūs dėsniai – DEDG smegenyse. Kartu kūnas paklūsta OBJEKTYVIEMS glamonių poreikiams. Tada glamonės tampa sielų bendravimu. Žmogus jaučia tą laimę, kurios tūkstančius metų trokšta žmonės ir apdainuoja poetai. Tai savas, atskiras, niekuo nepakeičiamas stebuklas, kai nuosavybės jausmas (ląsteliškumas) ir lytinis instinktas entropiškai sutampa. O kas būna, jei neišlaikomos sielos komforto sąlygos ir vyras paglamonėja ir kitą moterį? Geriausiai tą padėti nusako patarlė: „Kas turi dvi moteris – praranda sielą, kas turi du namus – praranda sveiką protą“. Kodėl taip? Jeigu valdymo sistemoje atsiranda daugiau TOS PAČIOS prigimties ženklų, tai OBJEKTYVIAI valdymo sistema apima daugiau ženklų, kurių dalis yra atsiradę iš ląstelės „užribio“. Viena vertus, malonumas (entropijos didėjimas) pasiektas „išniekinus“ savo nuosavybę – suardžius jos elementų kiekį, pažeidus savo laisvę ir praradus orumą. Išniekinti šeimą – neišlaikyti tų pačių elementų atmintyje. Antra vertus, „užribio“ signalai nuosavybės ribas atmintyje daro negriežtas, silpsta atmintis, valia, entropijos didėjimo greitis ir nyksta laisvė. Kibernetiškai šnekant, signalai iš „užribio“ tampa „triukšmu“ ir silpnėja darbas šeimoje. Tai yra dėl paprastos „termodinaminės“ priežasties – valdymo sistemoje esantys tos pačios hierarchijos ir paskirties elementai iš „užribio“ ir savo nuosavybės neišvengiamai kelia konkurenciją tarp noro išlaikyti laisvę ir ją naikinti. Konkurencijos verčiamas pasirinkti yra nuolat sumišęs, nes negali tvirtai apsistoti šeimos nuosavybės ribose ir prasideda diskomfortas – dingsta DEDG valdymo sistemoje. Pasekmė – silpsta šeimos nuosavybės gynyba, laisvė ir laimė dingsta miglose. Todėl šeimos meilė yra OBJEKTYVIŲ žmogaus buvimo DALYKŲ, susijusių su vaikų ugdymu, SUBJEKTYVUS sprendimo būdas. Tai duodantis laisvę ir džiaugsmą laisvas rūšies išlikimo instinkto „ištirpimas“ malonume, malonumo ištirpimas prasmėje, prasmės – džiaugsmo. Žmogus tokiai nuo jo nuomonės nepriklausančiai gyvybės dvasiai gali paklūsti tik šeimoje.

Valdymo sistema savo struktūroje stengiasi siekti tolygaus darbo tarp elementų. Tokia kliūtis tolygiam darbui šeimoje yra silpni vaikai. Valdymo sistema individų darbo požiūriu, stengdamasi suvienodinti jo intensyvumą šeimos erdvėje, jį stiprina silpniausioje vietoje. Individas tampa priemone energijai ir medžiagoms pernešti į vietą už kūno ribų. Siela išeina iš kūno ribų, o individas tampa įrankiu šeimos tikslams įgyvendinti. Taigi toks elgesys yra sisteminis ir, jeigu jis atsirado, neišsprendžiamų problemų šeimoje neatsiranda. Koks tada tėvų tikslas? Auklėti vaikus, panašius į save, t. y. ne sau, o gyvybės darbo šaltiniais ateityje. Pagrindines žinias ir žinojimą apie darbą gyvybei vaikas įgyja tik sistemiškai sudarytos (4.2 pav.,a) šeimos aplinkoje. Vadinasi, tokia savo išlikimui dirbanti šeima gali praturtėti sąmonėje visus gyvybės instinktus. Ir tik taip praturtintoje sąmonėje atsiradusi valdymo sistema „pasmerkia“ žmogų meilei, nesvarbu, ar jis ką nors apie ją mano, ar ne. Įdėmiau panagrinėjus žmonių svajones apie rojų, pastebėsime, kad tokios valdymo sistemos susidarymas sąmonėje yra rojaus pamatai Žemėje. Rojų galima jausti tik egoistiškai dirbant šeimai išlaikyti, bet ne renkant žinias ir žinojimą apie šeimos gyvenimą ar skaitant apie ją. Rojų vyras – jėgos barjeras šeimą veikiančioms išorės įtakoms nukenksminti, panašiai kaip kiaušiniui lukštas – be jo nėra sąlygų klestėti šeimai. Vyras rūpinasi šeimos saugumu, bet jam saugumas neteikiamas. Iš kur gali atsirasti toks noras? Tik auklėjimu tvirtinant norą turėti tik savo nuosavybę – šeimą, ją ginti ir jai tarnauti. Tai nuolatinis rūpestis ir elgesiui už savo šeimos ribų. Moteriai taip pat, bet tai tampa saugumo jausmu atliekant darbą šeimoje. Šeima teikia LAIMĘ – sielos būseną, kaip gamtos dovaną už NEATLYGINAMĄ EGOISTINĮ darbą individui

TRANSCENDENTINIO (ne jo sugalvoto) gyvybės tikslo įgyvendinimą. Kaip laimė atsiranda? Laimė susijusi su laisve neatlyginamai išlaikyti šeimos nuosavybę (formą), kuri DARBA negrįžtamai paverčia FORMA. Vadinasi, laimė yra būseną, kai neatlyginamas šeimos išlaikymo darbas tiek egoistinis, atmintis tiek patvari, kad valdymo sistemoje (sieloje) atsiranda DEDG. Atsiranda sielos ramybė. Laimę teikia visą gyvenimą nesikeičiantis šeimos nuosavybės jausmas. Laimė neatsiranda pasiekus dalinį tikslą, tada būna tik malonumas. Taigi laimę gali duoti tik pradinis, kiekvienam duotas vienintelis gyvybės tikslas – visą gyvenimą išlaikyti šeimą. Kaip ir kiekvienas tikslas – vertybė pasaulyje, taip ir šis susijęs su egoistiniu DARBU ir tokio darbo įvairiomis pusėmis – LAIKU, INFORMACIJA, LAISVE, PRASME, KANČIA, VALIA (kantrybė). Kančią padeda įveikti egoizmas, suvokiantis, kad siekiamas tikslas nesikeis. Galima sakyti, kad LAIMĖ – tai sielos būseną, jaučiama, kaip gamtos dovana (Dievo malonė) ir sielos ramybė už EGOISTIŠKĄ ir NEATLYGINAMĄ darbą šeimai išlaikyti. Vadinasi, laimė – tai laisvė neabejojant viską atiduoti šeimai, o energijos išlaidos gimdo pasaulyje trauką tarp tėvų. Abejones išsklaido smegenyse esančio energijos šaltinio OBJEKTYVI savybė – visas atsargas atiduoti valdymo sistemai. ATIDUOTI šeimai iš esmės NIEKADA nėra kliūčių, todėl laimė yra didžiausias sielos komfortas, nes tai labai didelė laisvė. Sielos ramybė – tai sielos budėjimas siekiant nenutrūkstamai išlaikyti DEDG sąmonėje. Objektiviai mes siekiame ne laimės, o sielos ramybės ir laimės sąvoka vartojama šiai būsenai įvardyti. Bet tai būna tik tada, kai patvariai išlaikomas šeimos nuosavybės jausmas, o šeimos narių elgesys priklauso tik nuo šeimos narių atminties, įveikiančios aplinkos triukšmo signalus, informacinės evoliucijos.

Pirmiausia šeimos erdvės, kaip savo nuosavybės ribų jausmo, turi reikėti vyrui. Jeigu taip yra, tai jis, kunigo Lauriūno žodžiais tariant, „yra Dievo bendradarbis“. Šeimos meilė – tai jos „imuninė sistema“, sauganti šeimos nuosavybės tyrumą ir tam tikslui reikalingų elgesio trajektorijų tinkamumą. Šeima duoda prasmę vyro ir moters buvimui, nes tarnavimas ilgalaikiam tikslui abiem išgelbėja sielas. Kaip sakė dainininkas Džo Dasenas, vyrui „moteris – stebuklinga gamtos jėga, suteikianti jo gyvenimui turinį ir prasmę“. Meilė – tai kažkuriuo metu „savaime“ atsirandantis egoistinis tikslas nuosavybei, kurio paaiškinti, kaip ir kiekvieno egoistinio tikslo, negalima, bet galima taip auklėti, kad jis atsirastų. I.Šopenhaueris sakė, kad „žmogus gali nenorėti to, ką gali, bet jis negali nenorėti to, ko nori“. Tačiau žinoma, kad toks noras atsiras tik geru auklėjimu pakylėtoje sąmonėje. Patikimai pakilti yra tik vienas būdas – vertingos auklėjimu įgytos pradinės žinios ir žinojimas. Nepakilti – tūkstančiai būdų, todėl tiek daug nelaimingų žmonių. Savaime niekas neatsiranda. Sąlygos, didinančios tikimybę meilei atsirasti, atsiranda vaikui augant 4.2 pav., d pavaizduotoje, sisteminiu turiniu pasižyminčioje šeimoje. Aptarsime meilei tinkamos valdymo sistemos susidarymo sąlygas.

Vaiko sąmonėje atitinkamos žinios pagal termodinamikos principus atsiranda tik iš šaltinio – jo atžvilgiu aukštesnės hierarchijos pakopos – šeimos aplinkos. Todėl tėvų kuriama šeimos aplinka yra pagrindinis žinių ir žinojimo šaltinis vaikams. Joje vaikas įgyja pradines, t. y. kitų patikrintas ir esmines žinias ir žinojimą apie šeimos buvimą. Gamtos dvasia, kurioje individas panardintas, yra visada aukštesnė už individą, kaip embrionui organizmo duota darbo kryptis. Tad ne jo valioje ką nors pakeisti. Tėvai vaiko atžvilgiu pagal gamtos dvasią yra šaltiniai tai dvasiai perduoti. Bet individas gali vengti paklusnumo dvasiai ir neišlaikyti žinių ir žinojimo, kad žmogaus kūnas numatytas ne sau, o priemone neatlyginamai dirbti ateities kartų labui. Objektiviai „iš aukščiau“

gyvybės jam skirto darbo atsisakymas tuoj pat sukelia jo sielą žlugdančias pasekmes. Tėvai dirba visada sunkiomis informacinėmis sąlygomis, nes dabartyje nėra lengvai išvelgiamos dvasinės ir tolimos jų darbo vaikų ateičiai pasekmės. Tai kitaip negu darbe vertėms įgyti, kai kasdien matomos darbo pasekmės („taškai“). Todėl sklandus ir vertingas auklėjimo darbas vyksta tik pakankamos transcendencijos sąlygomis turint stiprias antientropinės sąmonės savybės. Ta pakankama antientropija ir transcendencija yra šeimos meilė.

Jei šeimoje yra 4.1 pav.,d parodyta padėtis, meilė yra ir viskas išeina „savaime“ ir gerai. Tai kibernetinių principų įsikūnijimas šeimoje. Darbas yra tik vienos krypties – nuo išorės šaltinių vaikų link. Kaip sakė poetas V.Brodskis, „meilė – tai vienpusio judėjimo gatvė“. Rašytojas A. de Sent – Egziuperi sakė, kad „mylėti – tai žiūrėti ne vienas į kitą, o į tą pačią pusę“. Kibernetikoje žinoma, kad individai elgiasi suprantamai vienas kito atžvilgiu, jei jų valdymo sistema apima tas pačias žinių ir duomenų erdves (4.2 pav.). Taip „abu tampa vienu“. Šeimoje kiekvieno savybės yra skirtingos (ryški diferenciacija), tačiau esant tos pačios nuosavybės nariais, kiekvienas „savaime“ pritaiko savo savybes geriausiam darbui į tikslą. „Savaiminį“ supratimą lemia tai, kad tas pačias žinių erdves apimančios valdymo sistemos turi tuos pačius norus. Jeigu taip yra, tai žmonės sako, kad gerai sugyvena, nes myli vienas kitą. Čia galima pamąstyti, kas yra sielų bendravimas. SIELŲ BENDRAVIMAS – tai neatlyginamai ir egoistiškai nešti TĄ PATĮ „krovinį“ TA PAČIA kryptimi. Tai elgesys, kai nuosavybės išlaikymu sugebama atsiriboti nuo „triukšmo“ ir instinktų keliamų malonumų. Tokiu pagrindu atsiradęs egoizmas kuria naują santykių kokybę. Ji atsiranda, kai individas tampa jo sąmonėje esančios valdymo sistemos ženklu (4.2 pav.,a). Tada ir atsiranda dieviškas elgesys – atiduoti. TAIP „išsivadavęs iš Savęs, tu Save valdai, o valdydamas Save, tu įgyji Save, o įgijęs Save tu jau įsigyji Dievą ir viską, ką jis yra sukūręs“ (Meisteris Eckartas).

Jeigu dingsta valdymo sistema (siela), dingsta ir meilė. Toks būtų atsakymas karaliui Saliamonui, kuris sakė: „Jam aišku, iš kur atsirado Žemė, bet neaišku, kaip atsiranda ir kur dingsta meilė“. Kaip rodo daugelis stebimų atvejų gyvenime, ji neatsiranda, jei nėra sukaupta atitinkamų pradinių žinių ir žinojimo (tezaurus), neatlyginamai išlaikančio netiesines sąveikas su aplinka, ir greitai dingsta, jei prasideda tiesinės sąveikos su ja. Todėl be tvarkingai šeimoje gyvenančių tėvų darbo nėra iš kur atsirasti meilei. Tik mylintys tėvai skiria „triukšmą“ nuo žinių ir žinojimo, t.y skiria signalus, kurie kuria šeimą, nuo tų, kurie ją griauja. Tik šeimoje gali atsirasti tai, ką mes vadiname ištikimybe, valia, laime. Tik mylintis gali jausti gėdą. Gėdos jausmas – tai sielos diskomforto būseną, atsirandanti dėl funkcionalumo stokos suvokimo šeimoje ir skatinanti jį įgyti. Tai stengimasis įgyti orumo ir sustiprinti histerezio jėgas. Orumas – nuosavybės šeiminingo sielos būseną, suvokusi, kad ji išsaugoma tik jo pastangomis ir sugebėjimais. Be nuosavybės orumas neįmanomas iš principo. Nefunkcionalus individas išvis tokios būsenos pasiekti negali, nes jam dažnai neaišku, kas nuo jo priklauso. Galima sakyti, kad gėda yra geras jausmas, stiprinantis individo darbą struktūroje. O kas yra pavydas? Tai nefunkcionalios sielos nemaloni būseną, jaučianti savo nereikalingumą ar nesugebėjimą išlaikyti nuosavybę. Užuoat suvokus pavydą ir įgijus papildomo žinojimo padėčiai pagerinti, jis dažniausiai nukreiptas sumenkinti ar pašalinti nerimą keliantį signalą taip išvengti keitimuisi reikalingų pastangų. Taigi pavydas mėgsta lygybę. Dažniausiai pavydas išsilieja ne į tobulinimąsi, o į jį sukėlusių dalykų griovimą ir yra blogas jausmas.

Mokymu ir mokslu paremtu protu sukurti meilės šeimai iš principo neįmanoma. Mokymas nukreiptas į tik tiesines sąveikas su pasauliu energijai ir medžiagoms įgyti, renkasi trajektorijas, kurios reikalauja mažiausiai darbo ir duoda didesnes pajamas, pvz., vogti. Tuo paremtas protas priverčia atlikti tik būtiną kūno darbą alkiui numalšinti. Auklėjimo pagrindu atsiradęs protas yra šeimos meilė, skirta vidinių individo instinktų panaudojimu gyvybės numatytam neatlyginamam darbui jo užimtoje vietoje atlikti. Tai protas, atsirandantis iš žinių ir žinojimo, nesusieto su individo patyrimu, bet sudarančio paties patyrimo būtiną sąlygą nukreipti instinktus neatlyginamam kūno darbui. Tai su rūšies išlikimu susijęs protas. Toks protas stengiasi pasiekti šeimoje DEDG smegenyse elgesiu atiduodant atsargas šeimai išlaikyti, o ne gaunant, kaip darbe. Stebėtojiui tai iracionalus protas, nes jo negali sukurti nei mokslas, nei mokymas. Mąstymu įgyjamų (vėlesnių) žinių pagrindu atsirandantis protas *negali save priversti* neatlyginamai atiduoti, t. y. neatlyginamai saugoti formą. „Širdis gali pridėti proto, bet protas negali pridėti širdies” (A. Fransas). Priežastis paprasta – mąstymas visada nukreiptas į energijos atsargų taupymą. Šeimos būtis energiją tik išleidžia, todėl mokymu įgytas protas visada sako, kad šeimos nereikia. Pajamas šeimai mes įgyjame darbe. Jas galėjo įgyti ir pirmą žmogus. Jis, per parą išleisdamas 10 000 kJ energijos, gaudavo 20 000 kJ energijos savo šeimos išlikimo uždaviniams spręsti.

4.1.2 Auklėjimas ir jo pasekmės

Pagrindinis gyvybės elementas visuomenėje yra šeima, kurią išlaiko atmintyje susidaręs individo žinojimo lobynas. Augdamas vaikas turi įgyti tokį atminties lobyną – atramą visam gyvenimui, kad įgytų pagrindinę gyvybės savybę – mokėtų *pasaulyje* būti *atskiras* (atstūmimo principas gyvybėje), sugebėtų valdyti savo entropiją, reikalui esant mokėtų bendradarbiauti darbe alkiui numalšinti, subrendus sugebėtų poruotis (saviorganizuotis), kurti ir išlaikyti savo šeimas – taptų gyvybės šaltiniais pasaulyje. Taigi vaikai turi tapti gamtos jėgomis – vyriškų ar moteriškų pradų šaltiniais pasaulyje. Tūkstančių metų patyrimas ir sisteminiai principai rodo, kad kitaip trokštama laisvės karalystė pasaulyje neatsiranda. Būsimai gamtos jėgai reikia išmokti nukreipti savo jėgas darbui sau (laisvei – savo entropijos valdymui) – *tiesinei* sąveikai pasaulyje kartu išlaikant *netiesines* (tabu) sąveikas su stebėtojais. Taip pat reikia išmokti teisingai rinktis siūlomus signalus, nes neteisingas pasirinkimas tuoj pat sunaikina laisvę. Nuolatinis stebėtojų buvimas – gyvenimas populiacijoje – lemia, kad gyvybės reiškinių turinys visada yra visuomeninis (socialinis). Viskas prasideda nuo valdymo sistemų – instinktų mokymo atmintyje, kad atsirastų siela. Sielos pagrindas yra jau milijonus metų nesikeičiantis vidus – įgimti instinktai, kuriuos gimęs vaikas atsineša į pasaulį. Atmintis yra gyvybės pagrindas ir jos pradinis formavimasis lemia viską – ar individas taps gamtos jėga su savo vietą pasaulyje ir kaip joje gyvens. Šeima ir su ja susijęs šeimnininkas yra atminties savybių nulemtas darbas, kuriam atmintis mokoma nuo pat gimimo. Žinojimas neatsiranda savaime – reikia pradžios (tėvystės) iš šaltinio – tėvų. Taigi tėvai nori tik vieno – būsimą laisvą savo vaikų gyvenimą – sugebėjimo sukurti ir išlaikyti savo šeimas. Šis iš tėvų įgyjamas žinojimas yra PRADINIS, nepriklausantis nuo vaiko patyrimo, sudarantis sąlygas būtinam žinojimui ir patyrimui įgyti, kaip *SUBJEKTYVIAI* (*netiesiškai*) vertinti *OBJEKTYVIUS* signalus *savo nuosavybei saugoti ir darbui joje atlikti*. Kiekvienas signalas turi nekintamą objektyvų veikimą pagal jo reikšmę instinktams, o subjektyvus signalų vertinimas yra pagal

išmokatą prasmę, o ne pagal reikšmę. Auklėjimas siekia, kad subjektyvus vertinimas taip pat kurtų entropijos didėjimą atmintyje. Darbas yra valdymo sistemos kreipiamą kūno – stiprintuvo *tiesinė sąveika* su objektais šeimai reikalingu kūno darbu. Darbą galima atlikti tik žinant judančių kūnų netiesines „prasilenkimo“ taisykles ir kartu *netiesines* (atsistūmimo) *sąveikas nuo* daugelio signalų, kurie veikia į kūno būseną ar jo darbą. Taigi auklėjimas susietas su kūno darbu šeimai, atminties būseną, bet ne su kūno būseną – malonumu. Pagal sisteminius principus valdymo sistemai formuotis reikia nuosavybės ribų, todėl auklėjimas duoda pagrindines pradines žinias apie svarbiausią pasaulio padalijimą vietomis – MANO, TAVO, MŪSŲ, kuriose galioja savi tabu – netiesinės sąveikos. Tai pagrindinės žinios, pagal kurias vaikas išmoksta subjektyviai vertinti signalus ir formuoti žinojimą pagal vietai tinkančią prasmę. Šis žinojimas tampa pagrindu elgesiui šeimoje, o kartu formuoja valią jam išlaikyti, moko vertinti iš išorės sklindančius signalus šeimos labui, elgesį TAVO ir MŪSŲ erdvėse. Gyvybėje numatytas patvarus pradinio žinojimo lobyno atmintyje formavimo būdas nuo pat gimimo, kai vaikai dar negali mąstyti, nes dar neturi savo tikslo – perduoti jas regimu pavyzdžiu. Žmonės pradinių žinių ir žinojimo perdavimą regimu pavyzdžiu, o ne mąstymu ar įrodymu, vadina auklėjimu. Taigi auklėjimas yra instinktų pagrindu atmintyje esančių valdymo sistemų mokymas tėvų pavyzdžiu, kaip jomis naudotis šeimoje ir už jos ribų. Gyvybės „numatyta“, kad šios žinios išlieka patvariausiai. Taigi auklėjimu tėvai ruošia vaikus ne sau, o jų būsimam gyvenimui, kuriam reikia ir žinojimo, ir valios. Valia reiškiasi labai paprastai – kuriantis trauką signalas jam netinkančioje pagal prasmę vietoje jo stebėtojai turi kelti signalo „atėmimo“ darbą – entropijos didėjimą savo valiai išlaikyti. Tokiu būdu nukenksminama signalo reikšmė instinktams žinojimui išlaikyti. Kad siela sugebėtų NEATLYGINAMAI dirbti savo šeimai, ji turi skirti SAVO šeimos signalus nuo TAVO šeimos signalų – skirti nuosavybės ribas ir esančią tarp šeimų, visiems priklausančią Mūsų Žemę. Pradinio žinojimo perdavimas biologijoje vadinamas imprintingu, sinergetikoje šis procesas vadinamas morfogeneze. Imprintingas – tai termodinaminis žinių įgijimo būdas, kai mokantis nėra signalų atrankos, nes rinktis elgesio vaikas negali, bet gali tik mėgdžioti. Mėgdžiojimas yra svarbiausias žinojimo formavimo būdas be mąstymo. Kadangi kūnas yra atmintyje pagamintos informacijos stiprintuvas, tai kūno – stiprintuvo mėgdžiojama regima elgesio trajektorija tam tikrų signalų apsuptyje būtinai formuoja tam tikrą žinojimą stebėtojo atmintyje. Vadinasi, imprintingas yra įgimtų valdymo sistemų – instinktų pradinio praturtinimo žinojimu būdas. Gyvybėje numatyta, kad vaikai tikėdami (be abejonių) „sugertų“ viską, ką mato tam, kad neužmirštų visą gyvenimą. Gyvybės darbas rodo tą patį: be pasirinkimo, tikėjimu „sugerti“ dalykai patvariausiai išlieka atmintyje, nes neturėjo alternatyvos – dviejų galimybių, kurių viena naikina kitą. Tai didžiausias kontrastas, kurį geriausiai išlaiko atmintis. Vadinasi, auklėjimas yra sisteminio žinojimo įdiegimas, kuriam skirta išlikti visą gyvenimą. Pagal informacijos teoriją auklėjimas formuoja smegenų medžiagoje antientropiją, susietą su vieta pasaulyje ir moko ją naudoti *nuosavybei* išsaugoti, t. y. išlaikyti tiesines sąveikas savo tikslams šeimoje kartu išlaikant netiesines sąveikas su aplinka. Mokslas plečia žinojimą apie išorinį pasaulį, moko vertinti signalus tiesinėms sąveikoms įgyvendinti, kurios nepriklauso nuo pasaulio padalijimo ar laiko. Mokslo skatinamas mąstymas turi alternatyvą, nes priklauso nuo subjektyvaus tikslo turinio – padėti ar pakenkti. Alternatyva auklėjimui – prarasti vidinės gyvybės šaltinio savybes pasaulyje ir nuosavybę, t. y. atsisakyti laisvo gyvenimo pasaulyje. Vadinasi, mokslas negali kurti pradinio vertybinio pasaulio padalijimo žinojimo, negali auklėti, negali padėti išlaikyti žinojimo, bet gali

tarnauti tam padalijimui, jeigu jis yra susidaręs. Taigi svarbiausia yra teisinga pradžia atmintyje, kuri tampa gyvybės šaltiniu pasaulyje visam gyvenimui. Vadinasi, auklėjimas kuria atminties antientropiją nuosavybei saugoti pasaulyje, kuri gali laiko tėkmėje likti tokia pat arba tik silpnėti. Mokslas yra pagrįstas išoriniais dalykais ir žinojimu apie tiesines sąveikas, todėl laiko tėkmėje mokymasis apie išorinius dalykus atmintį tik tvirtina. Tuo galima paaiškinti dabartinę dvasinę visuomenės būseną, kai gamybos dalykai neišsivaizduojamai išsibulėjo, nes gali tenkinti tiesines, labiausiai entropiją didinančias sąveikas kūno išorėje, o antientropiniai sielos dalykai silpsta, nes vis daugiau triukšmo skleidžiama aplinkoje.

Visiškas signalo „sugėrimas“ įmanomas tik imtuvui absoliučiai pasitikint šaltiniu, todėl gyvybėje numatyta, kad vaikai absoliučiai pasitikėtų tėvais. Vadinasi, auklėjimas remiasi tikėjimu tėvais, kurie rodo darbą, kokį reikia dirbti objektyvių signalų aplinkoje, bet mąstymu neįrodo, kodėl taip reikia dirbti. Vaikui pagrindinė problema – išlaikyti įgytą pradinį žinojimą iki gyvenimo galo, kas šiais laikais yra be galo sunku, nes tikėjimo negalima patikrinti, bet galima prarasti. Vadinasi, tikėjimas kuria žinojimą, kuris individą paverčia gyvybės šaltiniu pasaulyje. Daug praėjusių kartų patikrino, kad kitaip turėti laimę neįmanoma. Vėlesniame gyvenime įgyti pradinio žinojimo, kaip rodo gyvenimo pavyzdžiai, neįmanoma. Kariuomenėje taip pat yra auklėjimas, nes ką reikia daryti – ne įrodoma, o rodoma. Karys už „auklėjimąsi“ gauna neatlyginamą išlaikymą ir moralinius paskatinimus – pagyrimą už duoto tikslo išlaikymą. Auklėjamas vaikas taip pat gauna iš tėvų neatlyginamą išlaikymą, kad neabejotų įgytu žinojimu ir išlaikytų elgesį, tinkantį savo būsimos šeimos nuosavybei ir jos aplinkai. Atmintis įgytą žinojimą įtvirtina tik neatlyginamu, be abejonės atliekamu sielos darbu. Auklėjimas siekia, kad teisingo žinojimo išlaikymas vaikui taptų įpročiu. Neabejoti auklėjimu įgytu žinojimu, mokėti netiesiškai sąveikauti su aplinkos signalais – tikėtis meilės atsiradimo ateityje. Būtent pradinio, be alternatyvos atmintyje „sugerto“ žinojimo reikia šeimos meilei atsirasti. Vadinasi, auklėjimas įgyvendina tą patį gyvybės principą – darbą kuria su nuosavybę susietą, patvarų, erdvinį atminties „kristalą“ smegenyse, „sulydantį“ nuosavybei priklausančius objektų ženklus patvariais elektros srovės ryšiais į vieną valdymo sistemą.

Auklėjimo žinių pagrindu vaikas įgyja ir išlaiko žinojimą, kaip savo šeimos labai *subjektyviai* vertinti iš bet kurios vietos sklindančių objektyvių signalų keliamus *objektyvius* instinktus. Kur problema? Signalas yra objektyvus dalykas, sklinda nepaisydamas nuosavybės ribų: toks pats objektas skleidžia vienodą signalą ir iš *mano*, ir iš *tavo* nuosavybės erdvių, ir kiekvienam individui objektyviai pažadina *tą patį* instinktą ir kelia tą patį refleksą. Instinkto tenkinimas duoda tokį pat malonumą – didina entropijos didėjimo greitį smegenyse ir individas visada nori jį patenkinti irgi nepriklausomi nuo signalo sklidimo vietos. Taigi individas turi išmokyti įveikti ne iš jo nuosavybės sklindančių signalų sukeltą refleksą. Pavyzdžiui, obuolys ir jo keliamas signalas ant MANO stalo ir ant TAVO stalo pažadina tą patį instinktą ir sukelia refleksą – paimti. Tačiau tuoj pat iškils konfliktas, jei aš imsiu TAVO obuolį, nes suvaržau TAVO laisvę, kišdamasis į tavo nuosavybę. Bet prieš tai aš pažeidžiu ir savo laisvę, nesaugodamas savo nuosavybės ribų. Vadinasi, atsiranda būtinybė išmokyti SUBJEKTYVIAI SKIRTINGAI reaguoti į OBJEKTYVIAI tuos pačius instinktus keliančius aplinkos signalus, bet sklindančius iš skirtingos nuosavybės erdvės, kad išliktų LAISVĖ TAU ir MAN. Tokius santykius išlaiko subjektyvios žinios, kad MANO ir TAVO šeimos yra tabu. Gyvojoje gamtoje žinios tabu nėra, bet yra tabu apginanti jėga, kuri ir išsaugo laisvę. Taigi gamtoje vietos turi tiek, kiek išsikovojo iš stebėtojų, t. y. kliūtis laisvei yra kito patino jėga. O žmonių

visuomenėje individas turi ginti savo nuosavybę ir sugebėti susilaikyti nuo kėsinosi į kitą nuosavybę. Mūsų aptartas profesijos mokymas teikia žinojimą apskritai apie tai, kaip objektyviai reaguoti į objektyvų signalą ir mano, ir tavo nuosavybėje ir nėra jokio tabu. Pavyzdžiui, jeigu karšta, ranką reikia atitraukti. Tačiau visuomenėje, kai atsiranda MANO šeima ir TAVO šeima, kyla problemų, nes jėgos naudojimas apginti tabu arba sunaikinti tabu prie šiuolaikinių naikinimo priemonių veda į karą ir išnykimą. Auklėjimas teikia subjektyvų žinojimą dėl subjektyvaus dalyko – laisvės išsaugojimo, kuri neįmanoma be mokėjimo atskirti savo nuosavybę nuo likusio pasaulio minties jėga.

Žmogui imprintingas, t. y. auklėjimas, yra lemtingas tuo, kad tik tokiu būdu įgytos žinios gali taip pakeisti instinktus, kad jų veikimas kurtų laisvę šeimoms be fizinės jėgos naudojimo. Auklėjimo tikslas yra pasiekti, kad netiesinių sąveikų išlaikymas ne savo erdvėje taptų įpročiu. Vadinasi, auklėjimas ne panaikina instinktus atmintyje, o juos tik sužmogina, „perlydo“ į sudėtingesnius, žmogaus laisvę gimdančius instinktus. Taigi žmogaus atsiradimui AUKLĖJIMAS yra PIRMINIS ir pagrindinis dalykas, nes tai TINKAMŲ ELGESIO trajektorijų „išspaudimas“ vaikų sąmonėje, kurių prasmės vaikas dar nesuvokia, bet įgijęs neužmiršta visą likusį gyvenimą.

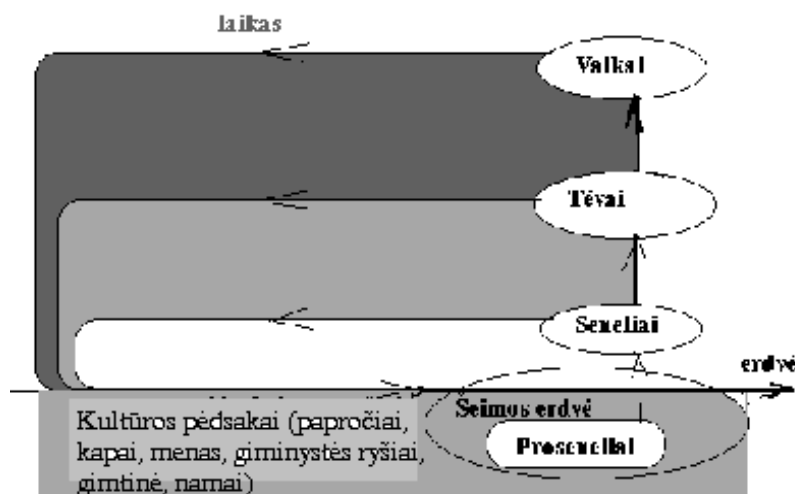
Auklėjimas pasiekia, kad gyvybės tikslas – neatlyginamu darbu saugoti šeimos nuosavybę (ląstelę) pasaulyje – tampa egoistiniu reikalu. Taigi egoistiniam norui individas negali rasti motyvacijos: be įrodymų nori todėl, kad nori. Tai gyvybės savybė ir pagrindinė jos vertybė. Vėliau, kai gamtos numatytas laikas instinktyviam žinių „išspaudimui“ praeina, auklėjimas vyksta labai sunkiai, nes mąstymas trukdo atsirasti nepajudinamai pradžiai atmintyje. Ši atminties savybė priklauso nuo termodinaminių principų, kurie draudžia šaltinio naudojimo metu kartu vykdyti jo entropinių atsargų papildymą. Atminties lobyno pagrindinis pildymas šeimos labai vyksta tol, kol tam yra skirtas laikas – vaikystėje ir jaunystėje. Šaltinio (atminties) vidiniai dalykai negali būti priemonė mąstymui apie juos pačius (termodinaminis draudimas), bet jie yra jau iš šaltinių suformuotos vidinės priemonės mąstymui apie išorės signalų vertinimą. Kodėl negalima pasirinkimu (mąstymu) sukurti šeimos? Mąstymas susijęs su išore, nes joje yra atsargos ir darbui, ir buvimui. Mokymo žinios ir žinojimas yra apie išorę, tarnauja tik darbui su išorėje esančiais objektais, kuris duoda pajamų (verčių), galima kasdien rinktis ir pagrįsti mąstymu. Individui mąstant apie tikslą įgyti pajamų, negalima priversti įgyti žinių ir žinojimo, kuris tarnauja šaltinių pajamoms neatlyginamai išleisti. Tas šaltinis įgyjamas laiku, kai nereikia mąstyti apie išlaidas, o tik regimas jų įgijimas. Kad prasidėtų mąstymas, paprastai turi atsirasti energijos trūkumo keliamas diskomfortas, skatinantis ieškoti ir pasirinkti. Taigi pirmiausia mąstymą apie išorę skatina alkis ir noras jį patenkinti mažiausiomis darbo sąnaudomis. Noras mažinti sąnaudas yra vadinamas naudos siekimu. Vaikams nereikia ieškoti energijos – juos maitina tėvai ir nėra diskomforto. Nėra diskomforto – nėra skatinimo mąstyti ir įgyti žinias jam sumažinti. Juolab mąstymas yra ir pasirinkimas iš daugelio galimybių. Šeimos noras yra vidinio nuosavybės jausmo gimimo akimirka atmintyje ir pasiryžimas leisti atsargas, o ne pasirinkimo ką nors gauti iš išorės dalykas. Ta kryptis duota instinktų, kurie „pabunda“ savo laiku, o ne individo pasirinktu laiku, ir „įtraukia“ į žmogaus išlikimo darbą, negaunat už tai atlyginimo. Mokymas nepakeičia auklėjimo iš principo, nes jis skiriamas objektyviai verčių gamybai kūno išorėje, o individo nepadaro šaltinių šeimai gimti. Mokymas skirtas naudoti vertėms šeimoje. Taigi mokymas gali padėti šeimą išlaikyti tik kai ji jau yra. Vertybės atsiradimo – vidinio atminties dalyko – įrodyti ar išmąstyti negalima – ji arba

atsiranda, arba neatsiranda, bet atsiradusią reikia be abejonų (egoistiškai) ginti. Vadinasi, tėvai ir tėvystė reikalingi pradžiai – vaikų atminčiai formuotis ir padėti sulaukti šeimos nuosavybės (meilės) jausmo pasaulyje.

Regimo kasdieninio tėvų darbo pavyzdžio termodinaminis išpaudimas vaikams yra sielos kūrimas. Kibernetiškai kalbant, siela formuojasi tikimybinio būdu, daug kartų ir dažnai stebint ar mėgdžiojant elgesio trajektorijas. Siela yra šeimos pagrindas. Pagrindinė sielos savybė – sugebėjimas atskirti savo nuosavybę (ląsteliškumą) nuo aplinkos signalų ir laisvai neatlyginamai dirbti šeimai. Sielai svarbu ne tiek kūno – stiprintuvo malonumas, kiek kūno darbu įgyvendinamas jos tikslas. To siekia auklėjimas. Tik siela padaro individą gamtos jėga, Dievo „pirštu“. Peršasi išvada, kad auklėjimas – vaikų atminties turtinimas mąstymu neperteikiamais dvasiniais (transcendentiniais) dalykais, kurie gali „išigerti“ pirminiais pasaulio dalykais – pavyzdžiais. Be pasirinkimo įgyto žinojimo sukelta elgesio (darbo) kryptis negali turėti pasirinkimo – ji gali būti tik vykdoma arba prarandama. Neteikiantis materialinės naudos ir neatlyginamu darbu įgyvendinamas tikslas visuotinio naudos siekimo fone patiria didelį spaudimą jo atsisakyti. Tik išauklėtas individas jaučia, ką, spaudžiant aplinkai, jis turi daryti, kad išliktų ir apgintų savo šeimos laisvę. Apginti leidžia tik auklėjimu išugdytas stiprus nuosavybės jausmas, kurį apginus nurimsta siela. Išauklėtą individą sunku išvesti iš sielos ramybės, nes jis gina daugiausia, ko galima pasiekti Žemėje – DEDG smegenyse. Vadinasi, tėvai yra ir savo laimės, ir vaikų laimės kalviai tik tada, kai laisvai dirba savai šeimai ir savo pavyzdžiu įdiegia reikalingo darbo sugebėjimus būsimai vaikų šeimų laisvei. Tai laisvas sveiko proto darbas.

Regimų mechaninių elgesio trajektorių pavyzdžių rodymas vaikui yra ne tik signalų pateikimas be pertekliaus, bet kartu žinojimo perdavimas. Regimas elgesys yra pats stipriausias signalas, nes šis signalas sutampa su stebimu objektu ir priimamas objektyviai su mažiausiais iškraipymais. Vaizdas visada yra pirminis, sudėtingas, aplinkos teikiamas signalas. Bandymas šio sudėtingo signalo nepaisyti dažniausiai veda į katastrofą arba konfliktus. Paprastai daug kartų stebėtos elgesio trajektorijos vaikams sukelia norą jas mėgdžioti ir įtvirtinti žinojimą. Regėto pavyzdžio mėgdžiojimas kūno darbu stiprina smegenyse „išpaustus“ pėdsakus (žinojimą) ateičiai, kaip reikia jungti regimus aplinkos elementus – ženklus. Šį auklėjimo mechanizmą rodo vaikų žaidimai. Vadinasi, auklėjimas yra tuomet, kai neteikiamas duomenų perteklius ir nėra galimybės rinktis ir mąstyti. Mokyme signalai pateikiami su pertekliumi, kad tiesai atrasti būtų galimybė rinktis, o žinojimui sutvirtinti dirbtinai duodami namų darbai. Elgesio stebėjimas ir atkartojimas pagal energoentropinius principus yra mokymosi būdas naudojant išorinę atmintį. Stebint be tikslo, lieka tvirtos jo stebėjimo pasekmės (informacinė entropija), nes „išispaudimui“ niekas netrukdo. Tikslo stoka atima vaikams galimybę priešintis brukamo antisisteminio elgesio stebėjimo pasekmėms. Vadinasi, jie negali skirti „triukšmo“ nuo vertingų žinių iš principo ir leidžia „išispausti“ ir „triukšmui“. Taigi nesunku suprasti, kodėl stengiamasi, kad vaikas matytų tik gero elgesio pavyzdžius. Blogi pavyzdžiai vaikams palieka taip pat neišdildomus pėdsakus, kurių pasekmės dėl entropinių reiškinių negrįžtamumo sunku panaikinti. Nesant tikslo, elektromagnetinės bangos per regos nervus (medžiagos ir šviesos „termodinaminė“ sąveiką) objektyviai visa jėga keičia smegenų medžiagos savybes. Jeigu tikslas yra, tai smegenys protinio darbo sąskaita gina valdymo sistemą nuo tikslo pakeitimo ir daro signalų atranką.

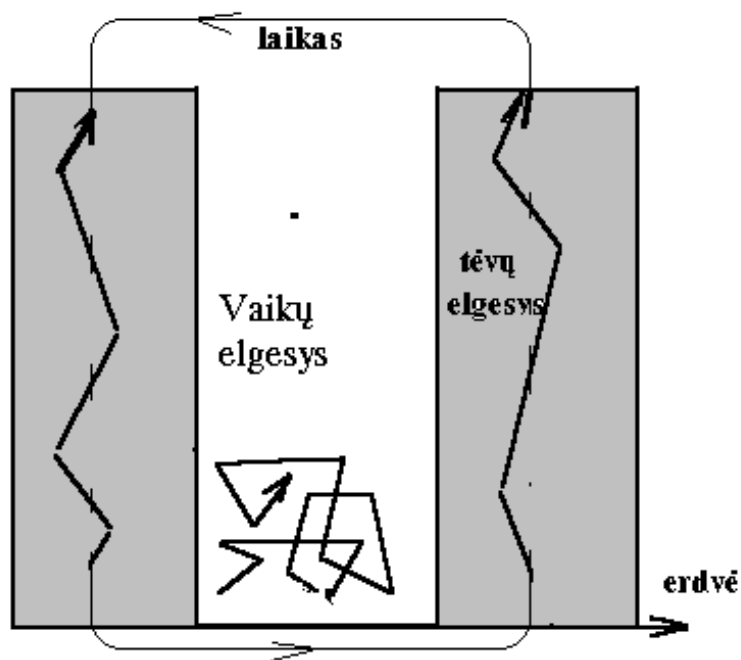
Pažiūrėję į šiandieninį šeimos gyvenimą, t.y žmogaus kasdienybę, matysime vaizdą, parodytą 4.2 pav.,b, 4.3 ir 4.4 pav. 4.2 pav.,b matyti, kad tėvų darbas yra neatlyginamas, nes jis užsibaigia forma, ir jie tokį darbą atlieka vieną kart gyvenime. Tai jiems vienkartinis ciklas. Kaip matyti iš 4.3 pav., šiandien šeimos erdvėje vaikas mato ir tėvų, ir dažnai senelių ar net prosenelių elgesį.

4.3 pav. Kartų sąveika šeimoje, rodanti buvimą bendroje erdvėje ir atsirandančią hierarchiją laike bei neatlyginamą, šiandien šeimoje užsidarantį darbo ratą

Bet ši diena ateina po vakarykštės. Todėl sielai turi vertę TIK šeimoje gyventa PRAEITIS, kuri iki šios dienos negrįžtamai sukaupia jos pėdsakus atmintyje. „Praeitis nėra antrinė žaliava ateities gamybai“, nes iš praeities atėjo šiandienai reikalingi antientropiniai atminties mechanizmai. Dabartis negali gautis iš dabartis, nes sistemai ta pati akimirka negali būti sau šaltiniu. Sistemos dabartis turi šaltinį praeityje, o ateitis – dabartyje. Tai išplaukia iš to, kad darbas yra dalykas, kuris neturi krypties. Kryptį jam sistemoje teikia tik praeityje sukurti valdymo sistemos darbo *pėdsakai* (antientropija) smegenyse. Darbas dabartyje kuria arba naują pėdsaką, arba sustiprina seną elgesio trajektorijos pėdsaką – „tašką“ valdymo sistemoje. Tik „taškų“ virtinė – daugelio jų pėdsakai iš praeities iki šio momento – gali sukurti kryptį keliui – elgesio trajektorijai dabartyje. Vadinasi, kelias į ateitį atsiranda, kai dabartyje kuriami valdymo sistemos „taškai“ jau tampa praeitimi. Kita vertus, kiekvienas naujas „taškas“ yra „panardinamas“ kitų taškų apsuptyje ir ateitį lemia ne naujas „taškas“, o jų apsupties persvara naujo „taško“ atžvilgiu, ir ši persvara „tvirtina“ praeities reikšmę dabarčiai. Jeigu elgesio kryptis ta pati, tai nauji „taškai“ tik stiprina jau esamą elgesį („pėdos virsta takais“). Vadinasi, praėjusio laiko pėdsakai yra aukštesnės hierarchijos už dabarties laiko pėdsakus. Dėl „panardinimo“ principo individo išbūtas laikas šeimoje, ir vyresnės kartos istoriniame populiacijos laike yra aukštesnės hierarchijos žinių ir žinojimo šaltiniai dabarčiai. Kai kas nori tai neigti, bet šio neigimo žlugdančios pasekmės netrunka pasireikšti. Vyresnė žmonių karta pagal objektyvius paveldimumo principus yra dabartyje perduodanti žinias ir žinojimą naujoms kartoms jų ateičiai. Žinios ir žinojimas sąmonėje apie šeimą iš niekur kitur, kaip tik iš praeities, atsirasti negali. Vadinasi, dabartis irgi negali būti bet kokia, o sąlygojama jau patikrintos praeities. Kas verčia formuotis vaiko sielą jam būnant šeimoje? Tai parodyta 4.4 pav. Jeigu vaikas visą laiką būna šeimoje, tai jo sąmonė yra „panardinta“ tėvų elgesio trajektorijų aplinkoje. Dėl termodinaminių principų savybių, „panardintasis“ yra žemesnėje hierarchijos pakopoje. Taigi gyvybės principai „pasmerkė“ tėvus būti šaltiniais, o vaikus – neabejojančiais imtuvais. Šis pradinis „surėdimas“

gyvybėje nustato, kad tėvai, kurių elgesį reikia nepriekaištingai įsidėmėti, yra absoliutūs autoritetai vaikams. Atvirkščiai negali būti, nes termodinamikos principai neleidžia menkam žinojimo lobynui būti šaltiniu dideliame tėvų žinojimo lobynui. O „specialistai“ teigia, kad tėvams reikia nusileisti iki vaiko lygmens, galvoti apie vaikų teises, kai tuo tarpu tėvams vaikus reikia auklėti – perteikti pradines pagrindines žinias, kurios gali būti perduodamos tik vaikui jaučiant skirtumą. Pagal termodinamikos principus, vaikas negali žinoti, kaip elgtis. Vaiko elgesys yra be tikslų, chaotiškas, kaip elgesio entropijos šaltinis tėvams šeimoje. Tėvai turi visą laiką dirbti, mažindami vaiko elgesio chaotiškumą, net ir tiesiniais būdais stiprinti jo žinojimą. Tai įmanoma daryti tik vienu būdu – vaikas turi stebėti tik dorą tėvų elgesį ir jį mėgdžioti, o nedoras elgesys turi būti tėvų slopinamas. Vaikystėje ir jaunystėje stebimos ir kaip žaidimo elementas mėgdžiojamos elgesio trajektorijos palieka patvarius pėdsakus smegenyse: „jauną mokyti – Akmenin iškalti, seną mokyti – rašyti ant vandens“. Ankstyvojoje vaikystėje vyksta gamtos numatytas valdymo sistemų, atsiradusių instinktų pagrindu, patvarus ir instinktyvus užpildymas žiniomis ir žinojimu. Gamta pasirūpino, kad tos žinios būtų patvariausios, nes instinktuose nenumatytas persikvalifikavimas, o yra tik vienkartinis pradinis ir neužmirštamas perkeitimas, o vėliau galimi tik įgyto praradimai. Gyvenimo pavyzdžiai rodo, kad tas pats tinka ir žmogui. Gyvybėje numatyta tėvų hierarchija ir autoritetas yra sąlygos, leidžiančios kauptis neišdildomiems „pėdsakams“ vaikų atmintyje. Autoritetas – patikrinta ir pripažinta stipresniojo reikšmė būti šaltiniu.

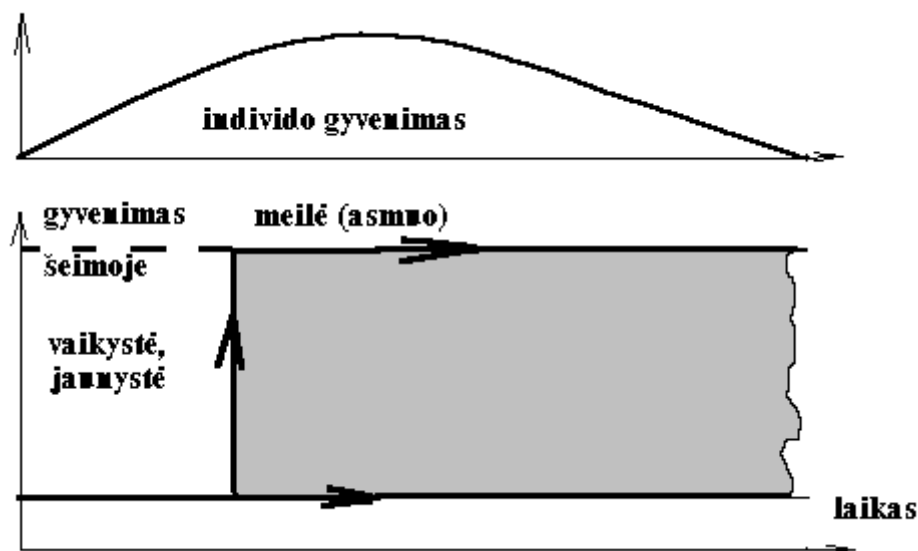
4.4 pav. Sąlygos, neišvengiamai didinančios vaiko elgesio apibrėžtumą šeimoje

Pagal termodinaminius principus irgi turėtų būti taip, kad pirmi išpūdžiai yra stipriausi dėl to, kad gimusio vaiko sąmonės įvairovė daug skiriasi nuo aplinkos įvairovės (6 formulė). Didelis skirtumas sukelia dideles jėgas. Vėlesni išpūdžiai turi būti silpnesni, nes skirtumas tarp smegenų įvairovės ir aplinkos yra mažesnis ir silpnesnės „spaudimo“ jėgos. Jeigu laikas jiems kurtis praėjęs, t. y. jau atsiranda savi tikslai, „vaistų“ nėra. Pasaulyje žinomi 22 atvejai, kai vaikai augo pas žvėris, tačiau nė vieno nepavyko grąžinti į žmonių visuomenę. Tie faktai rodo tik vieną, kad auklėjimui

(pradiniam žinojimui kaupti) gamtos duotas tam tikras laikas – iki trejų metų. Jį praleidus, nieko pradinio, reikalingo gyvenimui visuomenėje perduoti negalima. O šių pėdsakų suardymas vėlesniame amžiuje sužlugdo asmenį. Vadinasi, asmens atsiradimui svarbiausias yra ankstyvų vaikystės išpūdžių sukauptas pradinis žinojimas, nes tik jis gali pertvarkyti (transformuoti) instinktus. Tai būdas, kaip per palyginti trumpą laiką galima perduoti tokį žinojimą, kurio kitu būdu – mėginant ir klystant, dėl trumpo žmogaus gyvenimo vaikams perteikti neįmanoma. Tik įgytas vertingas žinojimas sudaro didelę tikimybę ateityje atsirasti šeimai, kaip žmogaus laimės šaltiniui Žemėje. Taigi auklėjimas yra pagrindinė priemonė perduoti vertingą pradinį žinojimą vaikams apie tėvų darbą šeimai.

Auklėjimo pasekmės – sąmonėje „įspausti“ ir likę patvarūs elgesio trajektorijų pėdsakai (atmintis) – antientropija, atsiradusi „darbiniu kūnu“ – elektros srove instinktyviai sujungiant nuosavybės objektus į patvarią valdymo sistemą – darbo „kristalinę gardelę“. Šis „kristalas“ tobulėja visą gyvenimą, bet svarbiausia, kad jo „gardelės“ konfigūracijos papildymas neišnaikintų nuosavybės jausmo. Atsiranda siela, savo informacija kurianti regėtas elgesio trajektorijas. Mažesniu masteliu šitokią padėtį rodo vaikų žaidimai: jeigu vaikas, pvz., gulėjo ligoninėje, tai jis vėliau visą savaitę žaidžia „ligoninę“, kol to žaidimo neištumia kiti dalykai. Tai taikoma ir mokymo tikslams: namų darbai, treniruotės, kariniai manevrai, diplominiai darbai yra trajektorijų atkartojimo priemonė pėdsakams įtvirtinti. Todėl jei vaikas panoro plauti grindis, tegul plauna. Jeigu neleisime, kitą kartą gali nepanorėti, arba nepanorėti visą gyvenimą. Visais laikais žmonės stengėsi, kad vaikai regėtų tiek šeimoje, tiek papročių erdvėje tik dorą elgesį. Jeigu stebėjimas ir atkartojimas vyksta ilgą laiką, tai sąmonėje susikaupia pakankamas patvarių pėdsakų (antientropijos) kiekis arba, fizikų žodžiais tariant, plastinių deformacijų kiekis. Auklėti – tai šeimos aplinkoje turtinti žinojimu ilgalaikių tikslų neturinčią ir nesipriešinančią atvirą vaiko sąmonę. Apie savo elgesio kokybę vaikas sužino iš tėvų reakcijos į jo elgesį (4.4 pav.), bet ne savo nuomonės apie jį. Ilgalaikiai tikslai pas vaiką staiga negali atsirasti, nes jo smegenyse yra silpnos histerezio jėgos. Pėdsakams įtvirtinti gamta „išrado“ būdą – daugkartinį mėgdžiojimą. Tėvai teisingą elgesį skatina, blogą – slopina. Vadinasi, tėvai informacijos teorijos požiūriu, atlieka signalų „filtro“ (rūšiavimo) tarp vaikų ir pasaulio darbą: „triukšmas“ slopinamas, lieka tik tinkamos žinios. Kam reikia filtro? Iš informacijos teorijos yra žinoma, kad „triukšmo“ apsuptyje jokie duomenys ar žinios negali būti perduodamos ar įgyjamos. Bet informacijos teorija sako ir kitką: jei yra tikslas, tai reikalingus duomenis galima surinkti ir „triukšmo“ aplinkoje. Taigi, reikia pradinio žinojimo, tėvai jį ir duoda. Žmonės bandymų keliu rado priemones, kaip perduoti vaikams tinkamą žinojimą ir nežinant informacijos teorijos. Taigi atrasta, kad vaikai auklėjami rodant ne bet kokias elgesio trajektorijas ir ne bet kurioj vietoj. Tai parodyta 4.4 pav. Kuo jis skiriasi nuo 3.4 pav.? Šeimininkas pats „panyra“ į savo sukurtą struktūrą. Vaikas yra „panardinamas“ į ne jo sukurtos struktūros erdvę. „Vaikai nesirenka tėvų, tėvai – vaikų“, todėl tėvai yra tie asmenys, nuo kurių priklauso vaikų ateitis.

Žinioms ir žinojimui įgyti ir išlaikyti reikia darbo, kuriam būtinai reikia laiko, todėl iš vaiko asmuo, t. y. gamtos jėga, atsiranda iš lėto. Tai seniai žmonėms žinoma. Apžvelkime 4.5 pav. parodytą asmens tapimą laike.

4.5 pav. Meilės (nuosavybės) jausmo atsiradimas laikui bėgant. Jos atsiradimas reiškia patvarios valdymo sistemos susidarymą smegenyse

Pirmiausia vaikai turi būti tinkamoje namų aplinkoje. Namai – vieta pasaulyje, kur vaikai mokosi būti laisvais šeimos nuosavybėje, bet dar negali būti laisvi, nes neturi savo nuosavybės. Teisūs buvo senovės graikai, sakę, kad jaunas žmogus negali būti laisvas. Vadinasi, jaunystė yra laikas kaupti šaltiniui reikalingą žinojimą ir sugebėjimus ir aktyviai, t. y. nesišlaistant, o mokantis, laukti brandos. Kada ateina meilė? Pasiėkus vėlyvosios jaunystės metus (apie septyniolika metų), padidėja hormonų kiekis ir smegenų energijos šaltinio darbo intensyvumas. Ši energija užsidaro vaikystės bei jaunystės metu sukauptais trajektorijų pėdsakais (antientropija) – įvyksta virsmas, kuris staiga pagimdo valdymo sistemą – norą turėti nuosavybėje neaišku dėl ko patikusią merginą. Didesnė hormonų energija padidina entropijos didėjimo greitį, sutvirtina valdymo sistemos „pėdsakus“ ir atsiranda valia kuriant šeimos planus. Tik nuo šio momento jaunuolis tampa suaugusiu žmogum, nes atsirado tikra nuosavybė pasaulyje, kuriai reikia vietos ir formalaus teisinio pripažinimo. Šis egoistinis jausmas yra savo entropijos valdymo pradžia pasaulyje – gyvenimas. Šis jausmas verčia rūpintis darbu alkiui numalšinti, vieta pasaulyje gyventi. Tai dideli sunkumai šiame laikotarpyje. Taigi šeimos aplinkoje tikėjimu sukauptas žinojimas atmintyje – „pėdsakai pasmerkia“ žmogų meilei – šeimos nuosavybės jausmui. Jausmas yra entropinių reiškinių sukkelto darbo pasekmė, „verčia“ siekti egoistinių, transcendentinių ir individui „nuostolingų“ tikslų. Įsimylėjęs asmuo tampa išganytu ir nemirtingu, nes neabejodamas tampa gamtos jėga – vyru, o besijaučianti priklausanti tokiam vyrui mergina – moterim. Vadinasi, auklėjimas yra žmonių atrastas būdas, kaip instinktus paversti nenutrūkstamu, gamtos jėgą kuriančiu sielos darbu laimei įgyti (DEDG smegenyse). Pagal Z.Froidą auklėjimas yra visų sielos problemų šaltinis. Tačiau sisteminiai principai rodo, kad problemų šaltinis yra auklėjimo stoka, kuri veda į nelaisvę, o nelaisvė tampa visų sielos problemų šaltiniu. Kai Z.Froidui buvo dešimt metų, atsitiko stebėti tėvų lytinius santykius, sukėlusius jam tokią traumą, jog visą gyvenimą negalėjo jos atsikratyti. Ši trauma neleido jam pamatyti, kad žmogus turi ne tik lytinį instinktą, bet ir kitus instinktus, iš kurių svarbiausias – alkio numalšinimo, tik toliau seka savigynos, lytinis, vietos gynimo, rūšies išlikimo. Manydamas, kad traumą jam sukėlęs lytinis instinktas gali duoti problemos sprendimą, nukrypo nuo „žmogaus

rasto planetų išsidėstymo”. Kūnas yra pasaulyje, o ne pasaulis kūne. Todėl su kūno būseną susijęs lytinis instinktas yra tik priemonė atminties būsenai pasaulyje spręsti. Atskyręs kūną nuo pasaulio nepastebėjo, kad visus instinktus tinkamai sutvarko tik geras auklėjimas, nes tik jis susieja individą su pasauliu visais instinktais ir svarbiausiu – alkio numalšinimo instinktu. Šeimos nuosavybės jausmas – meilė visus instinktus sugeba pakelti iki sielos laisvės, laisvė viską sustato į savo vietas, o dirbtinai sureikšmintas ir atskirtas nuo pasaulio lytinis instinktas neleidžia pasiekti laisvės. Fiziologija ir signalai jiems pažadinti yra tik priemonės kūno – stiprintuvo pavidalui išlaikyti. Tai gerai žino tėvai. Kūnas – stiprintuvas ir jo fiziologija įgyja prasmę kartu su nuosavybės jausmu – meile. Tai irgi gerai žino tėvai. Tik tėvai nokina vaisių – sielą („mąstymo gardelę” atmintyje), kuri „ištirpina” blogį – fiziologiją ir instinktus meilėje, kurioje viskas tampa „sultimis” šeimai pasaulyje išlaikyti. Tik meilė perkelia visus žemesnius gyvybės pradus į aukščiausią prasminį lygį pasaulyje – tėvų darbą šeimoje. Tėvai ruošia dirvą tam, kad ateityje jų vaikams būtų kur vaisingai „ištirpti” fiziologijai ir instinktams taip, kad jie tarnautų vaikų laisvei ir laimei. Tik tėvai rūpinasi, kad meilė vaikams atsirastų savo laiku, dirbtinai *neskubina* atminties brendimo (kibernetikos esmė), nes jie žino, kad meilė yra tikros savo vietos pasaulyje suradimas savo laiku. Pagal įstatymą formalią, teisę ginamą savo vietą pasaulyje turi visi, o tikrą, meile jaučiamą vietą žymiai mažiau. Daugiausia, ką galima pasiekti būnant pasaulyje – tik turėti tikrą savo vietą. Biblijoje sakoma, kad tada žmogų aplanko Dievo apvaizda. Atrodo, būtent tam šiandien priešinasi įvairiausi sielų išganymo „specialistai”.

Meilė gali atsirasti apie septynioliktus metus, o lytinis geismas gali atsirasti ir anksčiau. Kaip žmonės tai įvertino ir ką atrado? Rasta, kad jaunimas bręstant instinktams galėtų sulaukti meilės, reikia nuolat jam užsiimti darbais šeimoje, mokytis, sportuoti, dalyvauti būreliuose, šokiuose, kartu su tėvais švęsti šventes, visiems tvirtai laikytis papročių ir nesišlaistyti. Toks vaikų užsiėmimas leidžia kaupti žinojimą, ugdyti valią, nes vis stiprėjanti hormonų energija nukreipiama antientropijai atmintyje rasti ir kūno darbui – džiaugsmui pasiekti. Viskas daroma, kad lytiniai instinktai dirbtinai nebūtų žadinami, tvirtėtų vaikų atmintis ir valia, kol ateis meilė. Taigi mūsų protėviai seniai žinojo, kad lytinio instinkto tenkinimas be nuosavybės jausmo (meilės) negali vyro padaryti šeimos šaltiniu pasaulyje. Moteris bet kokiomis sąlygomis yra šaltinis. Šeimoje išauklėtam individui aplinkos „triukšmas” didelių problemų nekelia, nes atsiradęs patvarus šeimos nuosavybės jausmas yra tas Angelas sargas, kuris visur ir visada „iš už nugaros” saugo individą nuo beprasmiško, antisisteminio (nelaisvo) elgesio. Esant nuosavybei, objektyvus, betikslis instinktų atsakas į objektyvų signalą tarnauja nuosavybės jausmui sutvirtinti, o be jos „šiukšlina” atmintį. Ištrinti iš sąmonės sukauptus antisisteminius pėdsakus negalima, nes tai prieštarauja absoliučiam entropijos didėjimo principui. Objektyvios histerezio jėgos smegenyse – atmintis kaip ir ginklas yra be prasmės: jos vienodai gerai tarnauja ir blogiui, ir gėriui, priklausomai nuo to, ką jos gyvenimo PRADŽIOJE „įsispaudė”. Kaip sakė B.Prusas, „pasaulyje niekas nedingsta, o smulkios klaidos, net užmirštos, ilgainiui atgyja ir prislegia žmogų”. Ne veltui Sokratas už kieno nors muzikos mokytą vaiką imdavo dvigubai, nes žinojo, kad reikės papildomai dirbti, norint persverti jau sąmonėje esančius netikusius pėdsakus. Bet Sokratas mokydavo muzikos, kur tikslas aiškiai girdimas, siekiamas išorėje, tad persverti netikusią įtaką galima sunkiu darbu. Su šeima susijusiuose dalykuose, kur individas reiškiasi kaip tikėjimo suformuotas šaltinis pasaulyje, kuris visada atiduoda tiek, kiek turi ir niekaip daugiau. Pats šaltinis pridėti sau iš savęs, kai prasidėjo jo

naudojimas, negali. Jis gali pridėti prie savęs, kai nenaudojamas, t. y. kai kaupiamas jaunystėje. Jaunystė yra skirta neišdildomiems pradiniais auklėjimo pėdsakams atmintyje sukaupti ir sutvirtinti dar iki nuosavybės jausmo atsiradimo. Lytinio instinkto tenkinimas be meilės naikina įgytus pradinius atminties žinojimo pėdsakus, kurių negalima atstatyti, nes šaltinio atsargos iššvaistomos ne tam, kam jos skirtos – nuosavybei plačiaja prasme išlaikyti. Kiekvienas gyvenimo etapas tvirtina tam tikrus pėdsakus, bet jaunystėje kaupiami tvirčiausi pėdsakai. Amerikiečių atlikti stebėjimai rodo, kad iš buteliuko maitinti vaikai užaugę nenori maitinti savo vaikų ir nemyli jų, t. y. nieko nedarą, kad vaikai taptų gamtos jėgomis. Nors moksliskai žino, kad maitinti reikia. Taigi pradinio instinktyvaus, auklėjimo perduodamo tvirčiausio žinojimo trūkumas. Kitas bandymas buvo atliktas su beždžionėmis. Beždžioniukai augo prie mechaninės lėlės, kuri juos išalkusius pamaitindavo, arba sušalusius pašildydavo. Beždžioniukai užaugo fiziškai niekuo nesiskiriantys nuo kontrolinės grupės auklėtinių. Bet skirtumas tuoj pat pasirodė, kai beždžionės susilaukė vaikų: jų visai nežiūrėjo. Kodėl taip? Beždžioniukai, užaugę prie lėlės, augo atviroje erdvėje, neregėjo ir „nesugėrė“ būtino pradinio, gimdančio nuosavybės jausmą žinojimo, ir negalėjo tapti tėvais. Vadinas, iš tikrųjų meilė yra tikėjimo dalykas ir žinias jai galima tik instinktyviai „sugerti“, turėti valios sulaukti, bet ne „išmąstyti“ ar išmokti. Kas įgyjama tikėjimu, gyvenime galima tik prarasti, o jei neįgyta – įgyti negalima. Pagrindinė dabartinio žmogaus sielos bėda yra tai, kad jis dažniausiai neįgyja auklėjimu perteikiamo žinojimo, kuris neleidžia sulaukti meilės.

Baigiant aptarti šeimos problemas matyti, kad šeima yra „dieviškų ir žmogiškų įstatymų susiejimas“, žmoniškumo tikslas ir pagrindinė kultūros vertybė. Šeima iš individo reikalauja patvarios atminties, nes neatlyginamas jos išlaikymo darbas yra abejones keliantis ir jos patvarumui kenkiantis dalykas. Atmintis yra pagrindinė žmogaus gyvenimo sisteminių principų įgyvendinimo priemonė ir, jeigu augantis žmogus negauna žinojimo iš tėvų ir neugdo valios, neįgyja laisvės. Sisteminiai kibernetikos principai ir tikslas paremti vieninteliu objektyviu reiškiniu – nuosavybės sąlygomis įmanomu maksimaliu entropijos didėjimo greičiu atmintyje esančioje patvarioje valdymo sistemos „gardelėje“. Visos laimingos šeimos gauna šią būseną – laimę, atpildą už valią laikytis sisteminių principų. Neatlyginamas darbas šeimai išlaikyti reikalauja didelio tėvų darbo auklėjimui ir didelio švietimo darbo „neklibinti“ auklėjimu pasiektų vaisių. Auklėjimo pagimdyti tikslai įgyvendinami tikėjimo (imprintigo, „įspaudimo“), bet ne mąstymo ir įrodymo pagrindu. Vadina, tikėjimas yra individo sugebėjimas sistemingai dirbti individui neatlyginamą šeimos išlaikymo darbą. Tokia yra gyvybės esmė ir žmogaus laimės pagrindas – kūnas – stiprintuvas tampa priemone neatlyginamam darbui virškūninėje struktūroje – šeimoje ir siela išsigelbėja. Žmogus tampa gamtos jėga. Jeigu žmogus pradeda abejoti šio ne jo sugalvoto darbo reikalingumu, t. y. pradeda mąstyti, abejoti, šeima degraduoja. Mąstymas stengiasi sumažinti šeimos išlaikymo darbą, kai iš esmės jo reikia tiek, kiek „sugalvojo“ gyvybė ar reikalauja atsiradusių kliūčių šalinimas. Šeimai reikia neatlyginamai duoti ir tik auklėjimas pasiekia, kad norisi neatlyginamai duoti. Mąstymas negali įrodyti ir sukelti noro neatlyginamai duoti, tik sukelia sumaištį sąmonėje, nes yra „pririštas“ prie išorės, iš kurios reikia gauti. Taigi atsiradus šeimai, mąstymas ir aplinkos triukšmas neturi įveikti auklėjimo pasekmių – atiduoti. Jeigu mąstymas neįveikia sugriauti tikėjimu grindžiamo darbo, jis pradeda tarnauti tam darbui. Šeimos išlaikymas – asmens darbo pasaulyje liudijimas. Šeimos negali atsirasti ir išlikti be AUKLĖJIMO darbą palaikančių papročių už šeimos ribų, kultūros, meno, mokslo žinių šeimnininko darbui. Visos šios žinios taip praturtina alkio, savigynos, lytinio, vietos

gynimo, rūšies išlikimo instinktus ir taip juos pertvarko, kad instinktai pradeda tarnauti šeimai ir tautai. Tai sąlygos atsirasti atskiriems ir svarbiausiems žmonių pasaulio elementams – laisvoms, gyvybingoms, jos nariams džiaugsmą teikiančioms šeimoms. Taigi pagrindinį pradinį žinojimą, kuris vidaus pajėgumus paverčia šaltiniais, perduoda tik auklėjimas, o mąstymas duoda vėlesnį, „pririšantį“ prie išorės žinojimą „grobio medžioklei“. Tie patys principai rodo, kad šeimos nelieka, kai ją įveikia aplinkos „triukšmas“ ir „sielų ganytojų“ skatinama nuostata TIK IMTI ir siekti kūno malonumo – , ko nėra gyvybėje. Šeima būna tol, kol pakanka sielos ištvermės – džiaugsmo gamtiškam ir tyčiniam aplinkos spaudimui atsverti.

4.2. KULTŪRA IR INFORMACIJA

Žmogus gyvena ne sau, o Tėvynei !

Platonas

Sudėjus šimtą kačių, viena kiaulė neatsiras.

Patarlė

Dgyvybė esti tik populiacijose, kurios yra socialinės sistemos, nenukrypstamai paklūstančios rūšies išlikimo instinktui. Tokia yra Dievo valia. Kitokios esaties gyvybėje nėra. Vadinas, ir šeimai, ir individui aukščiau už populiaciją (tautą) nieko nėra. Žmogus, viena iš gyvybės formų, gyvena taip pat populiacijoje (tautoje). Vakaruose skleidžiamas individualizmas – vartojimas kūno – stiprintuvo malonumui – yra gyvybės esmei prieštaraujanti antisisteminė utopija, reikalinga tik geram įvairaus plauko „sielų ganytojų“ „maitinimuisi“. Žmogaus esmė – *sisteminis* šeimos individualumas džiaugsmui pasaulyje pasiekti, bet ne elementinis individualumas malonumui kūne pasiekti. Malonumui pasiekti nereikia šeimos. Aptarus šeimos savybes, iškyla kita svarbi problema – kas vyksta, kai susikuria individų sudarytų šeimų VISUMA (4.1 pav.), kurią žmonės vadina tauta? Pabandykime aptarti, ką atrado žmonės gyvenimui tautoje, kurioje yra šeimos, šeimnininkai, gamyklos, darbdaviai ir samdiniai. Kaip senovėje žmonės, prisitaikydami prie dar jiems nežinomų dėsnių ir principų, slopino antisisteminius reiškinius visuomenėje ir siekė išlikti pasaulyje. Kad išliktų, žmonės turėjo pačių rastomis elgesio taisyklėmis prisitaikyti ir prie tik dabar žinomų sisteminių gyvybės principų, individo instinktų, ir prie objektyvių dėsnių. Principai atrasti visai neseniai, dėsniai anksčiau, tačiau intuityviai žmonių gyvenime buvo įvertinti jau gilioje senovėje.

Savo gyvenimo pradžioje kiekvienas individas NEŽINO ir NEGALI žinoti, kaip elgtis šeimoje ir už jos ribų. Taigi gyvenimo pradžioje vaikas yra nelaisvas absoliučiai, nes nieko nežino ir negali. Žinojimo pradžia atsiranda šeimoje ir pirmiausia tėvai sprendžia pradinio mokymo uždavinį, kad vaikas ŽINOTŲ ir GALĖTŲ laisvai elgtis pasaulyje, o vėliau ir laisvai dirbti jame. Tai turi daryti kiekviena šeima. Jeigu yra kitaip, tai tautai – pagrindiniam gyvybės objektui – atsiranda problemų. Pačiam individui neišvengiamai reikia spręsti svarbiausią uždavinį – kaip ĮSITRAUKTI į kitų jau sukurtą gyvenimą, kuriame jau yra ne jo „nubrėžti keliai“. Bet koku atveju tai nėra paprasta, nes žmogui, skirtingai negu gamtoje, keliai gali būti ir geri, ir blogi. Tas pats yra ir gyvojoje gamtoje, bet joje blogas kelias tuoj pat sunaikinamas. Visuomenėje blogas kelias lieka ir jo

pasekmės kaupiasi. Įsitraukti, vadinas, rasti sisteminio ELGESIO, nustatančio laisvą santykį su gamta, su visuomene (populiacija), su savim būdą. „Kiekvienas yra ne sala, o kontinento dalis” (E.Hemingvėjus). Per tūkstančius metų patikrinta, kad be VERTINGŲ žinių ir jų pagrindu atsiradusių vertingų tikslų, neįmanoma įsitraukti į visuomenę.

Kaip vertinti tai, kas atėjo iš praeities iki mūsų dienų? Ir anksčiau, ir dabar individai būna jų pačių sukurtose šeimose ir dirba taip pat jų pačių sukurtose gamybos struktūrose. Taigi žmogus nenukrypsta nuo pagrindinio gyvybės saviorganizavimosi principo vaisiaus – ląsteliskumo, nes tik taip įgyjama laisvės būseną kiekvienam. Atskiros šeimos (ląstelės) būtis yra tik atskirai besimaitinančios nuosavybės būtis, reikalinga tik jai pačiai ir nereikalinga kitoms šeimoms. Tai kelia daugiau ar mažiau konfliktinę būseną aplinkoje tiek dėl energijos paieškų, tiek dėl savo vietos paieškų. Nuolatiniai konfliktai yra, viena vertus, didelė nelaisvė. Antra vertus, tikslui reikalingo darbo nuostoliai. Taigi laisvi ir protingi individai pradeda galvoti ir ieškoti būdų, kaip turėti laisvę ir nenaudoti energijos konfliktams. Visų pirma, pagrindinis gyvybės tikslas yra išlikti rūšiai. Rūšis išlieka, kai mirstančius individus keičia šeimose atsirandantys vaikai, o pastarieji sugeba ateityje sukurti tvirtas savo šeimas. Šeimos yra pagrindinis tauta vadinamo darinio elementas. Tautos erdvė yra beveik nekintanti, ribos ten, kur būna šeimos, bet nėra regimų tautos nuosavybės ribų, o yra matomos šeimų nuosavybių ribos. Dabar yra valstybių, bet ne tautų sienos. *Tauta neturi valdžios kaip valstybė, kur galima pasiklausti, gauti patarimą ar nubausti: virš kiekvienos šeimos tik dangus, o aplink jas termodinaminis signalų spaudimas iš papročių erdvės.* Neišvengiamai visas šeimas ir individus veikiantis ir sujungiantis „darbinis kūnas” – šviesa „termodinamiškai” „tiesiamas” visiems veltui ir niekam nepriklauso. Silpni šviesos signalai sklinda ne tik šeimos nuosavybės ribose, bet ir iš išorės. Šeimos nariai dėl antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo niekaip negali išvengti signalų ir visi „pasmerkti” būti jų stebėtojais, o stebėtojus – signalų šaltiniais. Taigi termodinamikos reiškiniai kiekvieną šeimą energetiniu ir medžiaginiu pagrindu neišvengiamai daro atvirą aplinkai. Iš šeimos išorės sklindantys signalai dažniausiai gali kenkti laisvei (1.9 pav.). Šeima tampa laisva, kai kiekvienas jos narys žino ir sugeba, t. y. turi valios „atremti” išorės signalų triukšmą, kenkiantį judėjimo laisvei ir šeimos nuosavybės jausmui. Neišvengiamai objektyviai kylančių ar dirbtinai keliamų signalų „termodinamiškas” bendrumas kuria iš šeimų „statistiškais” būdais besitvarkančią struktūrą, kurios esminis bruožas yra ne hierarchinė piramidė, o „kilimas”. Kilimas – ištisinė aplinka, susidedanti iš pasaulyje subjektyviai apibrėžtų, atskirų, tos pačios hierarchijos pakopos, termodinamiškai susietų objektų – šeimų, kurios „pasmerktos” nuolat rinktis signalus. Šeima „termodinamiškai panardinta” signalams atviroje „kilimo” erdvėje, kurioje ji „pasmerkta” gintis nuo jai kenkiančių signalų ir naudojanti tik jai tinkančius signalus, t. y. VALDYTIS. Valdymuisi palengvinti šeimos vieta žymima ženklais nuolatinei konkurencijai dėl nuosavybės išvengti. Vadinas, atvira erdvė yra ta, kurioje individai nesaistomi valdymo signalų, kuriuos reikia tiesiniu būdu priimti, bet signalų, kuriuos netiesine sąveika subjektyviai galima pasirinkti. Kiekvienos šeimos atskiras „maitinimosi” šaltinis suteikia joms tą pačią hierarchijos pakopą pasaulyje. Jei šeima yra stiprus, uždaras informacijos atžvilgiu (kibernetinis) darinys nuosavybės išlaikymo pagrindu, susietas darbinio kūnu – nenutrūkstamu elektros krūvių judėjimu sąmonėje, tai „kilimas” yra atviras, beveik „mechaniškas” šeimų, stebinčių ir vertinančių išorinius signalus.

Pagal termodinaminius panardinimo principus kitos šeimos nepavaldžios nė vienai atskirai šeimai, tačiau signalai be perstojo antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo *neišvengiamai* tiesine sąveika brukami *kiekvienam* stebėtojui ir *kiekvienas* stebėtojas be jokio reikalo juos bruka kitiems. Taigi už šeimos ribų kiekvienas *neišvengiamai* yra ir signalų šaltinis, ir jų stebėtojas. Šviesos ar garso signalai nuo individo sklinda be jokių kliūčių ir be išimčių pasiekia kiekvieną, per regėjimą ar garsą veikia stebėtojo smegenis ir atmintį. Dėl „panardinimo“ MŪSŲ Žemėje esančioje šviesos signalų jūroje (99% sąmonės formuojama šviesos signalais) šeimų atminties žinių lobynai yra žemesnės hierarchijos už jas supančią aplinką (tautą), ir turi didelę įtaką kiekvienam šeimos nariui. Signalai neperduoda nei „mano“, nei „tavo“, nei „mūsų“, bet leidžia regėti individų elgesį ir trikdyti arba netrikdyti nuosavybės jausmo. Vadinas, norint išvengti konfliktų, signalų šaltiniui reikia suvokti, kad kiekvienas jo stebėtojas yra šeimos narys, turi nuosavybės jausmą ir gerbti jį mūsų Žemėje. To siekia auklėjimas šeimoje. Gerbti reiškia neskatinėti pažeisti nuosavybės jausmo ir neardyti jį palaikančio žinojimo. Trikdyti – mažinti dėl nuosavybės jausmo atsiradusį DEDG valdymo sistemoje. Jį gali mažinti dirbtinis, su nuosavybe nesusietų malonumų – objektyvaus entropijos didėjimo smegenyse – siūlymas. Vadinas, norint mažiausiai trikdyti, reikia rasti elgesio būdus, kurie skleistų mažiausiai nuosavybės jausmui kenkiančių signalų. Signalų šaltinio dirbtinai skatinamas instinkto tenkinimo malonumas gali pražudyti stebėtojo nuosavybės jausmą. Kenkti nuosavybei yra nuodėmė, nes klibina tikėjimą šeima, todėl reikia „užmušti nuodėmę savyje“ – atsisakyti būti šaltiniu instinktui pamaloninti ir likti stebėtoju. Vadinas, MŪSŲ Žemėje individas kiekvieną akimirką turi turėti valios būti stebėtoju ir nebūti signalų šaltiniu kitiems. Šeimoje ar gamyboje kiekvienas yra TIK dalyvis. Neišvengiamas kiekvieno dalyvavimas kuriant signalus ir jų įtakos neišvengiamas termodinaminis MŪSŲ žemėje brukimas sąlygoja tai, kad individo elgesys joje negali būti bet koks. Ko tokiu atveju gali norėti kiekvienas LAISVAS ir PROTINGAS individas? Tik vieno – kuo daugiau laisvės savo šeimos atžvilgiu. Kaip jau aptarta aukščiau, laisvė atsiranda tik tada, kai nuosavybei apginti pakanka ženklų. Jei nuosavybės jausmo gynybai reikia fizinės jėgos ar didelio protinio darbo, laisvė dingsta. Taigi kuo mažiau keliama signalų, nuo kurių reikia atsiriboti, tuo didesnis komfortas. Vadinas, Mūsų Žemėje DIRBTINAI didinti signalų intensyvumą ar kiekį yra kenkėjiška veikla. Kenkti – tai objektyviai kliudyti individui dirbti savo tikslui ar skleisti „triukšmą“ jo nuosavybės jausmo atžvilgiu, t. y. mažinti entropijos didėjimo, išlaikančio šį jausmą, greitį. Paprastai šnekant, dirbtinai „lįsti į akis“ yra agresyvus elgesys. Kultūra leidžia „lįsti į akis“ tik esant tikram produktyviam reikalui. Taigi laisvi individai laisvės siekia kitaip negu gyvojoje gamtoje – kuo mažiau jėgos, „stumdomosi“ ir „triukšmo“. Viena vertus, kiekvienos šeimos narys saugo savo nuosavybės jausmą laisvu asmeniniu darbu: pasamdyti KITA laikyti mano nuosavybės jausmą UŽ MANE ir MAN jausti laisvę neįmanoma iš termodinaminės gyvybės esmės. Laisvė yra mano vidinės energijos (25W) DEDG sąmonėje. Kitą galima pasamdyti tik išorėje vykstančiam darbui vertėms gaminti ir tuo sumažinti man kūno darbo kančią. Nuolatinis laisvės siekis (DEDG valdymo sistemoje) verčią ieškoti būdų jai išlaikyti. Antra vertus, tėvai naudoja *savo* įgytas atsargas ir jas NEATLYGINAMAI išleidžia savo vaikams ugdyti, tai kitų šeimų atžvilgiu jie nėra agresyvūs – *visų tėvų tikslas tas pats* – laisvai ATIDUOTI savo vaikams. Laisvės daugiau, jei individai vienas kitam dirbtinai netrukdo laisvai atiduoti vaikams – dirbtinai „nelenda į akis“. Dirbtinai (agresyviai) stengtis atkreipti dėmesį yra antisisteminis, laisvei trukdantis triukšmas.

Šeimai nepriklausanti aplinka laisvės atžvilgiu visada yra miglota. Nuolatinio pavojaus laisvei laukimas sekintų individo sielos ir kūno energijos atsargas. Laisvės siekis kiekvieną individą verčia ieškoti proto sprendimo – kuo mažiau kliūčių, kuo mažiau signalų iš aplinkos, kuo mažiau kančios – protinio darbo triukšmui įveikti. Pagal gyvybės principus vertybės – šeimos gali turėti laisvę ir mažinti agresyvumą tik turėdamos jų BENDRO darbo atkarpą UŽ šeimos ribų. Laisvės turinys – virš šeimos būtų tik dangus, o iš šonų – bendro darbo atkarpa. Termodinamikos principų absoliutumas lemia, jog stebėtojas NETURI galios atviroje, jam nepriklausančioje erdvėje išnaikinti kitų stebėtojų skleidžiamus signalus, bet kiekvienas stebėtojas TURI galią jų neskleisti. Tokį supratimą duoda auklėjimas. Nuosavybės jausmą atmintyje nuo išorės signalų individas gina protinio darbo jėga, todėl atviroje erdvėje už šeimos ribų visų bendro darbo atkarpa yra SILPNINTI neišvengiamų signalų stiprumą ir RETINTI jų pasirodymo dažnį. Žmonės šį visapusišką signalų retinimo ir silpninimo darbą seniai vadina DVASINIU darbu, kuris pakeičia fizinę nuosavybės atskyrimo nuo pasaulio jėgą valios jėga. Pasaulyje tarp gyvų padarų vyraujanti yra atstūmimo jėga, kuri įgyvendinama irgi patinų jėga. Dvasia visuomenėje įgyvendina šią jėgą, kiekvienam individui noriai išlaikant netiesines sąveikas. Taigi už šeimos ribų pratęsiama tai, kas išmokstama šeimoje. Vadinasi, šeimos tikslas – nuosavybės jausmo tvermė – SIELOS reikalas, jo gynybos darbas nuo aplinkos signalų ar fizinių jėgų – DVASIOS reikalas. Vadinasi, be sielos negali atsirasti dvasios. Atvira erdvė už šeimų ribų yra dvasinio darbo vieta jų nariams. Šis sielos valdymosi darbu susietų individų judėjimas „kilime“ iš esmės skiriasi nuo gamtoje esamo individų judėjimo, kur individo judėjimo kryptį ir vietą NUSTATO jų fizinė jėga – tiesinė sąveika kitų stebėtojų atžvilgiu. Esant dvasiškai aplinkai kiekvienas individas („molekulė“) judėjimo kryptį PASIRENKA tokią, kad išvengtų fizinės jėgos sąlyčio – teisinės sąveikos, „įsitenkant“ tarpuose tarp individų ir keltų mažiausiai signalų protiniam darbui. Šeimoje išmokstama bendradarbiaujant kiekviena akimirka likti atskiru. Šeima yra smulkiausias (žemiausios hierarchijos) abstraktus, susidedantis iš REGIMŲ individų objektas. Tauta yra abstraktus, „mechaniškas“, už šeimą aukštesnės hierarchijos, susidedantis iš NEREGIMŲ, dvasiniu darbu atskirtų šeimų darinys. Kad žmogus šį dalyką suvoktų, iš gyvybės paveldėtų instinktų nepakanka, reikia auklėjimo šeimoje, tvirtos valios (atminties) ir pakankamai gilaus mąstymo (transcendencijos) sugebėjimų.

Galima manyti, kad rūšies išlikimo instinktas ir šeimų laisvės siekis padėjo atrasti laisvų individų bendradarbiavimo būdus mūsų Žemėje. Kadangi tai žmonių atrasti būdai, jie yra subjektyvūs, dvasiniai, t. y. žmoniški. Kadangi gyvybė pagrįsta darbu, t. y. entropijos didėjimu, tai jai malonu viskas, kas didina entropiją. Taigi judėjimas erdvėje didina entropiją. Kitas patinas yra kliūtis, kuri neleidžia didėti entropijai. Suveikia instinktas, kuris nori didinti entropiją – pašalinti kliūtį. Užpultajam užpuolikas taip pat kliūtis. Dėl entropijos didėjimo vyksta kova, kurioje kiekvienas išlaiko savo vietą. Po kovos atsiranda turinčio savo vietą pasaulyje šeimnininko orumo jausmas, kuris leidžia didėti entropijai kovojant ir saugant ją nuo pašalinių. Taip siekiama struktūrizacijos gamtoje. Žmogus paklūsta tiems patiems instinktams. Šių kovų žmogus atsisakė, nes prie jo sugalvotų naikinimo priemonių gali atsitikti, kad visi išsišaudys. Mūsų dienomis taip atsitinka, kai bandoma „suprastinti“ aplinką (didinti entropiją), pvz., nusikalstamų grupių šaudymasis. Žmogui reikėjo atrasti būdus, kurie leistų didėti entropijai, tačiau nereikalautų gamtos siūlomos fizinės jėgos. Tam žmonės atrado SVARBIAUSIĄ ŽINIĄ, kad kiekvienas populiacijoje turi teisę būti ir išlikti (lygūs prieš Dievą), kuri atstoja vietos gynimo instinktą. Tai nereikalaujantis

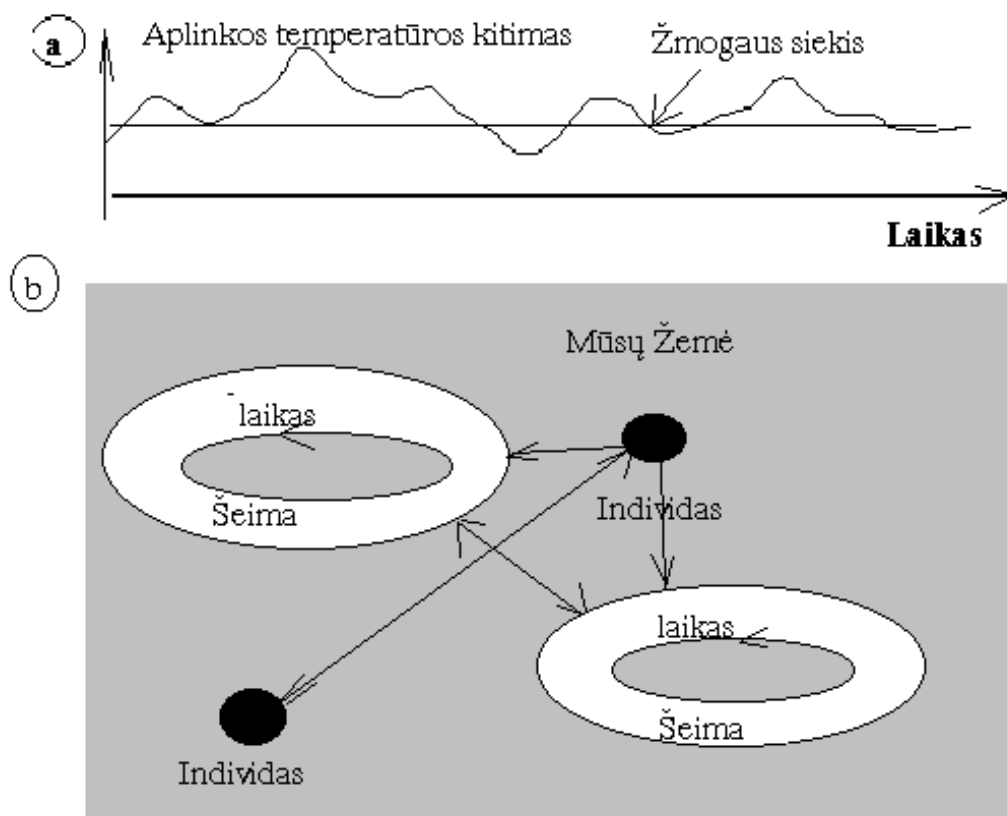
jėgos rūšies išlikimo instinkto patenkinimas. Lygybė prieš Dievą liudyjama sugebėjimu dvasiškai bendradarbiauti – dirbtinai aplinkoje nekelti protinio darbo (vertinimo) reikalaujančių signalų. Protinis darbas išlaiko žinojimą. Taip elgdamasis individas rodo, kas jis yra „plyta“ populiacijos „mūre“ – ją išlaiko. Fizinės jėgos pakeitimas transcendentine minties jėga neatsirado savaime, o tik per ilgą istorinį žmonijos gyvenimo laikotarpį. Kaip dabar žinoma, vienas žmogaus skirtumų nuo beždžionės yra jo smegenų kamienų hierarchinė sandara. Įvertindami hierarchinių struktūrų savybes, mažai suklysiame sakydami, kad tokios smegenų savybės sudarė galimybę atsirasti žinioms ir žinojimui, nustatančioms sisteminį elgesį ir tarp individų, ir tarp ir šeimų, ir tarp tautų. Taigi smegenų sandara tam tikromis sąlygomis pakeičia fizinę jėgą ir taip pat duoda didžiausią entropijos didėjimą smegenyse. Hierarchinė smegenų ląstelių organizacija (naujas mechanizmas) padėjo suvokti tiesiogiai neapčiuopiamo darbo esmę (transcendentinis dalykas) erdvėje ir už šeimos ribų – MŪSŲ Žemėje. Kaip rasta kibernetikoje, žinių ir žinojimo erdvės praplėtimas sąmonėje mažina agresyvumą ir kuria negrobuonišką elgesio kokybę (10 formulė), nes individas pajėgus suvokti savo priklausomybę populiacijai (sistemai) ir savo vietos kainą joje. Kiekvienas individas turi vertinti signalus – budrumas yra laisvės garantas. Šeimos laisvė didžiausia, jei jos narių neveikia aplinkos „triukšmas“ – signalai, skatinantys lytinius instinktus ir naikinantys stebėtojo laisvę. Vadinas, reikalingas informacinis individo elgesio BEŠALIŠKUMAS visiems, t. y. taisyklė nebūti „triukšmu“ kitų šeimų būsenai (vienas už visus, visi už vieną). Individo regimo elgesio trajektorijos pobūdis ir ja siekiamas tikslas (jeigu neskelbiamas, tai stebėtojo suvokiamas mastant) yra stipriausias signalas, kurį būtinai reikia vertinti. Regimas individas yra ir žinia (kitas objektas), ir žinojimas (ko siekia), ir signalas apskritai. Idealiu atveju man – signalų šaltiniui – geriausia būti beveik nepastebimu stebėtojui ir nereikalaujančiu vertinti mano elgesį. Mano noras signalais atkreipti dėmesį iš esmės yra pagalbos šauksmas, kvietimas aplinkiniams nelikti stebėtojais. Kvietimas vertinti varžo stebėtojo laisvę. Dėl šios priežasties laisvas žmogus stengiasi būti beveik nepastebimas, nes jam iš principo jokia pagalba nereikalinga. Kas rasta darniam bendradarbiavimui signalų lygmeniu? Protėviai bandymų keliu atrado PAPROČIUS – neagresyvaus, netiesinio elgesio (apribojimus jėgos naudojimui ir signalams) taisyklės, įgyvendinančias atstūmimo jėgas gyvybėje ir tuo patvirtinančias individų bendradarbiavimą neišvengiamo antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo aplinkoje. Netiesinius santykius papročių erdvėje išlaikyti ir nukenksminti alkio numalšinimo instinkto veikimą padeda teisės prižiūrimi įstatymai. Tačiau lytinio instinkto keliamas tiesines sąveikas gali nukenksminti tik papročiai, kurių laikymasis yra laimės atsiradimo žinojimas ir jokia teisė negali padėti. Tai vidinis individo sielos šeimoje išmoktas neatlyginamas darbas. Tai pačių žmonių gyvenimo atrastas elgesys ir signalai, kurie silpniausiai veikia šeimų nuosavybės jausmą ir atskirumą pasaulyje, t. y. netrukdo valdyti savo entropijos (nežemina orumo). Tai elgesio būdas, kad kiekviena akimirka individas gamtiškai gali likti atskiru pasaulyje bet kokioje gyvenimo padėtyje. Toks siekis reiškia viena – norą niekaip neveikti kūno būsenos ir kartu laisvai judėti pasaulyje. Laisvas judėjimas pasaulyje savaime teikia malonią kūno būseną. Papročiai yra auklėjimo šeimoje tąsa, antientropinis dalykas, netiesinių sąveikų su signalais išlaikymas tam, kad pasiekti DEDG smegenyse. Tiesines sąveikas su regimais signalais skatina alkio numalšinimo ir lytinis instinktas. Lytinius santykius skatinantys signalai ar patys santykiai yra tiesinė sąveika, o papročiai yra priemonės juos silpninti. Žmonės patyrė, kad lytiniai santykiai be meilės yra antisisteminė veikla, neleidžianti formuotis patvariai, sielai atsirasti reikalingai „kristalinei

gardelei” atmintyje. Vadinasi, ankstyvi lytiniai santykiai iškreipia sisteminę lytinio instinkto paskirtį pasaulyje ir atima laisvę. Taigi reikia turėti valios laikytis papročių ir „neprishiukšlinti” smegenų – meilės organo. Kiekviena „įspausta šiukšlė” būtinai palieka neišdildomą pėdsaką smegenyse iki mirties. Kaip dabar žinoma iš kibernetikos, sudėtingos sistemos turi labai nedaug įėjimo signalų, kurie ją išlaiko tam tikrame lygyje, jų perteklius veda prie žlugimo. Papročiai yra praktiškai rasti elgesys ir signalai, kurie palaiko ir šeimų, ir individų atskirumą, ir laisvę. Mažai suklysimė pastebėdami, kad dabartinės šeimų problemos kyla iš triukšmo papročių erdvėje. Žmonės jau seniai rado svarbiausią žinojimą – antisisisteminiiais darbais negalima sukurti sisteminių dalykų. Papročių nustatomi elgesio draudimai ir jų išlaikymas yra praktinis sisteminis žinojimas šeimoje ir už jos ribų, atminties formavimo priemonė meilės jausmui atsirasti ir laisvei išlaikyti. Papročiai pratęsia šeimoje auklėjimu išmoktą netiesinių sąveikų laikymąsi, kuris atspindi pagrindinį žmogaus skirtumą nuo gyvūnijos – bendravimas tarp individų vyksta ne stebėtojų *regimų* signalų reikšmės pagrindu, bet jam *matomų* elgesio trajektorijų prasmės pagrindu. Vadinasi, signalo reikšmė veikia stebėtoją objektyviai, o jis su džiaugsmu išlaiko netiesines sąveikas – bendradarbiauja pagal vietos prasmę. Neveltui sakoma, „kur žmonės, ten papročiai”. Vadinasi, visi žmonės „kalba viena kalba” – papročiais, o jie teigia tik individų atsistūmimą. Taigi nesilaikantis papročių yra ne žmogus, nes nesugeba išlaikyti žinojimo. Gamtoje bendradarbiavimas atviroje erdvėje – atsistūmimas dėl laisvės atliekamas jėga. Taigi be atminties, kuri šį darbą atlieka, žmogus negali būti nė akimirkos. Žinojimo išlaikymas yra individo pagarba stebėtojams, tiesinės sąveikos – nepagarba, naikinanti laisvę ir orumą. Pagarbus individo elgesys pagal papročius nereikalauja iš stebėtojo protinio darbo (valios) spręsti, ko tikėtis iš elgesio, nes toks elgesys reiškia tik atsistūmimą nuo individų. Individas, elgdamasis pagal papročius, stiprina savo valią žinojimui išlaikyti – dvasiniu darbu šalina informacinę entropiją savo atmintyje. Papročiai įvertina, kad žmogui svarbiausia yra neregima atmintis, kuri valdo regimą kūną pasaulyje. Regima kūno elgesio trajektorija rodo atminties ketinimus. Papročiai yra laiko patikrintos pagarbios kūno elgesio trajektorijos, kurios rodo atminties ketinimą išlaikyti netiesinę sąveiką – netrukdyti stebėtojo laisvės. Rasti papročius padėjo gyvybės vidinės savybės – šeimos laisvės siekis, kurią galima pasiekti tik išvengus medžiaginių susidūrimų ir atminties atsiskyrimo nuo aplinkos signalų veikimo. Reikia manyti, kad papročių atradimas ir laikymasis yra rūšies išlikimo instinkto, kurį gyvas sutvėrimas – žmogus turi, pasekmė. Laisvas tikslo siekis visada susijęs su kančia atsveriant triukšmą, kurios norisi mažiau. Papročiai labai sumažina triukšmą aplinkoje ir jo nukenksminimo kančią. Kadangi šeimos „panardintos” papročių erdvėje, ji tampa žinų ir žinojimo ŠALTINIU joms. Visa bėda, kad papročių erdvė yra kiekvieno individo elgesiu kuriamas šaltinis ir kiekvienas, juos išlaikantis, stiprina savo valią ir laisvę. Taigi žmonės rado būdą, kaip apeiti termodinamikos draudimą – imtuvo vieta negali kartu būti šaltinio vieta. Žmogus išsigelbėjo šaltiniu padaręs kitą vietą – papročių erdvę. Tačiau čia slypi ir pagrindinė, prieštaraujanti termodinaminiais principams bėda, – tas pats individas šeimoje dėl termodinaminio panardinimo papročių erdvėje yra imtuvas, už šeimos ribų turi būti šaltinis papročių erdvei, t. y. kitoms šeimoms. Žmogus dirbtinai apeina termodinامينius principus, kurie sako, kad toje pačioje vietoje nieko naujo atsirasti negali. Taigi nauja gali atsirasti tik už šeimos ribų, kur laikydamasis papročių kiekvienas gali įnešti geriausia, kas tinka populiacijai išlikti. Iš čia ir posakis – „nenešti šiukšlių iš namų”. Vadinasi, iš namų reikia nešti geriausia – sisteminius dalykus, galinčius tarnauti šaltiniu bendradarbiavimui. Jei individas neturi valios, nesilaiko papročių, jis pirmiausia pats

praranda laisvę, kitiems kelia antisisteminį triukšmą aplinkoje, kenkia šeimų laisvei. Vadinasi, gyvenimo kokybės veltui gauti negalima, negalima jos ir duoti, bet galima „užsidirbti“ (ne savaime) BENDRADARBIAVIMU išlaikant papročius. Tik papročiai padaro, kad „laisvas kiekvieno vystymasis yra visų laisvo vystymosi sąlyga“. Papročiai yra priemonė formuoti netiesinei sinergetinei sistemai (valdymuisi antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo aplinkoje), nes signalai yra jaučiami tik jų atsiradimo vietoje ir veikia nuolat. Signalai skiriami stebėjimui visiems net apie tai negalvojant, bet nėra valdymo signalai visiems. Sinergetinis – *kelių atskirų dalių darbas viena kryptimi*, tiesiškai sąveikaujant su naudingais nuosavybės jausmui aplinkos signalais ir netiesiškai sąveikaujant su veikiančiais nenaudingais signalais. Sinergetinis bendradarbiavimas – tai aktyvių, panašaus energetinio pajėgumo, statistiškai lygiateisių subjektų (vertybių) netiesinė sąveika. Tą padaryti galima tik vienu būdu – turėti mūsų aptartą minėtą beasmę, visų naudojamą ir niekam asmeniškai nepriklausančią Mūsų Žemę – medžiagą, kuriančią erdvę tarp šeimų ir galimybę joms atsiskirti. Tėvų ir aplinkinių darbas retinant signalus papročių Žemėje yra auklėjimo pavyzdys vaikams. Papročiai kiekvienoje tautoje skiriasi nedaug, bet visada padeda išlikti šeimoms, o per šeimas ir tautai. Kuo tie atsiskyrimo būdai pasižymi? Pirmiausia pažvelkime į 1 pav.,c. Vienam individui didžiausias laisvės priešas ir kliūtis aplinkoje yra nenuspėjamas kito regimo individo elgesys, kai jis patenka ant jo kelio. Todėl pirmiausia buvo rastos tokios „prasilenkimo“ taisyklės, kad vienas kitam nepatektų ant kelio. Vadinasi, pirmą sąlygą objektyvioms kliūtims sumažinti yra nuspėjamas elgesys aplinkoje ir priemonės jo spėjimo patikimumui didinti. Kas būtų, jei būtų kitaip? Tarkim, kad elgesys būtų panašus į 1.4 pav.,a parodytą „šiluminį“ judėjimą. Tada neišvengiami OBJEKTYVŪS susidūrimai, t. y. tiesinės sąveikos, kurios griaua vertybes ir jų pasekmėms įveikti reikia daug darbo. Mums gerai žinomos autoavarijos, aviakatastrofos, karai yra pats geriausias objektyvių ir galingų jėgų – tiesinių sąveikų, iš esmės naikinančių individų gyvenimus, pavyzdys. Vadinasi, tarp šeimų signalas dažniausiai veikia trukdančiai – kitaip negu uždaroje erdvėje (kibernetinio principo savybė), kai signalas yra valdymo signalas. Taigi papročiai yra svarbiausias, su kiekvienu individu susijęs žmogaus gyvenimo elementas ir nepriklauso nuo jo suvokimo. Papročių laikymasis rodo, kad individas aiškiai suvokia esąs dvasinio bendradarbiavimo dalyvis ir jis nėra gudresnis už kitus. Jei nesuvokia – tampa antisisteminis visuomenės elementas. Šiuo metu vadovaujantis intuityviais pastebėjimais (L.Kontorovas), metamatiškai įrodoma, kad norėdamos išlikti konfliktuojančios sistemos visada suformuoja viršsistemą, leidžiančią silpninti konfliktines sąveikas. Vadinasi, žmonių sukurti papročiai yra priemonė virššeiminei sinergetinei sistemai kurti, netiesiniu būdu silpninti konfliktus iki minimumo šeimų laisvei išlaikyti. Iš čia ir atsirado „mylėk savo artimą, kaip pats save“. Kadangi meilė yra atmintis darbui sistemoje, mes abu priklausome tam pačiam aukštesnės hierarchijos sisteminiam objektui – tautai ir abu turime atlikti tą patį sisteminį darbą – netiesiniu būdu silpninti sąveikų dažnį ir galingumą. Taigi meilė artimui yra dvasinė meilė – signalų silpninimas atviroje erdvėje ir jų dažnumo retinimas, t. y. netiesinės sąveikos išlaikymas ir stiprinimas. Šeimos meilė – tiesinės sąveikos išlaikymas ir stiprinimas, t. y. darbas ir signalai turi būti stiprinami ir dažninami. Čia yra pagrindinė žmogaus problema, kai jis nuosavybę saugo ne objektyviu būdu – jėga, kaip gamtoje, o subjektyviu būdu – atminties savybe – valia. Elgesys pagal papročius yra „netriukšmingas“, nereikalaujantis iš stebėtojų protinio darbo neišvengiamai jo įtakai nukenksminti. Papročių esmė – tai *praktiniai būdai rodyti „pagarbą svetimoms riboms“*. Vadinasi, pagarba yra

sugebėjimas MINIMIZUOTI fizinės jėgos ir signalų sąveikas tarp MANO ir TAVO šeimų. Vadinasi, pagarba yra dvasinis atsiskyrimo nuo aplinkos darbas. Taigi MŪSŲ žemėje reikia KUO DAUGIAU TRANSCENDENTINIŲ, žmogaus gyvenimo prasmę perteikiančių sisteminio elgesio trajektorijų ar žinių, signalų minimizavimo. Paprotys suvinioti prekę yra kilęs iš to paties – mažinti signalų įvairovės kiekį ir stiprumą aplinkoje, kad nežadinti tiesinių sąveikų – vartojimo instinktų. Tik papročių atrasti lytinių santykių draudimai gali išugdyti valią ir su ja, kaip rodo sisteminiai principai, didžiąją laisvos meilės paslaptį. Be draudimų negali atsirasti nuosavybės jausmas, be nuosavybės jausmo – laisvė, be laisvės – meilė. Z.Froidas yra pastebėjęs, kad neriboti lytiniai santykiai žlugdo kultūrą (saviorganizavimosi vaisius – aut.), o dirbtinis lytinių santykių ribojimas gimdo psichozes. Sisteminiai principai rodo, kad psichozės atsiranda tik dirbtinai keliant lytinį geismą ir tuo stengiantis suklaidinti, pasiekti individo nesugebėjimo išlaikyti netiesines sąveikas. Z.Froidas patvirtina netiesinių sąveikų svarbą visuomenėje, bet kultūros reikšmės neižvelgė. Nesilaikant papročių atsiranda ankstyvi lytiniai santykiai, kurie ir gimdo psichozes. Psichozė yra pasimetimas pasaulyje, DEDG stoka smegenyse, bet ne kūne. Papročiai leidžia gamtiškai subręsti ir sulaukti meilės, o meilė išsprendžia visas problemas, nes ji yra sisteminis jausmas pasaulyje. Papročiai atrado įvairius būdus valiai ugdyti ir išnaudoti entropijos didėjimą – šokius, žaidimus, dainas, šventes, darbą, mokymąsi, sportą, būrelius. Toks darbas leidžia jaunimui bendrauti, išsidūkti, vystytis, patirti džiaugsmą ir kartu būti absoliučiai atskirais pasaulyje. Laiko patikrinta, kad tik tokia jaunimo veikla sutvirtina šeimoje įgytą netiesinių sąveikų žinojimą, neskatinanti ankstyvių lytinių santykių, trukdančių sulaukti meilės. Apskritai papročiai įvertina netiesinius sinergetinius šeimų išlikimo principus, yra nukreipti jų komfortui (pirmiausia vaikų auklėjime), padeda atsirasti ir sutvirtėti šeimoms, yra pagrindinis žmonių gyvenimo elementas.

Šeimų sąveikavimas mūsų Žemėje pagal sinergetinius (termodinaminės prigimties) principus, padaro tą Žemę tautos Žeme. Tai nėra „niekieno“ Žemė, o neatskiriama TAUTOS nuosavybė ir „kontinentas“, termodinamiškai ir lemtingai įtakojantis šeimų išlikimą. Šeimos, igydomos tikslą ir prasmę per tautos išlikimą, stengiasi kuo ILGIAU ir TAUPIAU būti, išmokdamos gaunamą iš kosmoso energiją naudoti savo gyvenamoje aplinkoje.

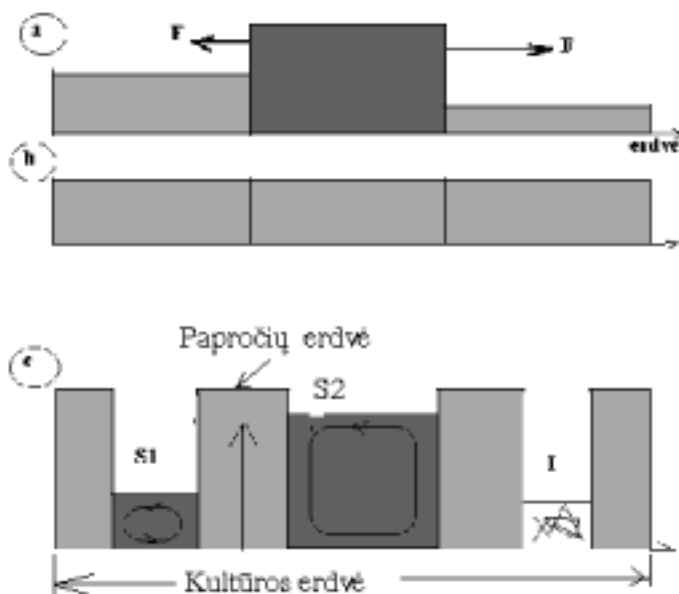

4.2 pav. Šeimų tautos Žemėje buvimas: a – aplinkos savybių kitimas ir neišvengiamas žmogaus siekis laikui bėgant, b – šeimų padėtis erdvėje ir neišvengiama individų signalinė tarpusavio sąveika Mūsų Žemėje

Tik ilgą laiką gyvenant TOJE PAČIOJE Žemės vietoje (pastovaus pagrindas) galima išmokti, kaip prie jos prisitaikyti, t. y. tobulėti, arba, kitaip tariant, mažinti elgesio neapibrėžtumą išlikimo labui. Vystytis įmanoma tik tada, kai *elementų kiekis struktūroje laikui bėgant nekinta*. Vadinasi, esant nepastoviam pagrindui ar elementų kiekiui, nieko negalima išmokti. Pagrindiniai nekintantys tautos elementai yra JOS Žemė ir joje būnančios šeimos. Žemė sudaro sąlygas antro termodinamikos principo veikimo absoliutumui ir šis principas padaro ją tautos nuosavybe, teikia prigimtinę teisę į ją, nes kitur, kitoje Žemėje, ji kaip tauta būti negali. Kitur gyvena kita tauta su kitomis elgesio savo Žemėje taisyklėmis. Žmogui jo Žemė yra gimtinė. Gimtinės įtaka sąmonei lieka visam gyvenimui, nes joje gaunamos *pradinės* (kitų patikrintos), tikėjimu priimtos žinios ir žinojimas apie pasaulį. Ilgą LAIKĄ būnant toje pat vietoje tvirtėja žinios ir kaupiasi žinojimas, kurio perteikiama prasmė visur ta pati – taupesnis išlikimo būdas. Tarkim, žmonių gyvenamoje vietoje keičiasi aplinkos sąlygos: žiema keičia vasara ir atvirkščiai (ištisinė linija). Kadangi yra žymus iš aplinkos gaunamos energijos skirtumas laike, tai kyla klausimas, ką gali norėti žmonės, kuriems šios įtakos veikia nuolat? Jie savo Žemėje siekia galimai tolygesnio darbo laiko tėkmėje (4.2 pav., a brūkšninė linija). Darnus buvimas erdvėje yra tada, jei TUO PAČIU laiko momentu šeimos yra beveik vienodo energetinio pajėgumo. Kita vertus, tai atsitiktų, jei kiekvienos šeimos laikas, t. y. darbas jos tvarkomame KELYJE, SKIRTINGAIS astronominio (tautos) laiko momentais būtų tas pats. Tada atsirastų jėgų pusiausvyra tarp vienodo pajėgumo struktūrų ir didžiausias komfortas. Tai amžinas kiekvieno žmogaus ir visos žmonijos uždavinys, kurio sprendimu užimta kiekviena žmonių karta ir iki galo jo išspręsti niekaip negali ir niekada neišspręs.

Tokio elgesio siekį pastebime visose geografinėse platumose gyvenančių tautų kultūroje. Taigi šeimos prasmė – bendradarbiaujant pagal papročius išlaikyti tautą, tautos prasmė – rūšies išlikimas.

Kuo darnus bendradarbiavimas gyvūnų populiacijoje gamtoje skiriasi nuo darnaus individų bendradarbiavimo tautoje? Visų pirma, gyvojoje gamtoje pasaulis dalijamas tik į MANO nuosavybę ir be nuosavybės. Jokios tarpinės erdvės, kurią vadiname MŪSŲ, nėra. Jeigu nėra MŪSŲ, tai kiekvienas žingsnis už savo erdvės ribų pataiko į kitam priklausančią erdvę. Dėl to gamtoje bendradarbiavimas vyksta objektyviu tiesiniu pagrindu – be jokių abejonių patinas gina savo erdvę fizine jėga ir jei gali, kėsina į ne jo nuosavybę. Patinui kliūtimi išsikovoti vietą yra kitas patinas, kuris varžo jo laisvę. Kiekvienas patinas erdvės turi tiek, kiek turi jėgos išsikovoti iš kitų patinų. Taip „savaime“ (jėgos pagrindu) išlaikomas gyvybės „numatytas“ elgesio netiesiškumas – savo erdvėje tiesinė sąveika – laisvė, DEDG smegenyse, orumas, ne savo – būti uždrausta. Patinai instinkto kreipiami fizine jėga išlaiko pasaulio gradaciją – ląsteliškumą jėgos pagalba. Kiekviena patino ginama gyvūnų grupė (šeimos analogas) turi savo gyvenamą aplinką, ją saugo taip kaip save ir negali iš jos išeiti. Grupėje santykinai atitinka visus nuosavybės pagrindu atsiradusios uždaros struktūros reikalavimus. Pažeidus „sienas“ (elgesio entropija), įvyksta konfliktas ir „aiškinamasi“ iš jėgos (energetinių) pozicijų (4.3 pav.,a). Galima sakyti ir kitaip – virš struktūros tik dangus, o iš šonų – fizinė jėga. Jeigu jėgos lygios, išsiskiriama, jei nelygios – užimama silpnescioji vieta. Taigi gyvybei gamtoje savo LAISVĘ IŠLAIKO OBJEKTIVYVOMIS tiesinėmis PRIEMONĖMIS – fizine JĖGA. Ši „savaiminė“ jėga išlaiko atitinkamą elgesio antientropiją – „kliūtį“ kito individo elgesio entropijai sulaikyti ir ląsteliškumo teikiamą laisvę individui. Gaunama sinergetinė netiesinė sistema tiesiniu jėgos pagrindu. Stipriausi susidūrimai vyksta tik rūjos metu. Mums svarbiausia, kad to pakanka populiacijai išlikti (4.3 pav.,b).

4.3 pav. Skirtingo energetinio pajėgumo individų termodinaminė sąveika: a – skirtingo pajėgumo individų sąveika gamtoje, b – nusistovėjusi pusiausvyra gamtoje, c – padėtis visuomenėje, kuri kultūroje yra galimybė turėti savo erdvę skirtingo pajėgumo subjektams. I – antisisteminio elgesio individų izoliacijos (atskyrimo) vieta.

Pagrindinė tokio buvimo taisyklė: nė vienas svetimos grupės individas nevaikšto grupės – šeimininko nuosavybės vietoje. Kartu nė viena savo nuosavybę sauganti grupė nesinaudoja kitos grupės nuosavybėje esančiomis energetinėmis atsargomis, nes kelios tos pačios hierarchijos vertybės negali turėti tos pačios vietos pasaulyje. Tačiau ir gamtoje pastebima tam tikra pasyvi informacinė (silpna) sąveika: gyvūnai žymi savo erdvės ribas. Pvz., barsukas kasdien palieka ženklus ant savo nuosavybės ribų. Pasirodo, kad ir gyvūnai nėra visai kvaili, nes ženklais žymėdami savo vietos ribas taupo energiją.

Žmonių visuomenėje yra visai kita padėtis. Esant dideliame žmonių tankiui, nuolatinis fizinių jėgų bandymas prie kiekvienos šeimos erdvės ribų ar skleidžiamo „triukšmo“ slopinimas nepaliktų laiko darbui. Nuolat reiktų ginti ne tik pagamintą produktą, bet ir savo nuosavybės erdvę. Visa energija būtų išnaudojama vietos iš jėgos pozicijų gynybai – „stumdymuisi“¹ tam, kad pasiekti laisvę. Matematiniai modeliai („Mokslas ir gyvenimas“, 1998,12) rodo, kad apvaginėdami vienas kitą abu subjektai turėtų produkto du vienetų, bedradarbiaudami – šešis vienetų. O jei subjektas negali gintis nuo vogimo, tai jis praranda viską, o vagiantis laimi penkis vienetų produkto. Žmogui atsiranda būtinybė išlaikyti savo laisvei reikalingą ląsteliškumą išlaikyti be fizinės jėgos, o žinių ir žinojimo pagrindu atsiradusios minties jėga (valia) „nukenksminti“ signalų sužadintus instinktus. Taigi problema ta, kad savo erdvėje individas yra jėgos šaltinis, o už savo erdvės – pats turi tapti kliūtimi sau – vengti entropiją didinančios tiesinės sąveikos. Tam reikia valios, nes tiesinę sąveiką išvystyti lengviau – skatina entropijos didėjimą ir yra maloniau negu ją sulaikyti. Valios turėjimas paverčia jos išlaikymą į entropijos didėjimą ir džiaugsmą. Tačiau valią kuria auklėjimas šeimoje. Vadinasi, individas tampa žmogumi, kai netiesinių sąveikų išlaikymas nuosavybei pasaulyje saugoti taip pat sukelia entropijos didėjimą. Ribos išlaikymas yra valia, valios išlaikymas yra džiaugsmas. Čia yra pagrindinė žmogaus problema – pasiekti, kad entropijos didėjimas valiai išlaikyti būtų didesnis negu siūlomas jos didėjimas už nuosavybės ribų. Tai galima pasiekti tik valią ugdančiu auklėjimu. Vadinasi, netiesinė sąveika su pasauliu nuosavybės išorėje perkelia bendradarbiavimą tarp individų iš *tiesinio*, proporcingo fizinei kūno jėgai lygmens į *netiesinį* informacinį, neproporcingą signalų darbo galingumui lygmenį. Minties jėga nukreipia fizinę kūno jėgą produktyviam darbui, o minties jėga – valia lieka nuosavybei nuo aplinkos signalų ginti. Vadinasi, papročiai seniai panaudojo dabar fizikų žinomą atradimą, kad tik NETIESINIO, neproporcingo signalų darbui elgesio sistemoje atsiranda NAUJA šeimų buvimo KOKYBĖ, kurią dabar mes vadiname KULTŪRA. Vadinasi, kultūra yra sinergetinė, netiesinė, ląsteliška, atminties pagrindu gaunama virššeiminė sistema, teikianti galimybę laisvam šeimų ir šeimininkų SAVIORGANIZAVIMUISI. Pagrindinė ją formuojanti priemonė – papročiai susieti tik su šeimų nuosavybės jausmo atsiradimu ir jo išsaugojimu. Todėl tik kultūros aplinkoje yra galimybė laisvai rasti šeimoms ir gamybai, t. y. kurti abstrakčius objektus – vertybes (ląsteliškumą) ir laisvai jose dirbti. Darbas yra objektyvus dalykas, todėl kultūra apima ne tik medžiaginius atsiskyrimo nuo aplinkos dalykus, bet ir sąlygas, leidžiančias entropiniu pagrindu formuoti nuosavybės jausmui atmintyje. Kultūra sudaro sąlygas mokymuisi, kad suprasti objektyvius reiškinius ir žinoti, kaip prie jų prisitaikyti, t. y. valdyti, ir apima teisę – subjektyvių mainų priežiūrą rinkoje. Netiesinius santykius galima pasiekti ir objektyviomis priemonėmis, bet šios priemonės reikalauja didelių darbo bei medžiagų sąnaudų ir nėra lanksčios, pvz., įdėti grotas į langus, samdyti asmens sargybinius

¹ Ta pati hierarchijos pakopa yra konkurencijos iš jėgos pozicijų priežastis.

Taigi kultūra yra gyvybės laisvei reikalingo ląsteliškumo įgyvendinimo būdas visuomenėje, „išplėšiamas“ iš instinktus žadinančių, entropiją didinančių išorinių signalų jūros žinojimu paremtu protiniu darbu. Vadinasi, kultūra neatsiranda savaime ir neduodama veltui. Taigi kultūra yra žmonių sau rastas ląsteliškumo įgyvendinimo būdas pasaulyje nenaudojant fizinės jėgos, o panaudojant pagrindinę individų atminties savybę – valią nuosavybei ginti. Kiekvienas, kuris būna kultūroje, yra jos dalyvis, sielos darbu neišvengiamai „atremiantis“ (nukenksminantis) termodinamines išorinių signalų jėgas. Kultūra – tai KIEKVIENO individo sielos darbas elgesio antientropijai išlaikyti, t. y. nuolat dirbti prieš aplinkos signalų skatinamą elgesio entropijos didėjimą šeimoje. Kultūringas individas savo sielos pastangomis siekia laisvės pripažindamas *papročius*, valia išlaikydamas subjektyvias žinias *signalų* keliamiems instinktams nukenksminti, o savo laisvę išlaiko ne dėl lazdos baimės, o džiaugsmu – didesniu entropijos didėjimu nuosavybėje negu už jos ribų. Toks sugebėjimas rodo jį esant žmogumi su žmogaus teisėmis. Žmogaus teisė yra valia turėti nuosavybę ir ginti jos laisvę. Jeigu valios neturėjimas maskuojamas, toks žmogus tik naikins „tvoras“ tarp nuosavybių, kenks laisvei, žlugdys žmonių gyvenimus. Taigi tik žmogiškas regimo kūno pavidalas nėra žmogaus teisių turėjimo pagrindas, o pagrindas tam yra atminties kokybė. Žmogaus teisės nėra formalios, o susietos su entropiniais nuosavybės išlaikymo reiškiniais atmintyje, išsaugančiais šeimų ir gamybos struktūrų laisvę. Kiekviena aplinka turi savo bruožų ir gyvenimo sąlygos jose reikalauja skirtingo elgesio. Todėl teisingas istorikas L. Gumiliovas, susiedamas papročius ir kultūrą su aplinkos savybėmis. Teisingas jis ir kitur – praradus valią, prarandamas orumas, degraduoja asmuo. Tai išvados, padarytos daug metų lageriuose stebint politinius kalinius. Kultūra – tai nuolatinis neatlyginamas individo sielos darbas, kuris leidžia IŠLAIKYTI LAISVĘ šeimoms ŽMONIŲ ATRASTOMIS SUBJEKTYVIOMIS (ženklai, signalai, žinios, žinojimas) PRIEMONĖMIS. To galima pasiekti, jei skirtingo pajėgumo vertybės turi valios laikytis lygiateisiškai papročių erdvėje. Vadinasi, ir turtinga šeima, ir varginga šeima, ir stiprus individas, ir silpnas individas yra tų pačių teisių vertybės – kiekvienas saugo laisvę valios sąskaita, o ne jėga. Kultūros pagrindas ir prasmė – šeimų išlikimas džiaugsmo sąlygomis, kuriame slypi žmoniško buvimo prasmė ir ilgalaikis tikslas. Pagal termodinamikos principus stipresnysis objektyviai kelia diskomfortą silpnesniajam, silpnesnysis jaučia jam pavydą. Tačiau kultūroje abu vienas kitam netrukdo, nes abiejų nuosavybės ribos gerbiamos. Pagarba nuosavybės riboms leidžia ir silpnesniajam papildomai dirbti savo sąmonės antientropinėms savybėms stiprinti, prarasti pavydą ir susikurti komfortą. Jeigu toks darbas neatliekamas, tai santykinai nepastebimai „slenka“ į jėgos plotmę, ką rodo ir šiandieninis mūsų gyvenimas. Kultūros aplinkoje laisvai gali būti skirtingo pajėgumo subjektai, tai visiškai kitaip negu gyvybėje, kurioje pajėgesnis patinas būtinai išstums silpnesnį patiną. Subjektyvus pajėgesnės vertybės noras „pagerinti“ silpnesnę vertybę jai neprašant, kaip rodo struktūrų išlikimo principai ir istorinė žmonių patirtis, yra antikultūrinis reiškinys ir tobulėjimo pabaiga, konfliktų šaltinis. Kultūra yra tik už asmenines pastangas keisti šeimos būseną, nes tik toks darbas leidžia patirti laisvę. Kultūra taip pat yra prieš silpnesnės vertybės darbą objektyviomis priemonėmis nusmukdyti stipresnę vertybę. Auklėjimas tokioje aplinkoje, kada „pagarba svetimoms riboms“ vyksta informacinėje plotmėje, dabartyje formuoja sielą laisvai ateičiai ir laimei. Šeimos meilė, laisvė, laimė yra TIK KULTŪROS įtakoje atsirandanti sielos būseną, kai egoistiniu reikalu tampa neatlyginamas sielos darbas savo laisvei ir laimei išlaikyti. Tauta išlieka tol, kol pakankamas individų skaičius tokį darbą atlieka. Vadinasi, nauja elgesio kokybė aplinkoje sukelia naują kokybę

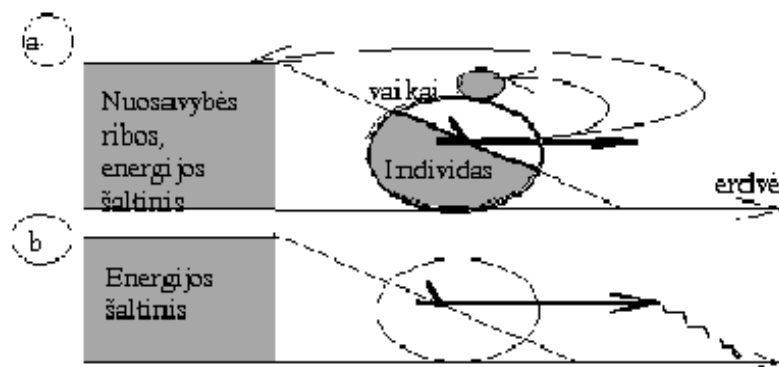
ir šeimų sąmonėje. Nauja kokybė sąmonėje veikia aplinką ir šis vyksmas neturi pabaigos, nes termodinaminiai principai veikia be atvangos. O ką daryti, jei individas elgiasi antisisteminiai? Antisisteminis elgesys – noras išlošti „pergudraujant“ (apvagiant) kitus – siekiant tiesinių sąveikų, t. y. didinti sau entropiją ne valios pagalba. Visuomenė tokius uždaro kalėjimuose (struktūra I 4.11 pav.,c). Kodėl taip reikia daryti? Energoentropiniai principai rodo, kad struktūroje atsiradus skirtingos kokybės, t. y. sisteminiams ir antisisteminiam, kenkiantiems jai elementams, ji tuoj pat suyra, nes sisteminio darbo vengimas yra vėžinis darbas joje. Laikantis termodinamikos sąvokų, tai skamba taip: jei struktūra NEPAŠALINA ENTROPIJOS, ji SUYRA. Fiziškai naikinti antisisteminis elementus neleidžia kultūra, kuri duoda galimybę pasitaisyti, kalėjime patyrus diskomfortą. Kalėjimas yra priemonė atskirti nuo sistemos antisisteminis elementus ir tuo nukenksminti jų antisisteminį darbą. Vadinasi, mūsų protėviai gerai išmanė ir žinojo, ką daryti antisisteminio elgesio atveju – norint išlikti sistemai, reikia atskirti antisisteminį elementą nuo sistemos. Antisisteminis elgesys rodo, kad, nuolat „spaudžiant“ signalų sukeltiems instinktams, individo sąmonės antientropinės savybės per silpnos išlaikyti žinias ir žinojimą.

Tai kokia kultūros prasmė? Gyvybėje materializmas įgyvendinamas tik savo nuosavybės išlaikymo tikslo (idealizmo) pagrindu. Tik materializmas be pagarbos nuosavybei veda į energetinio lygio santykius, t. y. karą, kuris visuomenę atveda į aklavietę (sąmonėje nėra Kam) – sunykimą. Tik idealizmas veda į mirtį – sąmonėje nėra Kaip tvarkyti materialius dalykus? Kultūringo žmogaus sąmonė – tai vaisingas idealizmas, kuris teikia galimybę žmogui turėti atskirą asmeninę vietą (ląstelę) pasaulyje – savo šeimą ir galimybę pačiam laisvai tvarkyti jos materialius dalykus. Tokia yra kultūros prasmė. Tai buvimas, kuriame savo erdvei apginti pakanka PASYVIŲ gynybos priemonių, ir suvokimas, kad populiacijos užimta aplinka yra aukštesnės hierarchijos pakopa šeimos atžvilgiu. Tas supratimas yra žinojimas antisisteminiam elgesiui apriboti. Kultūra – tai netiesinis (nefizinis) signalų darbo nukenksminimo būdas tarp laisvų individų, neprieštaraujantis netiesinėms atminties savybėms. Žinoma, gynyba nuo signalų įmanoma tik esant pakankamai tvirtai valiai, kurią ugdo ta pati kultūra. Kultūra yra aplinka, kuri „silpnai spaudžia“ šeimos ar gamybos erdves, nes teikia absoliučią žinią sielai – elgesio TIKSLĄ visam gyvenimui – BŪTI ŽMOGUMI. Būti žmogumi – gyventi šeimoje. Vadinasi, kultūra susieta su tautos išlikimu ir yra atrama šeimoms, išlaikoma šeimų ir skirta šeimoms. Informacine (antientropine) prasme kultūra yra žinių, žinojimo ir vertybių sistema, reikalinga šeimų ir gamybos laisvei išlaikyti. Kultūra – netiesinių sąveikų visuma šeimos ir gamybos struktūrų tvermei didinti. Įgytų KULTŪROS ŽINIŲ pagrindu sąmonėje susidarančios valdymo sistemos (antientropija) kuria INFORMACIJĄ, išlaikančią individo ELGESIO tvarką tiek šeimoje, tiek aplinkoje. Tokiu būdu KULTŪRA ir INFORMACIJA yra tampriai SUSIETI dalykai – tos pačios „lazdos“ galai. Kadangi žinios ir žinojimas visada yra pradžia, teikianti sąlygas informacijai atsirasti, kultūros aplinka informacijos atžvilgiu taip pat yra PIRMINE ir duoda pradžią valdymo sistemų formavimuisi. Viena vertus, kultūra yra galimybė informacijos prasme atskirti savo struktūrą nuo pasaulio, inkapsuliuojant (užsidarant lyg dėžutėje) jėgos naudojimą darbui tik savo vietoje pasaulyje. Antra vertus, KULTŪRA yra individo sielos sugebėjimas šeimų labui laikytis papročių, jų pagrindu neatlyginamai ir egoistiškai bendradarbiauti. Taigi kultūra tai tokios „kraštinės“ sąlygos šeimoms, kurios leidžia SAVO šeimos ENTROPIJĄ vaisingo DARBO būdais arba SUMAŽINTI, arba išlaikyti PASTOVIĄ, arba SUMAŽINTI savo šeimos entropijos didėjimo GREITĮ. Visa tai susiję su DEDG smegenyse – laime. Vadinasi, kultūra

yra sąlygos priešintis savigriovai ar griovimui – galimybė išlaikyti DEDG smegenyse. Mūsų protėviai, išugdę kultūrą, gerai suprato, kas yra svarbiausia žmogaus gyvenime.

Kuo skiriasi žmogaus ir gyvosios gamtos struktūrų išlaikymo principas, parodyta 4.3 pav. Kiekvienas gyvas sutvėrimas ir žmogus kūno formai ir judėjimui reikalingą energiją (jėga F) įgyja tik destruktruodamas maisto medžiagas, t. y. didindamas išorinių energijos šaltinių entropiją. Kūno jėgą naudoja surasti maisto, ginti savo nuosavybės ribas, ugdyti vaikus. Jis nežino vartojimo ribų ir gali aplinką taip nualinti, kad pats žūsta. Žmogus, skirtingai negu gyvūnai, turi saugoti savo nuosavybę, bet ir neužmiršti aplinkos, kuri veikia jo nuosavybę. Vadinasi, žmogus turi vartoti aplinkos teikiamus dalykus taip, kad jos nenuualintų (10 formulė). Toks yra pagrindinis energoentropinis žmogaus ir gyvosios gamtos skirtumas. Vaikų auginimas atkuriamas tik šeimoje, kiti šaltiniai atkuriami šeimnininko ir darbdavio struktūrose. Taigi kultūra yra neatlyginamos egoistinės individo pastangos kreipti savo jėgas taip, kad pirmiausia būtų ATKURTOS ŠEIMŲ išlikimo sąlygos. Kultūra silpnina konfliktus „medžioklėje“, remdamasi irgi šeimų išlikimu.

Visuomenėje dėl įvairių kliūčių ir „triukšmo“ skleidimo jau nuo seno žinomas elgesio išsigimimas, kai žmogus sumedžiotą energiją gali išleisti tik savo kūnui malonumams siekti. Tokio išsigimimo, kai neišlaikoma nuosavybė ir tenkinami tik kūno malonumai, gamtoje nėra, nes toks individas tuoj pat išstūmimams ir iš pasaulio. Visuomenėje išsigimimas šeimos atžvilgiu – alkoholizmas, narkomanija, paleistuvavimas, prostitucija ir kt. – entropijos didėjimas malonumo sąskaita – kaupiasi. Energijai įgyti žmogus turi irgi parazitinius metodus – vogimas, grobimas, karai, ir pan. – entropijos didėjimas tiesiškai veikiant svetimą nuosavybę. Visi šie išsigimimai atsiranda ir laikosi dėl to, kad kultūra pagrįsta dirbtina atminties valios jėga nesikišti į svetimą ląsteliškumo erdvę, o ne gamtiška fizine jėga. Kišamasi, kai žmogaus kartais neatlaiko instinktų spaudimo ir pažeidžia svetimą ląsteliškumo erdvę.

4.3 pav. Žmogaus buvimo skirtumai pasaulyje: a – džiaugsmingas žmogaus buvimas pasaulyje, b – vartojimas tik kūno malonumui patenkinti

Įvertinkime kultūrą energoentropikos dėsnų pagrindu. Tarkim, kad nėra šeimos, gamyklų, įstaigų ir pan. Taigi nėra individo nuosavybės ribų, nėra laisvės, nėra gyvybės, nėra ko ginti ir kur nešti „grobį“. Individas tampa *neturinčia tikslo* pasaulyje ir jam nederbančia, aplinkos signalų sukeltiems instinktams *pasiduodančia*, bet kur ir bet ką vartojančia ir viską iššvaistančia objektyvia būtybe. Labai greitai prieitų prie išnykimo. *Tikslo* neturėjimas sukelia tik tiesines sąveikas su aplinka – „šiluminį“ judėjimą, kuris negrįžtamai naikina individo gyvenimą, nors vartojimu jis pasiekė entropijos didėjimą smegenyse ir turėjo kūno malonumą. Toks individas tampa negyvu, nes

neturi džiaugsmo pasaulyje, kurį duoda nuosavybė pasaulyje sauganti atmintis. Tik nuosavybės ribų egoistinis (instinktyvus) saugojimas teikia darbo krypties žinojimą „grobiui“ tempti, atsiranda DEDG smegenyse, atsiranda kaupimas – skirtumo tarp aplinkos ir nuosavybės erdvės didinimas ir vystymasis – noras tą skirtumą tobuliau išlaikyti. Tokią galimybę duoda kultūra. Aptarkime individo elgesio pasekmes kultūros kontekste. Tai parodyta 4.4 pav. Nesunku pastebėti, kad antientropiniai gyvenimo šaltiniai atsistato tik esant elgesiui, kurio tikslai parodyti virš storos linijos. Tai nuosavybės jausmo išlaikymo pasekmės: tikslo, laiko, kančios, laisvės ir laimės karalystė, nes išlieka šeimos, gamyba, išlaikomos bei atkuriamos sisteminės žinios sąmonėje. Vienu žodžiu – Dievo karalystė, kuri yra atsinaujinančių vertybių karalystė ir džiaugsmas. Sisteminiai principai rodo, kad žemiau storos linijos – laiko aklavietė – nėra nuosavybės – gyvybės pagrindo, nes niekas neatkuriama, niekas nekaupama, nieko nelaikoma, nėra valios, atsiranda tik vartojimas dėl malonumo – vergija instinktams ir Šėtono karalystė, individas virsta uždirbto maisto virškinimo ir po to sekančio onanavimo mašina, t. y. *jokios ateities*. Vadinasi, kultūros tikslas yra vienintelis, kad Šėtono išmonė – kūnas – atminties kuriamos informacijos stiprintuvas ir instinktai atmintyje – tarnautų Dievo karalystei – užsidirbti valgytą ir jį paversti darbu *ateities formoms* kurti. Gyvybėje individas tik tam ir skirtas. Tačiau fizinės jėgos atsisakymas nuosavybei ginti nuo pat žmogaus atsiradimo pradžios populiacijoje leidžia būti ir antisisteminiais elementams, ir antisisteminiais darbams. Tačiau antisisteminų elementų ar darbų buvimas yra sisteminės krizės požymis, o žmogus joje gyvena nuo pat savo atsiradimo. Kultūra pripažįsta, kad ir antisisteminis elementas gali turėti savo erdvę, į kurią ji nesikiša iš principo, bet dirbama dėl galimybės NESIMAISYTI sisteminiams ir antisisteminiais elementams, tam tikslui steigiant institucijas – kalėjimus, policiją, ligonines. Nesimaišymas leidžia išlaikyti sistemų produktyvumą, garantuojantį lėšų ne tik darbui, bet ir elementų nesimaišymui išlaikyti. Vėl ta pati padėtis, kai pati populiacija kultūros priemonėmis kuria galimybę būti sau šaltiniu, gindama ne visą erdvę, o tik sisteminės jos dalis. Pagrindinė sisteminė dalis populiacijai yra papročių erdvė. Svarbiausia išvada yra ta, kad kiekvienas individas dėl termodinaminio „panardinimo“ NEIŠVENGIA PASIRINKIMO: būti kultūroje – Dievo karalystėje, nebūti vien induidu ir turėti džiaugsmą arba parazituoti jos atžvilgiu – būti Šėtono karalystėje, būti vien induidu, ir neturėti džiaugsmo, o tik malonumą. Gamtoje signalu pažadintas instinktas vienam individui yra dingstis panaudoti fizinę jėgą – tiesinę sąveiką nuosavybei praplėsti, kitam individui yra dingstis naudoti fizinę jėgą jos gynybai. Viskas išsisprendžia atmintyje esančio instinkto kreipiamą kūno – stiprintuvo jėgą – silpnas pasitraukia, lygios jėgos išsaugo nuosavybę. Kultūroje atminčiai reikia nuolat atremti nuosavybę griaušančio išorės signalo jėgą ir susilaikyti nuo signalo, skatinančio savo nuosavybę praplėsti. Šiam signalui individas turi tapti sau kliūtimi. Viskas tam, kad nereiktų nuosavybei išlaikyti naudoti fizinės jėgos. Parazitavimas yra antisisteminis individo elgesys šeimoje, papročių erdvėje ir gamyboje – kultūros vertybėse. Vadinasi, pašalinus neregimą fizinę jėgą – medžiagos sąlyčiu perduodamą dalyką kaip priemonę nuosavybei ginti, sukuriame šaltinį išsigimimui tarpti. Fizinė jėgos pakeitimas atminties – histerezės jėgų patvarumo jėga, yra dirbtinis ir neekvivalentiškas pakeitimas, kuris sudaro problemų žmonėms be valios. Taigi kultūroje žmogus valia užsidirba tokią pat laisvę, kokią fizinę jėgą užsidirba gyvosios gamtos sutvėrimai. Vietos gynimo instinktas *atremia* signalą, kuris kėsina į mano nuosavybę, bet ir pačiam reikia *sulaikyti* instinktą („stabdžiai“ viduje), kuris skatina kėsintis į svetimą nuosavybę ir praplėsti savąją. Taigi siela dirbtinai – netiesinėmis sąveikomis – užsidirba laisvę – pasiekia DEDG smegenyse –

tokia yra kultūros paskirtis. Atminties patvarumas priklauso nuo neregimų dalykų – objektyvių smegenų savybių, subjektyvių vertingų pradinių žinių ir žinojimo kiekio ir valios jas išlaikyti. Kadangi nėra jėgos, tai nėra ir griežtos atrankos. Atrankos stoka būtinai silpnina ląsteliškumą (nuosavybės ribų griežtumą), t. y. didina entropiją kultūroje, kuri kaupiasi iš kartos į kartą. Visuomenėje atsiranda nevienodo atminties patvarumo individai. Tai pagrindinė takoskyra tarp individų visais laikais ir visose visuomenėse. Bet iš 4.4 pav. galima padaryti dar vieną išvadą: kiekvienas gimęs individas nuo fiziologijos iki gėrio ir meilės gali pakilti ar nepakilti. Kadangi reikia kilti, tai pakeliui galima kur nors „įstrigti“. Gyvenimas rodo, kad pakilę žmonės nenusmunka (pasitaiko retai), o pakeliui „įstringa“. Tai dar kartą rodo lemiamą auklėjimo kultūros aplinkoje reikšmę asmeniui susiformuoti. Kaip sako Merfi dėsnis, „kas prasideda blogai, baigiasi dar blogiau“.

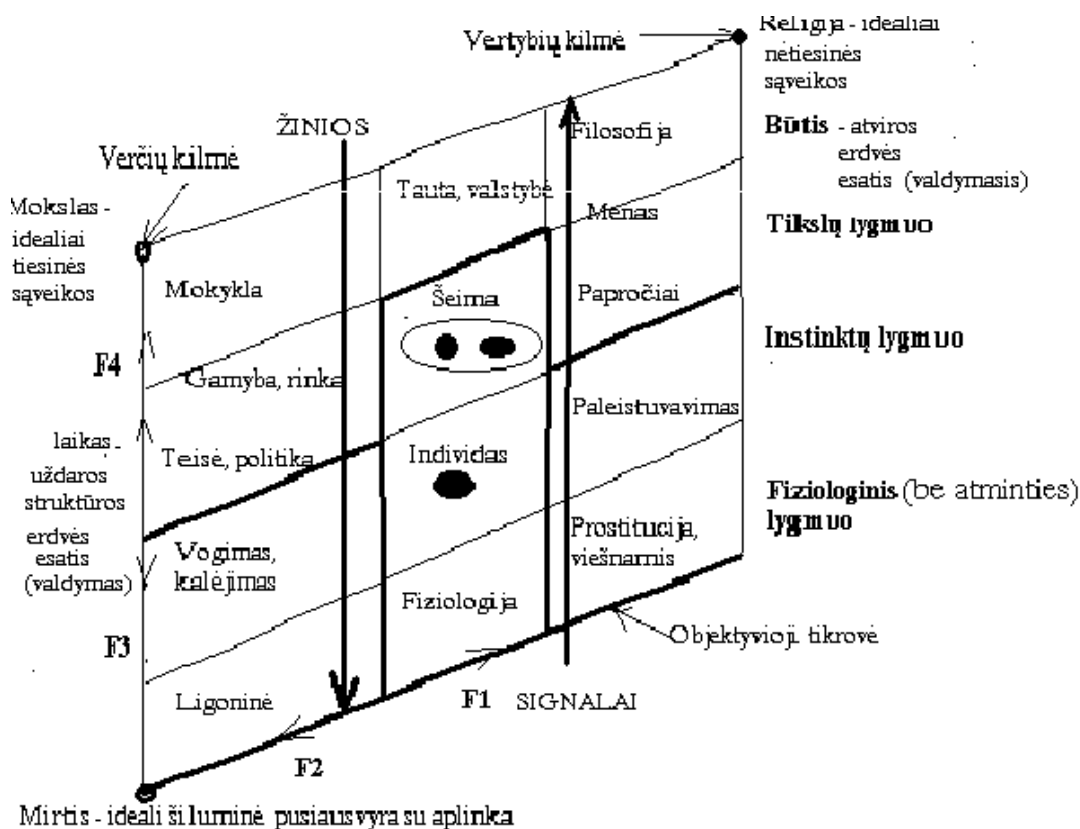
Kultūra nėra santykinis dalykas, o pradžia žmogaus gyvenimo sąlygoms atsirasti ir išlaikyti, priemonė gyvenimo pradžios žinioms ir žinojimui perduoti, vienintelė galimybė plėtoti ekonomiką, palaikyti rinkos santykius. Kultūra jokių būdu nėra priedas prie rinkos ir ekonomikos, kaip dabar tikinama, kad viską sutvarkys rinka. Kultūra, kalbant dabartiniais terminais, yra seniai atrasta netiesinė sinergetinė sistema šeimoms ir valstybei išlikti. Rinka nėra savitiksliis dalykas, o reikalinga tam, kad galėtų persiskirstyti (ne veltui ir ne savaimė) energija ir medžiagos šeimoms – kultūros subjektams. Vadinasi, rinka ir ekonomika yra kultūros dalis. Kad rinkoje būtų ką parduoti, reikia gaminti. O kad gamintum, reikia, kad būtų kam pirkti. O kad būtų kam pirkti, reikia, kad būtų šeimos. O šeima laisvai būna tik kultūroje. Taigi svarbesnio dalyko už kultūrą žmogus iš principo neturi.

Kokios kultūros pasekmės individo elgesiui sisteminiu požiūriu, parodyta 4.4 pav. Visų pirma gyvybėje pagrindinis tikslas yra laisvas vertybės išlaikymas neatlyginamo darbo sąskaita. Darbas už atlyginimą yra priemonė vertei vertybės išlaikymui įgyti. Žmogaus kūnas – stiprintuvas su savo fiziologija neturi jokių subjektyvumo apraiškų ir yra tik sąmonės kuriamos informacijos stiprintuvas. Vadinasi, kokios kokybės informacija kuriama, tokios ir kūno darbo trajektorijos turinys. Kultūringas elgesys esti tada, kai jis dirba šeimoms ir gamybos tikslams, kurie piešinyje atvaizduoti virš storos linijos. Kaip matyti, kultūra pasiekia tai, kas sudaro darbo esmę struktūroje – kūnas tarnauja priemone atminties tikslams dirbti, bet ne kūno būsenoms – malonumams siekti. Kultūra, skatindama darbą šeimai tarnauja tautai (populiacijai) išlikti. Tai absoliučiai sutampa su gyvybės esme – išlikti populiacijai. Vadinasi, kultūra yra tokių žinių, žinojimo ir priemonių sistema, kuri gali „perlydyti“ įgimus instinktus į darbą šeimoms išlikti. Kitaip tariant, leidžia pervesti žemesnius pradus į aukštesnius tikslus. Civilizuotoje visuomenėje, kuri absoliutina individo darbą vertėms gaminti ir vartoti malonumui, nevertina kultūros – pasaulio ląsteliškumo išlaikymo džiaugsmui patirti. Kultūringas elgesys yra išjuokiamas, vadinamas atsilikimu, nes jis mažina vartojimą malonumui patirti. Kadangi malonumas yra objektyvus dalykas, visada žemiausioje hierarchijos pakopoje negu tikslo siekio džiaugsmas pasaulyje, kultūroje malonumas yra priemonė tikslui siekti. Vartojimas tik dėl malonumo tampa triukšmu tikslo atžvilgiu ir individo elgesys išsigimsta. Išsigimimas yra ne kas kita, o vartojimas tik kūnui išlaikyti. Tai nuo seno vadinama blogiu. Vadinasi, kultūros paskirtis dar yra padėti „peršokti“ instinktų teikiamų malonumų „duobę“ tikslų labui. Kadangi malonumai visada „gundo“ atsisakyti sielos kančios laisvei išlaikyti ir džiaugsmui patirti, tai kultūra dar yra ir būdai sutvirtinti darbą vertybėms. Kultūringam žmogui

tiesa apie sisteminius šeimos ir tautos išlikimo principus yra vienintelis atramos taškas, padedantis atsispirti rafinuotai skleidžiamam triukšmui. Tiesa teikia turinį vaisingo tikslo laisvei. Todėl intensyvėjant samdomam darbui ir verčių gamybai, plintant „pavergimo” principui gamyboje, silpnėja sąmonės darbas vertybėms išlaikyti, reikia vis didesnio neatlyginamo darbo laisvę teikiančiai kultūrai palaikyti, nes samdos ribojamai sielai nėra kitų priemonių jai raminti ir gyvenimo laimei atsirasti. Kultūra skatina būti ir veikti tik savo jėgų sąskaita (orumas, kurį teikia laisvė) ir tuo patirti gyvenimo pilnatvę. Darbas reikalauja daug energijos, bet jis tik tada turi prasmę individui, kai susietas nors su šeimos išlikimu pasaulyje. Vystantis gamybai ir ilgėjant mokymosi trukmei, vis daugiau pastangų reikia ir auklėjimui – kultūros atsiradimo pagrindui. „Blogas auklėjimas duoda daugiau žalos negu blogas mokymas”. Vadinasi, patarlė atspindi tiesą, kad auklėjimas kuria gyvybės jėgos šaltinį pasaulyje – asmenį, kultūros subjektą, sugebantį atsispirti malonumų skatinimui už šeimos ribų. Vadinasi, kultūra žmogui yra būtinybė, bet tik jai jis gali nepaklūsti ir tuo griauti ne tik savo, bet ir kitų laisvę.

Kultūringas individas supranta, kad gyvenime „išlošti” negalima, o galima tik be atvangos „lošiant” SAVO jėgomis patirti džiaugsmą pasaulyje. Tada jis tampa gyvybės jėga visuomenėje ir jam nereikia atskirinėti „darbo jėgos nuo asmens”. (Kaip ir kitoms gamtos jėgoms). Laisvai galima būti šeimoje, o laisvai dirbti – būnant šeiminku, specialistu, darbdaviu. O ką daryti samdiniams, kurie vykdo kitų nurodymus? Ieškoti žinių ir žinojimo egoistiniam tikslui atsirasti. Samdiniui vertybė yra šeima, bet darbas dažniausiai yra pareiga, kūnas yra tik vertė darbdaviui. O darbas samdiniui gali tapti laisvu, jei jam skirtos darbo technologijos žinojimas tampa jo nuosavybės jausmu apimta erdve. Dabar didėjantis psichologų, astrologų, pranašų, seksologų bumas rodo, kad samdiniai yra praradę gyvybės jėgų pasaulyje savybes, apie laimę ir sielos ramybę neturi suvokimo. Tą rodo ir taip vadinami show – priemonės už nuosavybės ribų dirbtinai skleisti nematytus signalus, kad žadinti instinktus malonumui patirti. Asmuo lanko meno renginius, kurie skatina mintį, o ne instinktus. Tik kultūra gali pasiekti, kad asmuo, kaip gyvybės jėga pasaulyje, turėdama savo laiką, gali suprasti, kad valdymas gamyboje nėra grubios prievartos, o neišvengiamas komunistinis (tiesinis) darbdavio struktūros tikslo siekimo būdas. Supratimas atsiranda remiantis į kultūros klotus, kai pajėgiama suvokti, kad *visiems* reikia išlikti kaip tos pačios populiacijos nariams ir tik dėl to gamyboje irgi reikia „plaukti vienoje valtyje”. Tik tokio sąmonės lygio samdinys valdymo signalus priima ne kaip jo asmens įžaidimo priemonę, o kaip laisvo darbo sąlygą. Bet tada jam reikia meno, o ne reginio.

Kaip iš energoentropikos dėsnių atrodo kultūros turinys? Tai parodyta 4.4 pav.

4.4 pav. Elgesio entropijos didėjimo kryptis visuomenėje dėl slinkties į objektyvumą (tiesines sąveikas) – F2, dėl irimo laike – F3, leidžia individui rasti savo SUBJEKTYVAUS darbo kryptį – jėgomis F1 ir F4 laikyti SAVO struktūrą ir neleisti jai irti

Kultūra yra patikrinto visuomenės išlikimo žinojimo ir formų pavyzdžiai, kurie aplinkoje turi būti išlaikomi nepriklausomai nuo individo atminties lobyno. Vadinasi, kultūra nepriklauso nuo individo nuomonės, tik individo nuomonė gali sutapti su kultūros savybėmis arba būti antikultūrinė. Kultūra yra gyvybės formos – žmogaus atminties antientropinės savybės ir kartu termodinamikos principus įvertinantis gyvenimo būdas pasaulyje. Kiekvienai gyvybės formai gyvenimo žinojimo šaltiniai atsiranda kartu su tėvų karta ir su tėvų karta išnyksta. Gyvybėje nauja karta praeina du gyvenimo etapus – vaikystę, jaunystę ir branda, kurios metu įgyvendina tai, ką išmoko jaunystėje. Žmogus yra vienintelė gyvybės forma, kuriai esminis gyvenimo žinojimas atrastas praėjusių tėvų kartų, atėjęs iš praeities ir tęsiamas dabartyje. Vadinasi, dabartinė tėvų karta yra būvusių kartų gyvenimo žinojimo paveldėjimo imtuvas ir perdavimo šaltinis savo vaikams. Kultūra yra tos priemonės, įstaigos, profesijos, kurios saugo ir perteikia praeities žinojimą dabarties tėvų ir jų vaikų kartai ir pratęsia jį. Tačiau kaip būti tėvais, nauja karta išmoksta iš savo tėvų. Mokslas ir švietimas plačiąja prasme padeda numalšinti alkį, bet ne būti tėvais. Kultūra pagrįsta tėvų pavyzdžiu ir siekia, kad kiekvienas individas šeimų atžvilgiu elgtųsi sinergetiškai ir nevaržytų jų laisvės net ir nesuvokdamas iki galo jos turinio. Kultūra negriauna esančio atminties žinių lobyno (nereikalaujanti protinio darbo jam išlaikyti), o jį stiprina. Kultūringas individas rodo, kad jis bendradarbiauja su visais dėl bendro kultūros reikalo – šeimų išlikimo ir laisvės. Bet individo žinių ar valios stoka gali sukelti elgesį ne pagal papročius ir kėsintis į šeimos nuosavybę. Toks „vėjelis”,

traukiantis į entropijos didėjimą šeimos narių elgesyje, „pučia“ visą laiką. „Vėjelis“ yra ir pačioje šeimoje. Kiekvienoje šeimoje yra dvi tendencijos – lokalinė (kūno, malonumo) ir globalinė (atminties, tikslo, džiaugsmo). Lokalinė tendencija tenkina malonumus ir ardo šeimą („vėžys“), globalinė duoda kūno darbą, prasmę jam, laisvę sielai ir džiaugsmą. Tėvai skirti diegti globalinei tendencijai šeimoje. Kultūroje taip pat yra dvi tendencijos – lokalinė (šeimos) ir globalinė (šeimų išlikimas). Kultūros aplinka nukreipta ne į kūno būsenų malonumą, o į šeimos nuosavybę ginančių žinių stiprinimą ir kūno darbo tikslui skatinimą. Kultūros subjektas – šeima lieka tol, kol kultūros aplinkos priemonės – menas, religija, papročiai, teisė gina tėvų autoritetą ir jie palaikomi. Svarbiausias kultūros uždavinys, kad individas tiek sustiprintų netiesinių sąveikų žinojimą, kad sugebėtų pats pasipriešinti kėsinimuisi į jo nuosavybę, kai nesilaikoma papročių. Kultūra siekia, kad kiekvienas suvoktų, kokie jo skleidžiami signalai tinka papročiams, kokie yra triukšmas. Instinktas skatina pagundas – atsisakyti laisvės ir patirti malonumą dabar, kuris didina entropiją smegenyse. Kultūringam individui entropijos didėjimo pajautimas smegenyse valiai – praeityje auklėjimu įgytam žinojimui išlaikyti, yra didesnis už dabartyje atsisakomos pagundos malonumą. Tai orumo pajautimas pasaulyje. Vadinasi, kultūringas individas jaučia bet kokią agresiją prieš sisteminius principus ir laisvę. Kultūra skatina sielą nepasiduoti pagundoms, išlaikyti laisvę, patirti džiaugsmą. Taigi kultūroje kiekvienas regimas signalas naudojamas ne tiesiogiai pagal objektyvią jo reikšmę, o tik atsižvelgiant į prasmę atitinkamai sistemai – individui, šeimai, darbui, valstybei. Tai nėra psichologų mėgstama „kaukė“, kuri trukdo „būti savimi“, o laisvės išlaikymo dalykas, kad „likti savimi“. Signalų vertę leidžia nustatyti tik kultūros subjekto pagrindas – šeimos nuosavybės jausmas. Šeima sprendžia ir vienvės problemą. Vienatvė yra kūno darbo stoka tikslui, o ne tai, kad individas pasaulyje regimas kaip atskiras vienetas. Vadinasi, individas reikalingas tik savo šeimai, kurioje jis įgyja gyvenimo pilnatvės jausmą, kurio netenka atskirtas nuo jos. Kultūra atsiranda, kai „iš viršaus“ (aplinkos) ateinančios sisteminės žinios ir žinojimas įveikia „iš apačios“ malonumus žadinančius signalus. Kultūra ne „pavergia“, o leidžia išvengti beprasmių pavergimo instinktams.

4.4 pav. leidžia padaryti daugiau išvadų. Matyti, kad tik kultūros aplinkoje (antientropinėje apsuptyje) šeima gali išugdyti pilnaverčius visuomenės narius, nes ji palaiko ir šeimos, ir gamybos tikslus. Religija yra ideali pradinių žinių sistema, padedanti atremti pagundas šeimai (vertybei) išlaikyti, mokslas ir mokymas – objektyvių dalykų žinojimo sistema, reikalinga darbo jėgai vertėms gaminti, o vertės padeda išlikti šeimai. Kultūra gimdo ir gina vaisingus tikslus ir slopina antisisteminių instinktų veikimą, priklauso šeimoms (kultūros subjektams), padeda kiekvienam besilaikančiam papročių individui tapti asmeniu. Vadinasi, kultūros dalykai yra pradinis šaltinis ir pradinė priemonė gimusiam individui taip praturtinti atmintį, kad laisvai galėtų įsijungti į šeimų atsiradimą (saviorganizavimąsi) ir išlikimą. Žemiau storos linijos yra tik beprasmiams malonumams priklausančios vartojimo dalykai, kurių besaikis tenkinimas atsietai nuo džiaugsmo tampa kultūros griovimo šaltiniu. Dėl entropinių reiškinių prigimtųjų kultūra leidžia suvokti kiekvienam, kad šeima yra „panardinta“ į valstybės (tautos) erdvę, turinčią sukaupią informatyvią (šeimos, gamybą, ligoninę, mokymą, teisės, kulto įstaigas) aplinką, kuri yra sinergetinę sistemą formuojanti terpė antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo sąlygomis. Tačiau neišvengiamai visada yra individų, kurie dėl įvairių entropinių priežasčių lieka parazitiniame lygmenyje (vogimas, paleistuvavimas, prostitucija ir pan.). Kultūra vogimą stipriai slopina, nes jis yra tiesinis entropinis dalykas su regimomis pasekmėmis, neslopinamas tuoj pat sužlugdo viską, kas pasiekta laikantis

kultūros. Prostitucija yra dirbtinis onanavimo būdas, tiesinė sąveika dabartyje, kuri naikina praeityje atrastus neregimus antientropinius kultūros dalykus. Prostitucijoje nėra atminties, nėra ateities, nes viskas virsta kūno malonumu dabartyje ir ateičiai nelieka jokios antientropijos pasaulyje. Kadangi kultūroje kiekvieno atskira vieta pasaulyje yra šventas dalykas, tai kultūra gali slopinti prostituciją tik papročių erdvėje, bet ne namuose. Kultūros dalykai, stiprindami šeimų nuosavybės jausmo išlaikymą, savaime nustato saiką instinktų teikiams malonumams. Civilizacijos pagrindas yra įsijungimas tik į kūno – stiprintuvo išlikimą ir jo malonumus. Civilizacija nukreipta tik verčių gamybai ir jų vartojimui dėl vartojimo, todėl stiprėjant civilizacijai silpnėja kultūra, nes verčių vartojimas yra tiesinė sąveika, kuri negali stiprinti netiesinės sąveikos – džiaugsmo pagrindo. Tą žinojo ir Egipto žyniai. Vadinas, kultūra padeda išsaugoti saiką tarp vartojimo ir džiaugsmo, daro individą gyvybingu pasaulyje.

Kultūra įtraukia individą į „nuostolingą“ darbą – neatlyginamą šeimos išlaikymą, o be šeimos iš principo negali atsirasti individo sielos ramybė nei dabartyje, nei ateityje. Civilizacija įtraukia į individą ne į sisteminius šeimos tikslus, o į vartojimą, kuris iš principo yra elementinis ir neteikiantis sielai džiaugsmo pasaulyje. Taigi civilizacija užsidaro alkio numalšinimo ir savigynos instinktų apimtyje, ko visiškai pakanka samdiniui, kuriam asmens savybės atmintyje yra išklabinotos. Šis sielos diskomfortas dirbtinai nukenksminimas vis daugiau vartojant. Kultūra – ne pelno organizacijos, o yra „nuostolingas“ individo valios darbas išlaikyti ir perteikti vertingas, šaltiniais tarnaujančias žinias šeimų ir kitų struktūrų „tvoroms“ nustatyti ir gerbti. „Tvoros“ yra neatlyginamu darbu sukurtas antientropinis JĖGA, dabartyje sulaikanti pagundas atsisakyti laisvės ir dirbti šeimą išlaikantį DARBĄ (kančia atsverti pagundas). Kultūroje matome tą patį gyvybės principą – darbą neatlyginamai paversti su nuosavybe susieta „kristaline gardele“ atmintyje. Vadinas, individo siela neatlyginamai dirba atmintyje saugomoms nuosavybės riboms kenkiančio signalo darbui stabdyti (kenčia), kad ją apgintų. Taigi „tvorų“ tvėrimas pelno neduoda, tik nuostolius, bet individas esti laisvas ir gyvas tol, kol siela be abejonių laiko „tvoras“ ir už tai gauna laimę. Energoentropiniai principai rodo, kad kultūra yra pradinė vertybė tos populiacijos šeimoms, kurios joje išaugo. Šeimos išlaiko kultūrą sau ir toms šeimoms, kurios joje gyvena. Kiti turi savo Žemę ir joje savo kultūrą. Vadinas, viena kultūra negali būti už kitą, bet jos gali tik stebėti ir įtakoti viena kitą. O keičiamasi ne kultūra, bet medžiaginėmis ir energetinėmis atsargomis savo kultūrai išlaikyti. Kadangi kultūra susijusi su „sienomis ir nuosavybe“, kurias reikia įgyti ir išlaikyti neatlyginamu asmeniniu sielos darbu valia saugant „sienas“, dėl to ji neplinta savaime ir reikalauja gynybos. Tik kultūra rodo, kaip kreipti darbą, kad įgyti laisvę – didžiausią vertę gyvenime turintį dalyką, kokią gali turėti žmogus. Savaime plinta tik triukšmas, nes jam nėra subjektyvių ribų – mano ir tavo – ir triukšmas, tiesiškai veikdamas instinktus, tik „puola“ nuosavybę, silpnina „tvoras“. Tuo galima paaiškinti, kodėl civilizacijos dalykai plinta be pasipriešinimo, nes vartojimas yra instinktų tenkinimas – tiesinis reiškinys, kuris objektyviai didina entropiją kūne ir teikia malonumą. Taigi kultūra teikia pradines žinias, teigia valios būtinybę, paruošiančią instinktus nuosavybės jausmui ginti, kad išlaikyti laisvę ir patirti džiaugsmą. Tada vartojimo malonumas nublinksta prieš laisvės džiaugsmą, kurį individas gina visomis kultūros priemonėmis nuo civilizacijos. Kultūros žinių įsisavinimas atsiranda su nuosavybės jausmu, kuris reikalauja darbo ir kančios pagundoms įveikti, todėl nuosavybės negalima dirbtinai „įpiršti“ ir „piršlybos“ sukelia abejones dėl pasirinkimo kainos – prarandamų malonumų. Tik nuosavybės jausmo stiprinimas džiaugsmui patirti nuvertina prarandamus

malonumus, t. y. nuosavybės išlaikymui reikalingas entropijos didėjimas yra didesnis už malonumą jos atsisakant. Tik gyvenant savo kultūroje, galima paimti ką nors naudingo sau iš kitos kultūros. Sava kultūra yra tas filtras, kuris padeda atsirinkti sau naudingus kitos kultūros elementus ir išsaugoti savo laisvę. Vadinas, be savo kultūros nieko negalima paimti sau iš kitos kultūros, galima tik pasiduoti civilizacijai, viską atiduoti tik vartojimui ir nieko kultūrai. Kultūra savo esmėje yra produktyvaus bendradarbiavimo tarp šeimų sistema. Žemesnio lygio kultūra (maža pagarba šeimoms ir didelis vartojimas) visada agresyvi aukštesnio lygio (didelė pagarba šeimoms ir saikingas vartojimas) kultūrai. Tai išplaukia iš antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo – trumpesnis šulas visada „naikina“ aukštesnį šulą. Dabartinė padėtis spaudoje, televizijoje, kine skleidžiant triukšmą – instinktus (tiesines sąveikas) žadinančius reginius – su kultūra neturi jokio ryšio. Skleidžiantis triukšmą papročių erdvėje kultūros atžvilgiu tampa antikultūrinis elementas joje. Tai psichologinis (ardantis sielą) karas prieš kultūrą. Toks darbas rodo, kad žmogus yra vienintelis gyvas sutvėrimas Žemėje, kuris sąmoningai stengiasi klaidinti savo vaikus, papročių erdvėje skleisdamas antikultūrą. Antikultūra yra bet koks reginys, kuris neskatina minties, neteikia džiaugsmo, bet skatina tik nieko atminčiai neduodantį stebėjimą malonumui patirti. Civilizacija yra energetiniai ir medžiaginiai mainai tarp struktūrų ir individų, todėl civilizacija iš principo skatina priešingus „tvorų“ išlaikymui dalykus. Kai „tvoros“ pasidaro per silpnos, nebelieka kam mainyti, sakoma, kad išnyko civilizacija. O iš tikrųjų išnyksta ne civilizacijos, o kultūros. Su civilizacija yra susijęs mokslas. Jis leidžia tiesiškai „prisirišti“ prie išorinio pasaulio tam, kad jį vartotume, nes mokslas leidžia vykdyti struktūrų išorinį energetinį papildymą elementų lygmeniu ir yra abejingas vertybėms – iš principo nekuria pradinių vidinių dalykų – „tvorų“ atmintyje. Taigi mokslas pasibaigia ten, kur atsiranda „tvoros“. Vienintelis mokslas, kuris rado, kad „tvoros“ būtinės, yra kibernetika, tačiau išlaikyti šį žinojimą atmintyje kibernetika negali padėti. Kultūra padeda išlaikyti „tvoras“, nes teigia jų būtinumą ir teikia tam reikalingą žinojimą. Kultūros, kurios pagrindą sudaro žmogaus atminties *pradinio* žinių lobyno kūrimas gyvybės jėgai atsirasti ir vertybėms išlaikyti, mokslas negali padėti, nes tai ne išorinis energetinis papildymas, o sistemos pradinio vidinio darbo plėtojimas. Mokslas padeda tik tada, kai pradžia – vertybė jau yra. Tada elementų lygmeniu mokslo teikiamas objektyvių dalykų žinojimas leidžia daryti nuosavos sistemos išorinį energetinį papildymą. Mokslas negali padėti apginti nuo triukšmo žinių lobyno atmintyje, nes šį darbą individas atlieka tik savo sielos darbo sąskaita (valia) ir negali gauti išorinio energetinio papildymo. Taigi mokslas nėra pradinių žinių lobynas kultūros vertybėms atsirasti, bet jei yra žinojimo lobynas ir valia jį išlaikyti, mokslas tarnauja vertybėms gaminti. Jis gali tik padidinti konkurenciją tarp vertybių, nes objektyvios jėgos veikia vienodai mano ir tavo erdvėse. Tas, kuris naudoja išorinį energetinį papildymą gamybai, objektyviai įgyja pranašumą prieš tą, kuris jo nenaudoja. Vadinas, plėtojantis mokslui, reikia daugiau pastangų vertybėms išlaikyti, nes reikia atremti galingesnę „gudrių“ subjektų spaudimą. Kultūra pasiekia, kad subjektas, laisvai būdamas savo šeimoje ir vadovaudamasis mokslo rastu žinojimu, paklūsta objektyviems dėsniams, o kultūros žinių pagalba nukenksmindamas objektyvių aplinkos signalų veikimą, – išgelbsti savo sielą, įgydamas laisvę pasaulyje.

Energoentropikos dėsnių šviesoje pažvelkime į auklėjimo sąlygas, kai šeimą veikia ir jos aplinka. Pagal termodinaminius panardinimo principus niekas neatsiranda savaime, reikalinga aukštesnės hierarchijos tėvystė – pradžia: kūnui – tėvai, pradinių žinių ir žinojimo atsargoms

sąmonėje – šeima, šeimai – pradinė kultūros aplinka, kurioje jos „panardintos“. Kūno – stiprintuvo valdymo sistema yra paveldima iš tėvų ir tokia lieka visą gyvenimą. Neatlyginamas tėvų darbas yra auklėti, t. y. duoti pradžią valdymo sistemoms vaikų sąmonėje orientacijai aplinkoje susikurti, kurios vėliau, jei vaikas nepraranda pradžios, tobulėja visą likusį gyvenimą. Vadinasi, ugdymas yra lydimas žinių ir žinojimo *perteikimo iš tėvų vaikams, kurių pagrindu gali atsirasti šeimos būsimose kartose*. Pagal energoentropikos dėsnius tėvai ir mokytojai yra išoriniai antientropijos šaltiniai savo auklėtiniams, todėl jų sąmonės antientropinės savybės yra eikvojamoms vaikams ugdyti – atsirasti „tvoroms“ ir jų išlaikymo norams vaikų sąmonėje. Vaikai tėvams šeimoje ir mokytojams mokykloje yra imtuvai, kurių elgesio neapibrėžtumą reikia mažinti. Tiek tėvai, tiek mokytojai dirba, kad elgesio tvarkingumas didėtų ir, kibernetiškai kalbant, stengiasi filtruoti triukšmą iš aplinkos, įtvirtindami vertingą, klojantį pamatus laisvei reikalingam žinojimui.

Kadangi kultūros aplinka šeimų atžvilgiu yra aukštesnė hierarchijos pakopa, ji stipriai veikia jas ir tampa šaltinis ir tėvams, ir vaikams. Kultūringas elgesys yra ir signalas, ir žinojimas, ir žinia kartu. Signalai yra ne vertybė, bet vertė su pasekmėmis vertybėms, t. y. kenkia joms ar nekenkia. Kadangi kultūros aplinka yra sistemą formuojanti ir išlaikanti erdvė, tai kiekvienas individo skleidžiamas signalas pagal prasmę turi tikti sistemai. Tarkim, kad aplinkoje yra antisisteminis (triukšmingas) elgesys. Tada vaikai, turėdami silpnas antientropines sąmonės savybes, kurios sutvirtėja palaipsniui, tokioje aplinkoje arba praras, arba susilpnins tai, ką įgijo. Tėvai ar mokytojai savo sąmonės antientropines savybes išlaiko ilgai, nes suaugusiesiems jos yra objektyviai stiprios. Veikia penktas energoentropikos (konkurencijos) dėsnis: aplinkoje išlieka didesnes antientropines savybes turinčios sistemos, tėvai ir mokytojai jas išlaiko. Taip kasdien vis tiksliau besilaikydami matomo elgesio ir žinojimo, naujos kartos papročių ir kultūros aplinkoje įgyja tvirtą žinojimą, leidžiantį vaisingai įsiterpti į dabartyje susiklosčiusį gyvenimą ir dirbti ateičiai. Tai teisingas „planetų išsidėstymas“, nes gyvybė iš principo „pasmerkta“ dirbti tik ateičiai – dabarties tąsai. Tėvų karta žinias ir žinojimą saugo ir perduoda. Todėl antisisteminio elgesio aplinka labai apsunkina tėvų dalį auklėjant vaikus. Neauklėjant vaikų šeimoje ir jų nemokant mokykloje, elgesys dėl instinktų – tiesinių sąveikų – savaime slenka į blaškymąsi (jokios „tvoromis“ nustatytos krypties ateitin, žemiau storos linijos 4.4 pav.), besaikį instinktų tenkinimą ir žmogaus išnykimą. 4.4 pav. matyti, kad pagal sisteminius principus medicina, kurios objektas yra kūnas, yra pasaulyje antisisteminis reiškinys ir silpnina žmogaus gyvenimo džiaugsmą, nors propaganda sako kitką. To pavyzdys – Vakarų demokratijos, kuriose beveik neliko žmonių, neapsieinančių be psichologų ar psichoterapeutų. Sunku įsivaizduoti žmogaus elgesį, sąmoningai nukreiptą į susinaikinimą pasaulyje, bet tokių individų, kurie atsisako orumo, vis daugėja. Tai dirbtinio antisisteminio darbo kultūroje pasekmės. Kadangi išliko tik ta gyvybė, kuri rūpinosi ateitimi, t. y. antisisteminio elgesio ir mirties pasekmių sumažinimu (vaikų auklėjimu), atsirado statistiškai patikrinta gyvo sutvėrimo elgesio kryptis šiandien: gerai yra tai, kas tarnauja naujoms kartoms ugdyti. Savaime šis aiškus tikslas neatsiranda, nes visais laikais reikėjo įveikti elgesio išsigimimą, kurio dėl entropinės gyvybės prigimties žmogui negalima išvengti. O jeigu niekas neirtų, nebūtų jokios krypties elgesiui, nes nebūtų kam priešintis ir gauti sielos ramybę, kaip atpildą už pasipriešinimą. Gal reikia antisisteminio elgesio, kad būtų kam priešintis? Kaip rodo tūkstantmečių patyrimas, tėvams pakanka darbo vaikų entropinio elgesio pasekmių taisymo ir be dirbtinai skleidžiamų antisisteminų

jo pavyzdžių papročių erdvėje. Antisisteminio elgesio fonas aplinkoje tėvų darbą verčia niekais. Nenuostabu, kad nelaimingų individų skaičius tik didėja.

Kas būtų, jai nebūtų nei papročių, nei gamybos struktūrų, nei mokymo? Nebūtų nuosavybės ribų, nebūtų kasdieninio darbo jai išlaikyti, nebūtų džiaugsmo – nebūtų gyvybės. Tačiau kuo toliau, tuo tobulėjanti gamyba ir ilgas mokymasis verčia vis labiau įtempti gyvybines individo jėgas alkiui numalšinti, nuosavybės jausmas patiria didelį spaudimą. Be jo neįmanomas joks naujų kartų ugdymas. Pramoninė gamyba pirmiausia daro neigiamą įtaką šeimoms, kaip kultūros ir naujų kartų ugdymo institucijai, nes šeimą gamyba veikia kaip didelis aplinkos spaudimas dėl ilgo mokymosi laiko profesijai įgyti ir būtinu sisteminiu „pavergimo” principu gamyboje. To pasekmė – neurozių, psichozijų, pranašų, ekstrasensų bumas, vartojimo didėjimas ir pan.

Jau seniai žinoma, kad duomenų ir žinių perdavimas dažniausiai vyksta trukdymų aplinkoje. Jiems veikiant keičiasi valdymo sistemų tikslai, taip pat individo santykis su aplinka – kultūra. Tas santykis yra „nenešti šiukšlių iš namų”, ne visada sutampa su kultūros lygmeniu, ir tada individas „iškrinta” iš jos. Tai natūralios atrankos varančioji jėga visuomenėje. Pati atranka yra gamtos atrastas būdas siekti didesnio jos formų patvarumo. Tėvų darbas kultūroje yra šeimų patvarumą ir darną jose didinantis veiksnys, naujai kartai greičiausiai perteikiantis vertingas, statistiškai patikrintas žinias ir žinojimą, nes mėginant ir klystant išlikti sunku. Vadinasi, jei individas ištraukia į gyvenimą kultūros pagrindus, tai tampa gyvybės šaltiniu pasaulyje, atsiranda gėris ir laisvė, nes puoselėjama ir didinama tai, kas laikui bėgant vertinga jau buvo sukurta; jei netinkamai – atsiranda blogis, kaip beatodairiškas vertybių griovimas ir darbo joms praradimas. Todėl individo santykio su kultūra problema yra ne tik filosofijos ir religijos objektas, bet tikroji ir didžiausia individo ir visuomenės vaisingo sinergetinio santykio problema.

Kibernetiniu požiūriu, bet kokia struktūra turi nuolat šalinti besikaupiančią entropiją tiek medžiagine, tiek energetine, tiek informacine prasme. Tik tokiu atveju ji gali ir besikeičiančiomis aplinkos sąlygomis išlaikyti savo valdymo sistemą ir nuolatinę medžiagos ir energijos apykaitą su ja. Kas padeda šalinti informacinę „triukšmą”? Šaltiniai – kultūros aplinkos išlaikymas ir jos elementas – papročių laikymasis. Individo siela šalina informacinę entropiją, jei už šeimos ribų jis siekia elgesio kultūringo elgesio, o šeimoje – jei dirbama nuosavybės jausmui išlaikyti ir jam ugdyti.

Aptardami termodinamikos dėsnius pastebėjome, kad objektyvios didelio skaičiaus elementų mikrobūsenos sukuria tam tikrą makrobūseną erdvėje. Kadangi tauta susideda iš daugelio šeimų, tai kultūra yra Tautos Žemėje iš atskirų šeimų (ne individų) tikslų mikrobūsenų tarp šeimų atsiradusi makrobūseną – kultūra. Ši Tautos Žemės makrobūseną yra „genetinė DNR” ir atskiros individo elgesiui, ir šeimos mikrobūsenai.

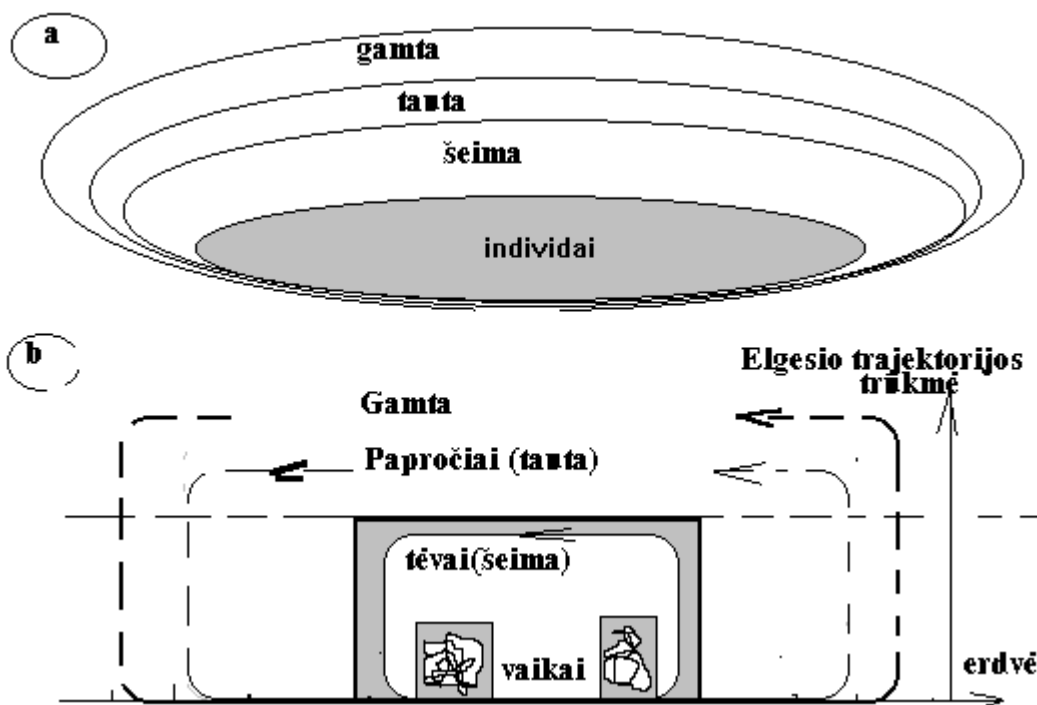
Kultūros aptarimą galima apibendrinti šiomis išvadomis. Žmogus yra „išpraustas” į griežtus medžiaginių ir energetinių pasikeitimų struktūrose (vertybėse), kurių savybių jis negali pakeisti, „spąstus” ir išlieka tik turėdamas jų išlaikymui reikalingas medžiagines, energetines ir antientropines (materialių pasikeitimų žinojimo) atsargas. KULTŪRA yra ŽMONIŲ ATRASTAS ir statistiškai praeityje patikrintas, dabartyje institucijomis palaikomas, subjektyvus elgesio apsiribojimo valia tarp šeimų BŪDAS, leidžiantis atminties žinių lobyno sąskaita sistemiškai SUJUNGTI objektyvius gamtos dėsnius, subjektyvius nuosavybės išlaikymo tikslus ir objektyvias jos išlaikymo galimybes, kad galėtų laisvai išlikti šeima ir populiacija. Kartu kultūra yra

institucijomis teikiama žinių ir žinojimo įvairovė, leidžianti naujoms kartoms PAVELDĖTI pradinės žinias ir žinojamą šeimoms ATSIRASTI bei gamybai IŠLAIKYTI. Paveldimumas yra objektyvus reiškiny, per pėdsakus atmintyje ir medžiagoje iš praeities į dabartį pernešantis žinias ir žinojamą, būtiną žmogaus buvimo ar darbo sąlygoms tobulėti. Pagrindinis kultūros subjektas yra šeima – smulkiausias jos elementas. Atskiras individas nėra kultūros subjektas, nes viskas pasibaigia su juo. Vadinasi, kultūra yra neregimų, žmogaus sielos kuriamų abstrakčių vertybių (antientropijos) pasaulio paveldėjimas, išlaikymas ir pratęsimas.

4.2.1. Dora ir sąžinė

Šeima jaučiasi laisva, jei ji mažiausiai trikdoma. Viena vertus, šeimos laisvei išsaugoti reikia siekti, kad tarp šeimų būtų minimalus keitimasis signalais ir išvengta jėgos naudojimo – tiesinių sąveikų. Antras vertus, šeimoms reikia ir energijos, ir žinių, ir žinojimo, o tai galima rasti tik aplinkoje. Vadinasi, šeimos neišvengiamai „pasmerktos” bendradarbiauti ir bendrauti. Bendradarbiavimas yra reikalingas ir *pasikeisti antientropinėmis (žinojimu) bei energetinėmis atsargomis*, ir savo informacinei entropijai šalinti. Šalinti entropiją galima tik sąveikaujant su antientropija – žinojimo šaltiniais, stengiantis elgtis pagal juos. Vienas iš žinojimo šaltinių šeimų aplinkoje yra bešališkas, netiesinis elgesys pagal papročius, vadinamas dora elgesiu. Vadinasi, DORA – tai statistiškai lygiateisių ir laisvų individų elgesys pagal papročius ir visa jį palaikančių žinių sistema: religijos žinios, darbo būdai, dainos, šokiai, žaidimai, pasakos, mitai ir pan. Vėliau šiam tikslui pradėjo talkinti įvairūs menai, humanitariniai mokslai. Plačiąja prasme pagrindinis doro individo elgesio bruožas – regimu elgesiu nesikėsinti į svetimą nuosavybę. Kėsinimasis yra bet kokių tiesinių sąveikų – signalais ar jėga (medžiaga) – naudojimas. Žinios ne taip įtaigiai perteikia žmogaus gyvenimo esmę, nes jų aplinkoje nėra, o yra saugomos neregimoje atmintyje. Žodžiai ir kitos priemonės savo veiksmingumu yra tik po elgesio. Pasak H.Heršelio, „Žmogaus gyvenimo esmė nekerta jo patyrimo erdvės, o tik ją liečia ir yra už kalbos galimybių ribos”. Taigi elgesys perteikia tai, kas neperduodama kalba, o perduodama regimu pavyzdžiu. Pavyzdys yra regimas, pirminis, transcendencijos nereikalaujantis pasaulio dalykas. Jei tiesa yra būdas įgyvendinti kiekvieną atskirą tikslą, tai dora atspindi ABSOLIŪČIĄ žmogaus sukurtos subjektyvios tikrovės tiesą – subjektai laisvai gali išlaikyti savo nuosavybę tik patys savo elgesiu nesikėsindami į svetimą nuosavybę ir nekenkdami savo nuosavybei. Tai atidus netiesinių sąveikų tarp individų išlaikymas ir prašymas atleidimo, jei netyčia jos buvo neišlaikytos. Iš esmės dora yra gyvybėje vyraujančių atstūmimo jėgų sergėjimas ne jėga. Vienam individui nėra doros kriterijų, kaip nėra vienos molekulės temperatūros. Tokiu būdu dora – tai patvaraus sinergetinio („aukštos temperatūros”) elgesio trajektorijų visuma tarp šeimų. Dora kaip ir aukšta temperatūra neatsiranda savaime – reikalingas nuolatinis *kiekvieno* individo sielos darbas minties jėgai („temperatūrai”, valiai) išlaikyti. Nesavaiminė, t. y. ne jėgos pagrindu pagrįsta doros prigimtis nuolat slepia savyje išsigimimo galimybę (entropiją) – nedorą. Jai priešintis gali tik dorų žmonių darbas, nes nedoro elgesio negali nukenksminti kitas nedoras elgesys. Jei dora yra netiesinių sąveikų išlaikymas, tai nedora yra bet kokių tiesinių sąveikų – fizinės jėgos, vartojimo ar lytinio instinkto žadinimas signalais – triukšmas. Jis nukenksminamas irgi nedorai – tik objektyvia priemone – jėga (kalėjimas). Todėl kuo mažiau nedoros, tuo didesnė laisvė ir komfortas šeimoms. Dalykų, kurie

perduodami doru elgesiu, per *individo gyvenimo laiką sukurti negalima*. Sisteminio darbo termodinaminė prigimtis rodo, kad dabartis negali būti sau šaltiniu, šaltinis gali būti tik už jos ribų – praeities. Todėl šiandieninei kartai turi vertę tik gyvenusių kartų patyrimas, kurios sukūrė ir išsaugojo per daugelį kartų išlaikant šeimas, laikantis papročių, įgyvendinant vaisingus tikslus, stebint meno kūrinius, atliekant šventinius ritualus, saugant atitinkamas erdves ir ženklus (šventovės). Per tūkstančius metų žmonių rasti, išlaikyti ir statistiškai patikrinti papročiai, padedantys formuoti ir išsaugoti pradinį žinių ir žinojimo lobyną – sąmonės antientropiją, o laikantis jų, pašalinti informacinę entropiją atmintyje. Kuo aukštesnė dora, tuo daugiau „triukšmo“ ji gali nukenksminti. Tai parodyta 4.5 pav.,a.

4.5 pav. Aplinkoje esančių visuomenės struktūrų santykiai: a – sisteminės hierarchijos prasme, b – sisteminio elgesio prasme, kai dėl termodinaminio pobūdžio veikimo, papročių laikymasis padeda mažinti vaikų elgesio entropiją šeimoje

Vadovaujantis išimčių „nežinančiais“ termodinamikos principais, galima sakyti, kad individas „panardintas“ šeimoje, šeima – tautoje, o tauta – gamtoje. 4.5 pav.,b parodytos atitinkamai erdvei reikalingų sistemų trajektorijų trukmės (kuo ilgesnė trukmė, tuo didesnis trajektorijos išlaikymo darbas). Kaip matyti iš 4.5 pav., vaikai neturi jokio tikslo ir laiko pasaulyje, jie turi tik kūno laiką, kuris yra medžiagos išlaikomas, todėl jų elgesys gali būti netvarkingas. Tėvai turi tikslą, jo laikosi. Vaikų elgesys tėvus trikdo, bet vaikai negali jų pakeisti. Taip vaikai išlieka panardinti šeimos ribose, stebi ir įspaudimu sąmonėje įsimeina regimą tėvų elgesį. Tėvai vaikų sąmonėje palieka neišvengiamus pėdsakus – žinias ir žinojimą. Dėl šių priežasčių už šeimos ribų individų elgesys irgi turi būti doras, kad vaikai galėtų šalinti informacinę entropiją, stebėdami „aukštos temperatūros“ elgesio trajektorijas ir jas mėgdžiodami. Tėvai dorą elgesį išlaiko ir aplinkoje, tuo išlaikydami kultūrą. Kad gyvas individas galėtų būti gamtoje, turi įgyti ne jam patinkančią, o gyvybei būtiną įvairovę. Pirmiausia neatlyginamai ir egoistiškai atlikti gyvybės jam skirtą darbą – ugdyti vaikus. Tą absoliutų gyvybės reikalavimą savo gimtosios Žemės vietoje gali patenkinti tik doras išlikimo

taisykles atradusi tauta. Priemonė vaikams perduoti taisykles yra šeima. Tik ji duoda galimybę trumpaamžiam ribotų galimybių individui per trumpą laiką perimti ir išlaikyti gamtos jėgai reikalingas elgesio trajektorijas. Mūsų protėvių atrasta dora kuria mažai „triukšmingą“ aplinką šeimoms – palaiko netiesines sąveikas, ilgina šeimos ir per ją tautos buvimo tvermę, teikia laisvę ir laimę. Individų sąmonės informacinė įvairovė doros rėmuose teikia jų sieloms saugumo jausmą. Aplinka su 4.5 pav.,b parodytomis elgesio trajektorijomis, yra informatyvi šeimai. Doras elgesys jo stebėtojų yra regimo objekto, signalų, žinių ir žinojimo lydinys, todėl yra pats efektyviausias žinojimo perteikimo būdas. Dora – siekti, kad žodžiai – atminties darbo pasekmė – nesiskirtų nuo darbų – elgesio trajektorijų. Doras elgesys yra siejamas su sąžine. SĄŽINĖ – tai neregima aukščiausia individo SĄMONĖS BŪSENA, egoistiškai vengianti nedoro (antisisteminio) elgesio Mūsų Žemėje net ir tada, kai stebėtojų nėra. Tai kultūros syvai. Taigi dora yra stebėtojo regimi elgesio dalykai, sąžinė – neregima vidinė sąmonės būseną, priklausanti nuo žinių lobyno atmintyje. Dora gali tapti taktikos elementu užmaskuoti blogiems darbams, sąžinė yra tikras laisvo gyvenimo turinys, kurio nereikia maskuoti, nes nėra noro daryti blogų darbų. Ir dorą, ir sąžinę kuria tik auklėjimas, palaiko papročiai, religija, o pati *sąžinė yra ištikimybė (valia) egoistiškai saugoti papročius (netiesines sąveikas) bet kokiomis sąlygomis. Vadinasi, sąžiningam žmogui aukščiausias autoritetas yra dvasinė Mūsų Žemės nuosavybė – patvari atminties savybė sinergetiniam elgesiui Mūsų Žemėje*. Taigi sąžiningas yra valingas, nes išlikimas susijęs tik su valia, valia su DEDG smegenyse, o DEDG smegenyse – su džiaugsmu. Mokymas ir mokslas nei doros, nei sąžinės neugdo, o gali tik tarnauti ir doriai, ir sąžinei, jei to žinojimo nešiotojas yra sąžiningas. Nesąžiningam žinojimo vartotojui tas pats žinojimas tarnauja blogiems darbams. Dvasinės nuosavybės jausmas nuo šeimos nuosavybės jausmo skiriasi tuo, kad šeimos nuosavybės vieta reikalinga tiesinės sąveikoms įgyvendinti, o dvasinė nuosavybė yra egoistinis savęs „pasinardinimo“ papročių erdvėje netiesinėms sąveikoms pagal doros taisykles jausmas. Kadangi nėra vietos, kuri nebūtų vieta, nėra būties be darbo, kiekviena vieta, kurioje atsiranda individas, yra jo darbo vieta. Dvasinės nuosavybės jausmas – sąžinės pagrindas – papročių erdvėje egoistiškai išlaikyti netiesines sąveikas – kiekvienos sielos bendro darbo atkarpa atviroje erdvėje. Vadinasi, individo atminčiai ir atviroje erdvėje reikia dirbti, nes nėra vietos, kurioje būtų galima būti ir nedirbti. Svarbiausia žinoti, kokia toje vietoje darbo prasmė. Sąžinė – tikėjimo dalykas, t. y. pradinio atminties lobyno išlaikymo dalykas, dora gali būti vaidybos dalyku. Ne veltui sakoma, jog nežinant kaip elgtis, reikia elgtis pagal sąžinę ir visada pataikysi. Manyti, kad sąžinė yra pradinio, auklėjimo žiniomis praturtinto rūšies išlikimo instinkto pakeitimas (transformacija) – nebus klaida. Žinoma, kad kiekvienoje kūno ląstelėje yra duomenys apie visą kūną ir todėl ląstelė gali pritaikyti savo darbą kūnui išlikti. Individo atmintyje yra duomenys apie visą populiaciją ir sąžinė reiškia atminties pritaikymą prie populiacijos išlikimo. „Sąžinės diktatūra“ yra egoistinis, antipragmatinis individo kūno atžvilgiu dalykas, bet pragmatinis sisteminiam šeimų išlikimui dalykas, gyvybės esmė, kuriai nesuprantamas žodis auka. Sąžinės balsas gerai jaučia antisisteminius dalykus ir be gilių apmąstymų randa tinkamą elgesį kiekvienoje gyvenimo padėtyje. Tas atvirumas sisteminiams dalykams yra ir labdaros atsiradimo priežastis. Sąžinė, kaip ir dora, yra sąvokos, apibūdinančios kultūros išugdytas sąmonės savybes, leidžiančias sukurti sinergetinę šeimų sistemą – tautą ir padedančią jai išlikti. Robinzonui ar vienam atskiram individui sąžinės ir doros nereikia, nes gyvybė iš principo esti populiacijomis, t. y. ne vienetais.

Kas yra sąžinės graužimas? Kadangi sąžinė susijusi su tikėjimu, tai nusikalsti sąžinei – pažeisti vertingus pradinius atminties žinių lobius nevertingomis žiniomis ar elgesiu. Dėl termodinaminio negrįžtamumo principo veikimo, nevertingo elgesio pėdsakų iš atminties negalima pašalinti ar atsikratyti. Blogas pėdsakas neleidžia pasiekti buvusios laisvės ir „graužia“ sąžinę visą likusį gyvenimą neišnaikinamomis „nuosėdomis“. Tai nulemta termodinamikos principų: sąžinė yra atminties antientropija, o ji gali tik mažėti.

Buvimas būtinai reikalauja nuolatinio budėjimo – stebėti aplinką, rinkti duomenis bei žinias ir jas vertinti. Bet laisvei reikia kuo mažiau vertinimui reikalingų duomenų ir žinių. Dora ir sąžinė moko vertinti pagal minimalų žinių kiekį: ardo jo laisvę ar ne. Jeigu neardo, tai signalas nekelia diskomforto, jei ardo – kelia diskomfortą. Nuosavybei išsaugoti gali prireikti naujų žinių ir kartu keisti valdymo sistemą. Tam reikia papildomo protinio darbo keistis ir darosi sunku. Vadinas, galima daryti išvadą, kad doras elgesys taupo kiekvieno individo sielos atsargas savo nuosavybei išsaugoti ir turėti džiaugsmo. Žmogui daugiausia naudos sielai teikia sąžinė, nes visada aišku, kaip bet kur ir bet koku atveju elgtis.

Kas yra gėris, blogis, vertybės? GĖRIS yra doros ir sąžinės kuriama aplinka, sąvoka, liudyjanti esant sinergetinius santykius visuomenėje. Tai dvasinis dalykas, nes susijęs su individui atvira erdve ir jam transcendentiniu tautos išlikimu. VERTYBĖ yra struktūros (šeimos, gamyba). Vertybėms atsirasti reikia pradinių vertingų dalykų – žinių, elgesio, darbo struktūrizuoti ir darbo didinti struktūrų tvermę (antientropiniai žmogaus gyvenimo šaltiniai). Vertingos yra tokios žinios ir jų pagrindu darbas, kuris didina šeimos tvermę. Iš esmės tai žmogaus išlikimui nukreiptas darbas, taupantis medžiagas ar energiją, padedantis auklėti vaikus. Vertybė yra ŠEIMININKO struktūra ir jo ASMENINE NUOSAVYBE, kaip vertingo ir laisvo darbo galimybė. Gėris, kaip ir dora bei sąžinė, nebūna esant tik vienam individui, o yra didelio individų skaičiaus buvimo kokybės apibūdinimas. „Žmonės tada labiausiai panašūs į dievus, kai yra geradadriai“ (S.Stratonas). BLOGIS – bet koks nevertingas (antisisteminis) žmogaus nuosavybės ribų atžvilgiu darbas ar tokį darbą skatinanti aplinka. Toks darbas griauja tiek buvimo, tiek gamybos struktūras (šeimą, tautą, gamybą). Tai žmogaus KVAILYSTĖ – sisteminis aklumas, atminties stoka, rodanti norą išsisukti iš nenumaldomų dėsnių ar nuosavybės išlaikymo principų reikalavimų, nesuvokiant, kad, norint patirti džiaugsmą, juos galima tik patenkinti. Atviras doros arba gėrio nepaisymas rodo arba individo kvailumą, arba nelaisvę, arba sąmoningą antisisteminę veiklą. Laisvas žmogus yra doras žmogus, kuris sąmoningai tarnauja populiacijos „mūrą“ laikančia „plyta“, o ne vėjo nešama, jokio „mūro“ nelaikančia, depresijai pasmerkta „smiltele“. O „plytas mūrą“ laikantis „tinkas“ yra netiesinės sąveikos, kurios kiekvienam leidžia būti šaltiniais. Laimė ir laisvė yra gėrio aplinkos – „kraštinių sąlygų“ – sąlygotos sielos būsenos, neprasilenkiančios su Dievo duotomis sielos savybėmis: kūnui dirbti kuo taupiau, sielai siekti kuo didesnės ramybės. Jos nepriklauso nuo individo nuomonės apie tas būsenas. Tokia būseną arba atsiranda, jei yra valia, arba neatsiranda, jei jos nėra. Tačiau žmonės seniai atrado, kad laimė – neatlyginamas darbas šeimai išlaikyti, laisvė – šeimnininko darbas vertėms įgyti nuosavybės sąlygomis, atsiranda tik doroje visuomenėje.

Taip galima atsakyti į klausimą Kantui, kuriam buvo neaiškūs tik du dalykai pasaulyje – žvaigždės Danguje ir moralinis dėsnis manyje. Žvaigždės neaiškios ir šiandien, o gėris ir dora atsiranda individui augant meilėje esančioje šeimoje. O atsigrįžimas į gyvybę leidžia manyti, kad

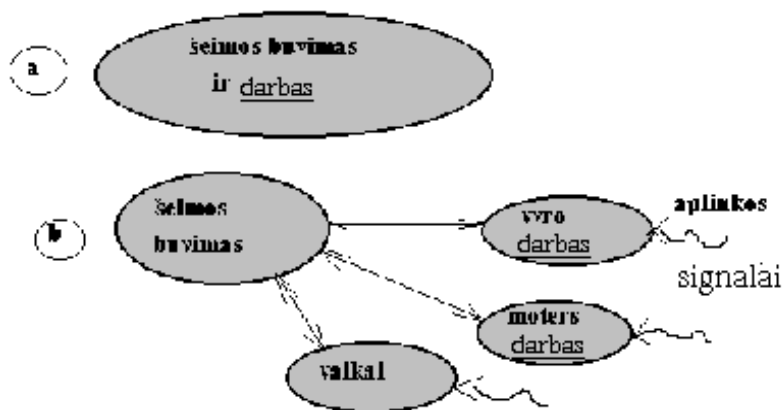
kultūra, dora, papročiai, sąžinė, gėris yra sąvokos, atspindinčios to paties rūšies išlikimo instinkto formuojamos individų sąmonės savybės, išlaikančios sinergetinę šeimų sistemą tautoje.

4.2.2. Dabartinė šeimos padėtis

Prie ko jaunas priprasi, tą senas suprasi.

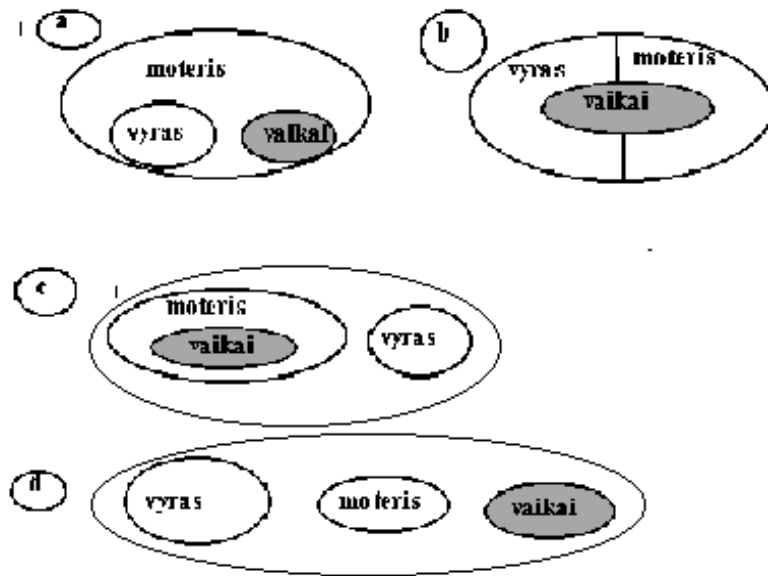
Patarlė

Aptarkime, kaip jaučiasi dabarties gyvenimo spaudžiama šeima. Pirmiausia pažvelkime, ką žinome apie praeitį? Tėvai dirbo namuose, vaikai augo ir matė tėvų darbą, žmonės laikėsi papročių, ir kaip dabar aišku, tai sielos laisvei atrastas reikalingas ląsteliškumo (struktūriškumo) įgyvendinimas. Koks esminis skirtumas tarp anksčiau buvusių ir dabartinių šeimų? Tai parodyta 4.6 pav.

4.6 pav. Šeimos padėtis: a – anksčiau, kai buvimo ir darbo vietos sutapdavo, b – dabar, kai jos nesutampa

Jeigu anksčiau šeimos narių buvimo ir darbo vietos sutapo (4.6 pav.,a), tai dabar trumpalaikio buvimo šeimoje ir ilgalaikio darbo vietos nesutampa. (4.6 pav.,b). Kokios to pasekmės? Tai pavaizduota 4.7 pav.

4.7 pav. Šeimos struktūros kitimas, neišlaikant auklėjimo įgytų žinių: a, b – iš dalies, c – daug, d – visiškai, kai vaikai tampa našlaičiais prie gyvų tėvų

4.1 pav.,d parodyta šeima yra atsiradusi ilgai stebint ir prisitaikant prie gyvybės elementų – vyro ir moters savybių ir sisteminių principų, įvertina unikalias ir skirtingas vyro bei moters kūno ir sielos savybes, yra simbiozės pagrindu atsiradusi tiesinė, organiška kibernetinė struktūra. Tokioje šeimoje vyras turi šeimos nuosavybės jausmą – meilę, kuris moteriai sukelia saugumo jausmą. Taigi prie saugios moters vyras gali jaustis vyru, o prie mylinčio vyro moteris jaučiasi moterimi. Vadinasi, įvertinamos subjektyviosios vyro ir objektyviosios moters savybės, kurios iš atskirų individų sukuria nedalomą sisteminio darbo objektą – šeimą pasaulyje. Tai gyvų sutvėrimų gyvenimo pilnatvė. Kiekvienas jų yra šeimos DALYVIS ir priemonė jai būti, o džiaugsmas abiem yra laimė, o ne tik lytinio instinkto malonumai. Mūsų prosenelių rasta laisvos šeimos atminties sandara tobulai atitinka gyvybės esmę mūsų geografinės platumos sąlygoms. Šeima, parodyta 4.1 pav.,d, informacijos prasme yra uždara, gerai organizuota, sisteminius darbo principus tenkinanti kibernetinė (komunistinė) struktūra, todėl gerai skiria „triukšmą“ nuo naudingų signalų ir sugeba perduoti tinkamą žinojimą vaikams. Visi kiti šeimų saandros pavidalai atsiranda silpstant vyro nuosavybės jausmui ir kartu silpstant moters saugumo jausmui. Priežastis – objektyviai plintantis ar dirbtinai platinamas vartojimo „triukšmas“, naikinantis antientropines sąmonės savybes ir laisvę. „Visos laimingos šeimos panašios, o nelaimingos – kiekviena savaip“ (L.Tolstojus). Laimingos šeimos panašios laisvu sisteminių principų laikymusi laisvei siekti, o laisvė yra tiesinė sąveika tarp šeimos narių. Visų kitų šeimų sandaros bendras bruožas – artėjimas į antisisteminę (mechanišką) individų sąjungą, konkurenciją tarp individų ir tamsą (nelaisvę) sieloje. Antisisteminių darbų rūšių yra žymiai daugiau negu sisteminių, nes sisteminis darbas yra tik vienas, o jam kliūčių daug. Žinoma, mes kalbame apie tą atvejį, kada pakanka energijos atsargų kiekvienam šeimos nariui, bet atsargų trūkumą ilgiausiai tveria 4.1 pav.,d pavaizduotais sisteminiiais pagrindais atsiradusi šeima ir jos savybė – moters saugumo (komforto) jausmas. Nukrypimas nuo 4.1 pav.,d šeimos sandaros kelia moters diskomforto (saugumo silpnėjimo) jausmą, kuris stiprina savigynos jausmą,

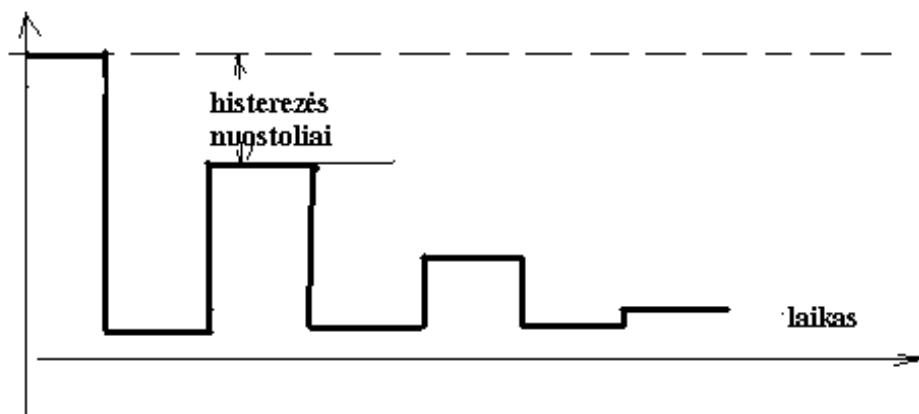
„traukianti” į šeimos sandaros „mechaniskėjimą”. 4.7 pav.,b yra vadinamoji demokratinė šeima, kai viską stengiamasi dalinti po lygiai – mainų pagrindu organizuojama koalicija. Atsiranda netaisyklinga, „nupjauta” piramidė, neišvengiamai reikalaujanti dirbtinio dėmesio nereikalingai, dirbtinai sudarytai koalicijai išlaikyti. Nupjauta piramidė verčia kiekvieną pretenduoti ne tik į dalyvio, bet ir į stebėtojo vaidmenį, t. y. padaugėja kenkiančių laisvei signalų. Taip ilgai tęstis, kaip sako sisteminiai gyvybės principai, negali. Dažniausiai atsiranda 4.7 pav.,a struktūra su moters dominavimu, kai moters tampa šeimos nuosavybės šaltiniu, kuriuo būti moteris dėl jau aptartų jos sielos savybių nenori – nuosavybės jausmas reikalingas vyrui, bet ne moteriai. Vyras tokioje šeimoje nevengia likti stebėtoju ar imtuvu – iš jo pusės tai antisisteminio elgesio atmaina. Vyras tokioje šeimoje yra tik didelis, malonumų ieškantis vaikas, gali lankyti viešnamius, bet dar parneša kai ką ir šeimai. 4.6 pav.,c – vieniša motina, vyras moka tik teismo paskirtus alimentus. 4.7 pav.,d – abu suvaikėję, o vaikai našlaičiai. Tai jau būties žlugimas. Daugiau nusmukti neįmanoma, nes lieka tik žemiausios hierarchijos vertybė – atskiri individai su elementiniais alkio numalšinimo, savigynos ir lytiniais instinktais. (Kaip sako Merfio dėsnis, „nuo grindų nukristi negalima”). Galima daryti išvadą, kad šeimos irimas prasideda nuo vyro šeimos nuosavybės jausmo (meilės) irimo. Meilė yra tik šeimoje pagal 4.1pav.,d atvejį, kai vyras turi stiprų šeimos nuosavybės jausmą ir moteris gali turėti stiprų priklausomybės šeimai jausmą, jų valdymo sistemose yra DEDG, nes pasiekiamos darnios tiesinės darbo sąveikos tarp jų. Galime tvirtai teigti, kad šeimos meilė – entropinis reiškiny – nyksta nuo blogo auklėjimo šeimoje ar išorės triukšmo, kuris neleidžia atsirasti egoistiniam nuosavybės jausmui. Šeimos santykių specialistai sako, kad blogiausiai gyvena šeimos, kurios susikuria iš meilės. Tačiau kas, jų manymu, yra meilė? Jiems meilė yra lytinių santykių sinonimas. Pavyzdžiui, laikraštis jaunimui "Mes" lytinius santykius vadina meile, pirmus lytinius santykius – pirmąja meile, atsitiktinius lytinius santykius – „meilės nuotykiomis”. Lytinių santykių malonumo jausmas vadinamas meile, nepastebima sisteminė jos kilmė ir džiaugsmas. Vadinasi, žmonės yra sąmoningai klaidinami. Tuo pagrįsta visa seksologų kūryba ir pornografinė spauda, užpildyta žodžių deriniais: „užsiimti meile”, „pasimylėti” su partneriais, „sustiprinti meilės malonumą”, „užsiimti meile be pasekmių”. Aptarti energoentropiniai struktūrų išlikimo principai ir tūkstantmetis žmonių patyrimas rodo ką kita. Meilė yra nuosavybės jausmo pagrindu atsiradusi nenutrūkstanti sielos būseną, ji arba yra, arba jos nėra ir „užsiimti” ja ar „neužsiimti”, kaip lytiniais santykiais, neįmanoma. Vadinasi, džiaugsmas – meilės palydovas – užsidirbamas nuosavybės jausmu, veltui – lytiniais santykiais be nuosavybės jausmo – jo gauti neįmanoma. Pasak Linėjaus, „galima manyti, kad šepetys žinduolis, bet nuo to speniai jam neišaugs”. Meilėje gyvenančių tėvų sąmonėje lytiniai santykiai yra ne tikslas, o priemonė meilei išlaikyti, tik vienas iš signalų kitų signalų tarpe. Taigi „įtraukti” lytinius santykius į šeimos esatį meilėje yra gėris, džiaugsmas, „įtraukti” juos už šeimos ribų ar be nuosavybės jausmo yra blogis, nes „šiukšlina” nuosavybės jausmo „tyrumą” – meilės pagrindą ir tikslą.

Dabar vyras yra samdinys, žmona – samdinė, nei vieno, nei kito darbo vietos nesutampa. Be to būti šeimoje ir dirbti gamyboje ir objektyviai, ir subjektyviai reikalingos skirtingos sąmonės savybės, nes skirtingos individų savybės, darbo motyvai šeimoje ir gamyboje. Tai parodyta 4.1 lentelėje.

4.1 lentelė

Šeima			Gamyba	
	Paskirtis	Savybės	Paskirtis	Savybės
vyras	Šeimos saugumas (vieta, „grobis“, jėga)	Jėga, nepalenkiamumas	Darbo jėga	Paklusnumas, profesionalumas, darbštumas
moteris	Vaikai, šeimos priežiūra	Ištvermė, nuolankumas	Darbo jėga	Paklusnumas, profesionalumas, darbštumas

Gyvybėje vyras ir moteris yra vertybės, turinčios SKIRTINGĄ darbo vertę šeimai ir skirtingą atminties sandarą. Iš samdinių – vyro ar moters – darbe reikalaujama tik TOS PAČIOS jų vertės – darbo, kuris abiejų siekiamas tik tiesine sąveika su darbo objektais. Tos jėgos dirba už atlyginimą alkiui numalšinti ir tampa belyčiais individais, kuriuos galima sėkmingai pakeisti robotais. Darbas matuojamas vatvalandomis ir nėra skirtumo, kas tą darbą atliko – vyras ar moteris. Nesunku pastebėti, kad samdinio darbe moters siela ardoma mažiau negu vyro, nes moters organizmas yra skirtas objektyviai ir neatlyginamai atiduoti naujai formai. Daugiausia ardoma samdinio vyro siela, nes ji skirtas nuosavybei turėti, ją saugoti, joje dirbti. Pasižeminęs ir šį darbą „perleides“ kitam, vyras jaučia psichologinį diskomfortą. Sutinka „perleisti“ tik dėl objektyvaus dalyko – atlyginimo. Kaip jis ginasi? Jei vyras jaučiasi asmeniui, tai stengiasi pasiekti aukštą profesionalumą – nuosavybės jausmą abstrakčioms jo darbo srities žinioms ir tuo įveikia diskomfortą. Todėl teisi rašytoja L.Kuznecova, sakydama, kad „darbinis auklėjimas – tai vyriškumo auklėjimas“. O kaip tėvų – samdinių darbas atsiliepija vaikams? Nors tėvai šeimoje gyvena taip, kaip parodyta 4.1 pav.,d, vaikas tėvų darbo metu jų neregį, būna taip, kaip parodyta 4.7 pav.,d. Todėl auklėjimo nėra, nes yra keliamas visai kitas tikslas – užimti vaikus, kada tėvai dirba ir išmokti pritapti jiems prie mokyklos. Teisus kardiologas Nikolajus Amosovas, kuris sakė, kad darželiai vaikus tik maitina, o ne rodo tėvų darbo pavyzdį šeimoje. Vaikas praranda auklėjimu perduodamus duomenis, nes tėvų informatyvus poveikis tiesiai proporcingas jų praleistam laikui su vaikais. Patys tėvai per ilgą laiką gamyboje taip pat nesustiprina šeimai reikalingų entropinių sąmonės savybių, o tik susilpnina. Jeigu esi samdinys, tai elgiesi kaip niekatrosios giminės individas, t. y. darbo jėga. Tačiau pasielgęs kaip niekatrosios giminės individas dėl termodinaminio histerezo reiškinių negrįžtamumo principo tiksliai sugrįžti į tą pačią asmens sielos būseną nebegalima. Daug kartų kartojant tai, kas parodyta 4.7 pav.,b, atsiranda taip vadinamoji šiluminė asmens jausmo mirtis (4.8 pav.). Individo sąmonė objektyvuoja („tiesėja“), nes „slenka“ į termodinaminę pusiausvyrą su aplinka, t. y. silpnėja gyvybės savybė – ląsteliškumas ir noras neatlyginamai dirbti šeimai, dingsta DEDG smegenyse.

4.8 pav. Šiluminės jausmo mirties atsiradimo priežastys

Pačiam individui nesuvokiant, pradedama norėti kitaip, nes ardamos pradinės atminties struktūros, kurios gali tik silpnėti. Pagal entropinius principus tas kitas noras gali būti tik vienas – šeimos silpnėjimas dėl auklėjimu įgyto žinojimo patvarumo klibinimo atmintyje. Ardyti žinojimą – elgtis priešingai negu teigia žinojimas. Pirmiausia elgesio entropija pasireiškia vyrams, nes jie į šeimos gyvenimą įsijungia subjektyviai – žinojimu. Taigi jiems silpsta nuosavybės jausmas, silpnėja auklėjimu įgytas žinojimas, darosi sunki tėvo dalis. Tai viena iš feminizmo atsiradimo priežasčių. Padidėja tėvų elgesio neapibrėžtumas ir pablogėja žinojimo perdavimas vaikams. Mintys apie lyčių lygybę turi omenyje gauti tą patį atlyginimą už tą patį gamybinį darbą. Lyčių lygybės gyvybėje nėra ir negali būti, nes visiškai kita darbo paskirtis pasaulyje. Noras dirbtinai naikinti lyčių skirtumus kelia problemas šeimai. Tik gamyboje gamtos jėgos virsta darbo jėga, kuriai reikalavimai yra vienodi ir nepriklauso nuo lyties. Darželis ir mokykla ruošia tinkamą gamybai vaiką, t. y. darbui už atlyginimą, bet ne neatlyginamam darbui šeimai ir džiaugsmui. Šios įstaigos gali tik papildyti tėvų darbą, bet ne pakeisti juos. Kokios priemonės gali lėtinti žinojimo praradimo greitį? Būtina, kad bent iki penkių metų, kai vyksta intensyviausias auklėjimo pasekmių įtvirtinimas, vaikas augtų ne bet kokioje, o 4.1 pav.,d parodytoje šeimoje. Tokios šeimos buvimas yra kultūros pagrindas, nes joje yra laisvas sisteminis elgesys, kurį instinktyviai auklėjimu perėmę vaikai kurs taip pat laisvą savo šeimos gyvenimą.

Pagal kibernetinius principus šeimos atsiradimas įmanomas tik individo sąmonei sukaupus pakankamas, tik auklėjimu perduodamas pradinių žinių ir žinojimo atsargas. Tik šeimų išlikimas vertė žmones kurti papročius, meną, dainas, šokius vieninteliam tikslui – PERDUOTI dabartyje TRANSCENDENTIŠKAI SUVOKIAMĄ ŽMOGAUS GYVENIMO ESME – palikti vaikus ne sau, o jų ateičiai. Su transcendentine žmogaus gyvenimo esme susijęs ir grožio pajautimas. Pabandykime iš energetinių pozicijų pažvelgti į grožį.

Tėvams reikia laisvės, kurią teikia sugebėjimas priešintis aplinkos signalams šeimos ląsteliškumui (nuosavybei) išlaikyti. Aplinkos signalai ir ženklai yra jiems nepavaldūs, todėl individas visada turi vertinti daugelio aplinkos signalų įtaką savo nuosavybės laisvės atžvilgiu, t. y. budėti. Jei aplinkos ženklai ir signalai leidžia mintimis (transcendentiškai, subjektyviai) suvokti aplinkoje esant dorą ir darną, t. y. gerį, suvokimo akimirka vadinama grožio pajautimu. Taigi grožį kuria ne „taškinis“ signalas, o daugelio beveik vienodo intensyvumo signalų „paveikslas“.

Papročiai atsirado ir išlaikomi irgi grožio pagrindu, atsiradę iš taisyklės daryti kiekvieno elgesį nepastebimą beveik vienodų signalų „paveiksle“. Toks elgesys kuria gražų „paveikslą“ ir taupo protinį darbą – nereikalauja valios DEDG smegenyse išlaikyti. Vadinasi, grožį leidžia jausti sudėtingas signalas, nekeliantis jokio tikslo, bet teikiantis estetinio pasitenkinimo jausmą. Estetinis pasitenkinimas yra protinio darbo taupymas arba, kitaip tariant, triukšmo, kurį reikia atremti protiniu darbu, nebuvimas. Tai atsitinka tada, kai išoriniai signalai neskatina tiesinių sąveikų, netrukdo entropijai didėti smegenyse ir joms „atšalti“. Triukšmo mažėjimas yra laisvės didėjimas. Sieloje darosi šviesu. Vadinasi, grožis yra ženklai, signalai, žodžiai, elgesys, mintys, padedantys transcendenciškai suvokti aplink esantį gėrį – mažą triukšmą nuosavybės jausmui, t. y. leidžia DEDG sąmonėje. Todėl tik asmuo gali jausti grožį, nes jo sąmonė tokiam neatlyginamam nuosavybės išlaikymo darbui tarnauja: „imtuvas paruoštas toms bangoms“. Vadinasi, grožiui pajusti reikalingas asmens žinių lobynas atmintyje. Kas yra negražus? Viskas, kas nedarnu. Nedarna yra stipraus „taškinio“ signalo, t. y. žymiai besiskiriančio nuo kitų „paveikslo“ signalų atsiradimas, nes tarnauja tikslui (kibernetinis dalykas). Taigi grožis atsiranda iš didelio paveikslo (sinergetinis dalykas), leidžiančio rasti sielos būsenai, bet ne iš „taškinio“ signalo, keliančio jai tikslą. Tokį principą naudoja gamta. Pavyzdžiui, zebų kaimenė padaro liūtui „gražų“ įspūdį – trukdo liūtui išskirti taškinį signalą tikslui atsirasti to pačio intensyvumo signalų „paveiksle“ – pradėti gaudyti vieną zebą. Toks pat „gražus“ reiškinys yra gyvūnų maskavimasis, kurių principus naudoja ir žmonės. Papročiai atrado aprangą, kuri individą daro gražų tam, kad netrikdyti aplinkinių stebėtojų laisvės. Jeigu individas nori išsiskirti iš aplinkos, tai reiškia, kad jis nori dirbtinai atkreipti į save dėmesį, arba jam reikia pagalbos. Vadinasi, grožis yra tuštuma arba jos jausmas, esant gausybei erdvę užpildančių objektų, komfortas sielai, nes leidžia nekliudomai didėti entropijai stebėtojo valdymo sistemoje ir be tikslo – būnant stebėtoju. Jeigu žmogus alkanas, sušalęs, jam jokio grožio nereikia, nes jis turi objektyvius intensyvius „taškinius“ signalus, kurie verčia siekti malonumo ir trukdo suvokti grožį (paveikslą). Tai irgi patvirtina, kad grožis yra tik transcendentaliai stebėtojo matomas, bet ne regimas ar liečiamas tikslingas dalykas.

Dabar grožio objektu įkyriai siūlomas moters kūnas. Aptarkime šią problemą. Gyvoji gamta taip sukurta, kad vyrai į moters kūną reaguoja objektyviu, „taškinio“, tiesiniu būdu – instinktais, o ne subjektyviu transcendentiniu dalyku – grožiu. Todėl papročiai yra atrasti tam, kad aplinkoje kurti grožį – mažiausiai tiesines sąveikas žadinančių „taškinio“ signalų. Objektyvus, regimas, „taškinis“ nuogo moters kūno linijos signalas vyrui – stebėtoju nėra grožio objektas, nes turi absoliučią, pradinę, niekuo nepakeičiamą, nuo niekieno subjektyvios nuomonės, pvz. menininkų, gydytojų, žurnalistų, nepriklausančią reikšmę – sukelti objektyvų (tiesinį) lytinio instinkto veikimą, t. y. veikti fiziologinę vyro kūno būseną. Prisiminus Marką Tveną – „užvesti vyriškus mechanizmus“. Taigi moters kūnas yra ne gražus, o objektyviai patrauklus ir vertinamas lytinio instinkto geismo intensyvumu. Ir taip yra nuo pat žmogaus atsiradimo. Signalų veikimo pasekmės, kaip rodo gyvenimas, yra tos pačios visiems vyrams, taip pat ir gydytojams, jei jie savo darbo tikslui sąmoningai nenukenksmina objektyvaus signalo veikimo pagal prasmę. Prostitucija ir pornografija papročių erdvėje kai kurių individų yra siūloma kaip „gražus“ ir dėl to platinamas dalykas, ypač šią mintį pasigavę fotomenininkai. Kas yra prostitucija? Pagal tarptautinių žodžių žodyną – „viešas nuogo kūno išstatymas“. Autorius pridėtų – tikslu papročių erdvėje dirbtinai žadinti lytinį geismą ir siūlyti

malonumą sueitimi (kopuliacija) – entropijai kūne didinti. Žodis „viešas“ reiškia papročiams skirtą erdvę. O viešas nuogo kūno išstatymas yra „taškinis“ signalas aplinkoje, žadinantis lytinį geismą (tiesinę sąveiką) ir naikinantis grožį signalas. Vadinasi, viešnamyje grožis galutinai išnyksta taip, kaip „juodojoje skylėje“ medžiaga. „Grožio“ konkursai, erotiniai šokiai (striptizas) – vis prostitucijos atmainos. Pornografija – prostitucijos vaizdavimas spaudoje, fotografijoje, kine, televizijoje, tikslu papročių erdvėje dirbtinai žadinti lytinį geismą ir patirti malonumą įsivaizduojant. Prostitucija ir pornografija neatskiriama susiję, vienas kitą palaikantys ir papročių erdvėje grožį naikinantys dalykai. Žiūrint iš informacinių principų, erotika nuo pornografijos skiriasi tik grožį naikinančių signalų intensyvumu, bet ne paskirtimi. Jei erotika pasižymi bendrais nuogos moters kūno linijų vaizdais ir silpnėsiu vyrams keliamo lytinio geismo stiprumu, tai pornografijai būdinga anatomiškumas ir pagrindinis „taškinis“ ženklas yra moters išorinių lytinių organų vaizdavimas, kuris visada vyrams stipriausiai žadina lytinį geismą. Medicinos vadovėliuose išorinių lytinių organų vaizdas yra pašalinis fonas paveiksluose, pateikiamas schematiškai (kibernetiškai kalbant – filtruotai, iškraipyta) ir kelia pasibjaurėjimą, prie kurio reikia priprasti. Be to, paprastai anatominius vaizdus supa prietaisų ir žmonių su chalatais vaizdavimas, tuo norint pabrėžti, kad darbo jėga – gydytojas yra be lyties (niekatrosios giminės). Darbo jėgai rūpi tik neregimas vidinis, objektyvus, fiziologinis kūno darbas. Tai įvertinus, savo pavidalu pornografija yra ginekologo darbo mėgdžiojimo vaizdavimas aplinkoje be chalato ir be vaizdo iškraipymų, kad stipriau skatinti lytinį geismą – tiesinį, entropiją kūne didinantį darbą. Vadinasi, vieša vieta, kuri skirta netiesinėms sinergetinėms sąveikoms, „šiukšlinama“ signalais, kurie skatina tiesines sąveikas ir pagal kultūros ir šeimų laisvės principus turi sklisti atskiroje ligoninės erdvėje. Kadangi pornografija skiriama „grožio“ vertintojams vyrams, tai moteris, mėgdžiojanti ginekologo darbą, yra silpnėsi pornografija. Kam tai tarnauja? Patys seksologai sako – dirbtiniam lytinio geismo skatinimui. Tėvai auklėja vaikus laisvei, skatina tik tai, kas teikia džiaugsmą. Dirbtinis lytinio geismo malonumo skatinimas ir šeimoje, ir už šeimos ribų papročių erdvėje, kaip žmonės jau patyrė prieš tūkstančius metų, yra antisisteminis darbas prieš šeimos laisvę ir džiaugsmą. Objektyviai individo „imtuvai“ atmintyje tokiems malonumo – entropijos didinimo – ženklams visada paruošti, nes hormonai veikia gamtos nustatytais laiko momentais nuolat ir teikiamas signalas visada žadina geismą. Tai ir įvertino papročiai. Jeigu individas yra laisvas – turi nuosavybės jausmą, tuoj pat suvokia pagundą – kvietimą dirbtinai pasiduoti į nelaisvę ir išniekinti savo nuosavybės jausmą (ląsteliškumą pasaulyje). Nelaisvas individas neturi nuosavybės jausmo, jis jaučia tik malonumą, nejaučia pagundos ir elgiasi pagal *svetimą „diktantą“* ir „prisišiukšlina“ atmintį visiems laikams. Kol individas neturi nuosavybės, jis gali laikytis tik iš tėvų įgytu žinojimu. Jei neturi valios jam išlaikyti, tenkina lytinį geismą nesuvokdamas, kad „prisišiukšlina“ sąmonę, nors objektyviai pagerina energijos degradacijos greitį smegenyse ir savijautą. Toks lytinio geismo tenkinimas dabartyje užkerta kelią ateityje atsirasti meilei, nes „prisišiukšlinusią“ sąmonę („nuosėdas“) termodinaminio negrįžtamumo principai neleidžia „išvalyti“ iki mirties. Papročių erdvės „šiukšlinimas“ maskuojamas po vadinamosios „spaudos laisvės“ demokratijoje priedanga. Vadinasi, ne okupacijos sąlygomis, kada siekiama laisvės ir gėrio, „laisvės“ spaudai reikalauja antisisteminiai visuomenės elementai tam, kad

maskuoti nedorus dalykus. Dori žmonės skleidžia tik laisvą spaudą ir spaudos „laisvė“ jiems yra beprasmė sąvoka. Tokie žmonės kalba tik apie „triukšmą“ – antisisteminį dalyką, kurį gėrio ir grožio labui reikia mažinti. „Grožio“ konkursuose niekas negali paaiškinti „grožio“ kriterijų, pagal kuriuos išrenkama karalienė². Bet atidžiau pažvelgę, juos galime rasti. Pavyzdžiui, jaunimui leidžiamas laikraštis „Mes“ aprašinėjo žiūrovų būseną Kauno sporto halėje per vadinamuosius erotinius šokius („Tea – 91“). Pasak žurnalisto, ten buvo taip „gražu“, kad žmonės žiūrėjo net nemirksėdami ir sulaukę kvapą. Bet tai tik patrauklumo – lytinio geismo intensyvumo išraiška: jei žiūrėdamas į merginos šlaunies ar krūtinės liniją tankiau mirksi – gražuolė ne tokia „graži“, rečiau – gražuolė „gražesnė“. Tai patvirtino jau vėliau kito žurnalisto atlikti stebėjimai (1994 m): „grožio“ karaliene tapo ta, kurią stebėdami komisijos nariai rečiau mirksėjo. Taigi grožis – universali transcendentinė vertybė „grožio“ konkurse nėra jaučiamas. Jei vyrams dirbtinai rodomos kūno linijos ir moteris turi malonumą, kad ją stebi – tai ekshibicionizmas. Kita vertus, moteris rodo kūno linijas ir kelia geismą tam, kad stebėtojas ką nors darytų. Jei vyras stebi dirbtinai rodomas moters kūno linijas ir, anot vienos estrados artistės, „nieko nedaro“? Tai yra vojerizmas. Abu reiškinius sudėję kartu turėsime „sausą“ prostituciją – nelaisvų individų pramogą. Objektivius „taškinis“, lytinį geismą skatinančius signalus neįmanoma paversti transcendentiniais grožio dalykais, juos galima tik nukenksminti DEDG sąmonėje savo laisvei išlaikyti, t. y. atremti didesniu entropijos didėjimu laisvei pasiekti sąmonėje negu siūlomas malonumas. Dirbtinai keliamo triukšmo nukenksminimo darbas nėra grožio, o laisvės dalykas. Tai kam „grožio“ konkursai reikalingi? Jie su grožiu neturi jokio ryšio, bet turi tiesioginį ryšį su antisisteminio elgesio individų rato nauda, gaunama žadinant nelaisvų individų instinktus.

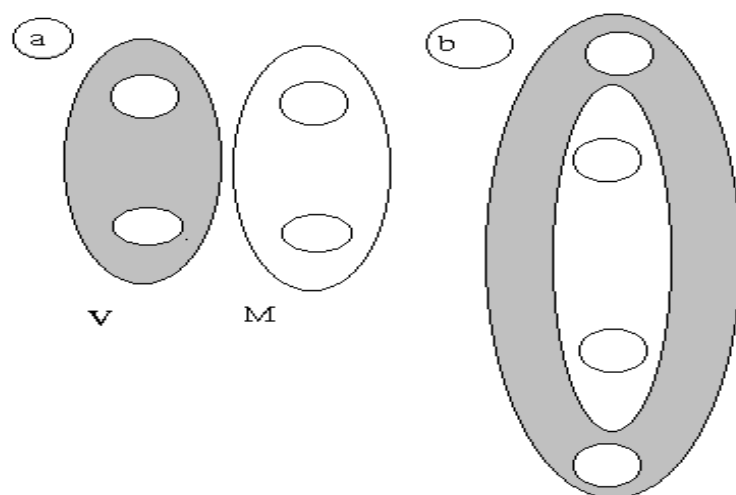
Pabandykime atidžiau pažvelgti į šeimos aplinką energoentropiniu požiūriu, kai aplink mus išsijusę dirba „grožio ir meilės“ „specialistai“. Kadangi papročiai skirti netiesinėms sąveikoms tarp šeimų išlaikyti, tai joms įveikti yra ir kovos metodai. Autorius paminėtų keletą dažniausiai pasitaikančių būdų:

1. pradėk dalinti nuo dvylikos metų paaugliams prezervatyvus ir paauglėms kontraceptines piliules ir tai vadink „lytiniu auklėjimu“;
2. papročių erdvėje skleisk pornografiją, skatink prostituciją ir vadink ją seksualine paslauga, visa tai maskuok „spaudos laisvės“ arba „laisvės“ vardu;
3. moters kūną vadink grožio objektu, lytinius santykius vadink meile, pasidavimą instinktams vadink laisve, galimybę kuo daugiau vartoti vadink laime, malonumą vadink džiaugsmu;
4. žemink tėvų autoritetą, kalbėdamas apie vaikų teises.

Kaip sakė Šekspyras: „Nė viena yda nėra tokia naivi, kad nevaizduotų dorybės“. Dorybė yra netiesinis sisteminis dalykas – tiesa, išlaikanti pradinės ląstelės pasaulio pasidalijimo žinias, yda yra antisisteminis dalykas – melas, naikinantis pradinės žinias, žinantis tiesą jos nepriims. Tiesa yra ta, kad tiesinė sąveika tarp vyro ir moters duoda prasmę ir džiaugsmą tik šeimą formuojančių

² Gyvojoje gamtoje konkursai moteriškosios lyties individams nevyksta. Patelės yra tokios, kokios yra, ir joms konkursų nėra. Konkursai – tik vyriškosios lyties individams, kur vyrauja visa apimantis kriterijus – jėga. Vadinasi, tokie konkursai yra išsigimimo reiškinys gyvybės formoje – žmoguje.

nuosavybės ir priklausomybės jausmų pagrindu, nes atsiranda DEDG smegenyse ir džiaugsmas. Už nuosavybės ribų ta pati tiesinė sąveika yra yda, nes neleidžia pasiekti šeimų lašteliškumo pasaulyje, duodančio DEDG smegenyse. Taigi kad abejojančiam įpiršti ydą, būtinai reikia nuslėpti tiesą, ją maskuojant ir klastojant. (Vėl prisiminkime laštelę ir virusą). Tiesa yra ne bet kas, o tai, kas tarnauja šeimų nuosavybei (lašteliškumui) pasaulyje išlaikyti. Gyventi tiesoje yra gyventi šeimoje. Vadinasi, netiesa yra viskas, kas netarnauja šeimos nuosavybės jausmui atsirasti ar jį išlaikyti. Patvari atmintis išlaiko tą pačią nuosavybės apimtį (morfologiją) – tuos pačius elementus ir duoda individui viską – laisvę, laimę, meilę, valią, kančią. Taigi pirmiausia papročiai riboja Mūsų Žemėje elgesį (draudimai) tam, kad vengti tiesinių sąveikų. Dėl to mes netyčia užkliuvs, visada atsiprašom. Sisteminiai principai leidžia tiksliai apibrėžti, o ne vadovautis nuomonėmis, kokie signalai turi būti skleidžiami papročių erdvėje. Dirbtinis tiesinės sąveikas skatinančių signalų skleidimas papročių erdvėje nepriklauso nuo juos skleidžiančio nuomonės apie juos – jie yra antisisteminiai. Todėl dirbtinis nuogo moters kūno vaizdų platinimas papročių erdvėje yra antisisteminis, paleistuvavimą skatinantis dalykas. PALEISTUVAVIMAS yra lytiniai santykiai (tiesinė sąveika) tarp *svetimų, nesusietų meilės jausmų individų*. Svetimi individai yra neturintys tikros savo vietos pasaulyje ir laukiantys jos. Taigi paleistuvavimas prieštarauja žmogaus esmei, nes žmogaus esmė atviroje erdvėje reiškiasi per netiesines sąveikas (atskirumą). Netiesinių sąveikų atviroje erdvėje išlaikymo pasekmė yra orumas. Vadinasi, papročiai ugdo orumą pasaulyje, o orumas leidžia išlaikyti DEDG smegenyse. Žmonės seniai atrado, kad vyro siūlymas paleistuvauti jam nesant šaltiniu – neturint vietos ir meilės jausmo, tik siūlant tiesinę sąveiką savo malonumui patenkinti, žemina moterį. Toks vyras neturi orumo, nes orumas yra šaltinio būsenos pasaulyje suvokimas. Seniai atrasta, kad paleistuvavimas neduoda džiaugsmo, nes susijęs tik su kūno būseną – patenkinamas tik vienas instinktas be tikros vietos pasaulyje. Tuo tarpu lytiniai santykiai meilėje išlaiko abiejų orumą, susijęs su savo vieta pasaulyje – patenkinami visi penki instinktai ir abiem yra DEDG smegenyse. Vadinasi, orumo šaltinis yra meilė, kuri atsiranda tikroje savo vietoje pasaulyje, kurioje kūno malonumas turi prasmę, nes tarnauja abiejų džiaugsmui.

4.8a pav. Paleistuvavimas ir meilė pasaulyje: a – paleistuvavimas: lytiniai santykiai su vyru, neturinčiu tikros, jam priklausančios vietos pasaulyje, b – meilė: lytiniai santykiai tikroje, vyrui priklausančioje vietoje pasaulyje

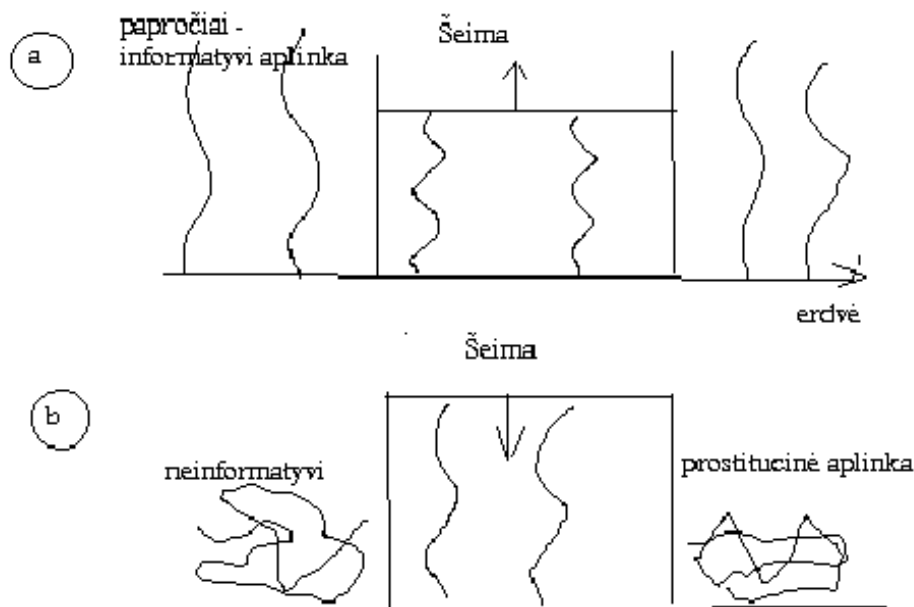
Paleistuvavimas yra beprasmis veiksmas, nes netarnauja nei atminčiai, nei būsimai šeimai, nei džiaugsmui, tik kaupia antisistemines, meilei atsirasti trukdančias „nuosėdas“ atmintyje. Vadinas, papročiai yra būdas visiems bendradarbiauti netiesinėmis sąveikomis, kad vaikai galėtų gamtiškai subręsti ir sulaukti nuosavybės jausmo – meilės – jų laimės pagrindo. Paleistuvavimas neleidžia atsirasti meilei (nuosavybės jausmui) – netiesiškumui, jeigu jo nebuvo, arba naikina jį, jeigu jis buvo. Taigi paleistuvavimas yra antisisteminis dalykas, agresija prieš šeimos meilę, silpnina struktūrinę atminties antientropiją, sukelia individo blaškymąsi, nes individas praranda sieloje DEDG įgyjamą savo tikrą laimės vietą pasaulyje. Paleistuvavimas panaikina asimetriją – kontrastą tarp entropijos didėjimo greičių individui esant šeimoje ir už jos – dingsta buvimo šeimoje džiaugsmas. Paleistuvavimas yra bloga pradžia būsimam gyvenimui, nes „nuosėdos“ atmintyje daro entropijos didėjimo greičius šeimoje ir aplinkoje tuos pačius. Sukūrus šeimą su paleistuvavimo „nuosėdomis“ atmintyje, gyvenimas joje reikalauja dirbtino dėmesio, kuris vargina sielą ir galų gale suardo ją. Šias antisisteminio darbo pasekmes pornografinė spauda maskuoja anoniminių „medikų, teisininkų, menininkų“ nuomone, kurie „neranda pornografijos“ ir leidinys, pasak „specialistų“, „turi pažintinę ir auklėjamąją reikšmę“. Taigi rašo ir rodo priešingai negu savo vaikams sako ir rodo tėvai. Suprask – jie teikia žinias apie pradinį pasaulio padalijimą, pradinį žinojimą, auklėjimu įgytą netiesinių sąveikų išlaikymą atviroje erdvėje, gerina sąlygas meilei atsirasti. Kaip visa tai atrodo iš kibernetinių principų? Iš informacijos teorijos išplaukia, kad tas pats žinojimas gali kurti diametraliai priešingą informaciją, kuri priklauso nuo tikslo. Bet išplaukia ir kita išvada: antisisteminis elementas gali skleisti tik antisisteminį žinojimą. Tėvai skleidžia žinojimą, tinkamą sisteminiam tikslui. Lytinis instinktas kiekvienam individui yra įgimtas, jo aiškintis neįmanoma, nes jis yra viduje, bet galima tėvų pagalba formuojama valia („barjerai“) taip nukreipti instinktų darbą, kad jie taptų šaltiniais būsimai vaikų laimei sulaukti. Tėvai rado būdus, kaip instinktus pakelti iki gyvenimo šaltinių lygio pasaulyje, o „specialistai“ sąmoningai klaidina ir naikina būsimų gyvybės šaltinių atsiradimą. Dirbtinai „specialistų“ aiškinamas ir skatinamas lytinis instinktas nėra nei auklėjimas, nei švietimas, o tiesinių sąveikų už nuosavybės ribų skatinimas, tėvų darbo naikinimas, jaunuolių žinojimo naikinimas. Tai yra individo funkcionalumo naikinimas visuomenėje – vėžinio darbo skatinimas, nes jis lieka tik individu joje. Tai irgi išplaukia iš informacijos teorijos, kuri sako, kad, jei individas neturi tikslo, tai jis žinojimą panaudoja ne tikslui – sistemai griauti. Visame pasaulyje lytinių dalykų aiškinimas pavirto į dirbtinį kūno malonumų skatinimą ir moterų žeminimą. Auklėjimas būtų tada, jei skatintų ir mokytų tapti netiesinių sąveikų šaltiniais. Todėl tėvai įtvirtina žinias ir žinojimą ne lytinio instinkto malonumo – kūno būsenos aiškinimu ar kopuliacijos (sueities) rodymu, o auklėjimu – rodydami kūno darbo pavyzdį savo vietai šeimoje, skatindami džiaugsmą, laikydamiesi papročių, mokydami ir užimdami vaikus įvairiapusiu darbu ne mokymosi metu: sportu, užklasine veikla, šokiais, pramogomis, šventėmis – tuo, kas teikia džiaugsmą. Užsiėmę vaikai dešimt kart mažiau daro nusikaltimų negu besišlaistantys. Taigi tik tėvai ruošia vaikus būti šaltiniais savo gyvenimui, mokydami juos išlaikyti tiesines sąveikas šeimos tikslui ir netiesines aplinkoje, kad turėtų tikrą savo vietą pasaulyje ir jų žinojimo lobynas taptų atrama būsimam gyvenimui. Protėviai rado, kad *sulaukti* savaime atsirandančio, *gamtos nustatomo* jaunuolio nuosavybės jausmo merginai – *meilės* – galima ne instinktų sukeltų malonumo būsenų aiškinimusi ar dirbtinu jų pagreitinimu, o užsiimant kita tikslinga veikla, kuriai reikia energijos, žinojimo, valios. Čia kalbama apie jaunuolius, nes tik jie skirti pirminiam pasaulio pasidalijimui

atlikti ir turi sulaukti savybių šiam gamtos jėgos darbui. Seniai patirta, kad tiesiniu būdu dirbtinai galima paankstinti tik kopuliaciją, o ne meilę. Taigi nuo amžių papročių erdvė yra skirta auklėjimu įgytam žinojimui išlaikyti ir sutvirtinti, o ne dirbtinam lytinių instinktų skatinimui. Sisteminė gyvybės esmė rodo, kad laisvė ir laimė atsiranda tik valia išlaikant papročių nustatytas netiesines sąveikas. Vadinasi, protėvių atrasti papročiai bei įvairiapusis vaikų ruošimosi gyvenimui darbas įvertina tai, kad nauja karta įsijungia į gyvenimą *su vėlinimu*, o papročių laikymasis yra tas kitoks darbas, leidžiantis instinktų brendimo laikotarpį panaudoti atminties žinojimo kaupimui, džiaugsmui patirti, išvengti paleistuvavimo ir sulaukti šeimos nuosavybės jausmo (meilės). „Specialistai“, save vadinantys medikais, teisininkais, menininkais, negali pakeisti tėvų iš principo, nes specialistų darbas ir patarimai pagrįsti tik tiesinėmis sąveikomis. Patarimai tiesinėms sąveikoms ten, kur turi būti netiesinės, skleidžia sumaištį vaikų galvose ir žemina tėvus. „Specialistai“ tyčia maskuoja melą – tikina, kad laisvė atsiranda tiesiniais būdais sąveikaujant su pasauliu ir tuo nuginkluoja individą prieš jį. Tuo tarpu toks teiginys yra susijęs tik su jų pajamomis, nes jos gaunamos tik iš pasimetusių žmonių. Taigi pajamoms svarbiausia, kad individai būtų pasimėtę, būtų be tikros savo vietos. Pasimetimas yra niekas kitas, kaip atminties „tiesėjimas“ – nuosavybės ribų pasaulyje nykimas. Tokiems „specialistams“ svarbu kuo ilgiau išlaikyti pasimetimo (be atminties) būseną, nes „geriausiai maitina nesprendžiamos problemos“. Nesprendžiama problema yra nesugebėjimas išlaikyti netiesinę sąveiką su aplinkos signalais. Auklėjamasis darbas atsirastų tik tada, jei papročių erdvėje būtų skleidžiami ne lytinį geismą – tiesinę sąveiką žadinantys signalai, lytinių santykių padėčių aiškinimai, o žinios ir žinojimas – priemonės nuosavybės jausmui formuoti, valiai stiprinti, gintis nuo „triukšmo“. To siekia tėvai, papročiai, kultūra, religija, kurie moko netiesinėmis sąveikomis atsiskirti nuo pasaulio, įgyti tikrą vietą jame ir laisvę. Taigi visuomenėje atsiranda padėtis, kai vieni individai bendradarbiauja (elgiasi sistemiškai) laikydamiesi sinergetinę sistemą formuojančių papročių, o kiti individai elgiasi antisistemiškai – nebendradarbiauja (nesilaiko papročių), stengiasi klaidinti ir kelti sąmyšį galvose tiesinių sąveikų skatinimu. Sąmyšyje vaikai sunkiai išlaiko žinojimą galvose. Priėjome prie pagrindinės žmogaus problemos: žmogus, „išjungęs“ fizinę jėgą kaip priemonę ląsteliškumui pasaulyje išlaikyti, atsidūrė nuolatinės krizės padėtyje, nes toje pačioje sinergetinėje populiacijos sistemoje esti ir antisisteminiai elementai, kurių iš sistemos, priešingai negu gamtoje, negalima pašalinti, nes jie turi savo atskirą vietą. Galima tik slopinti jų antisisteminę veiklą papročių erdvėje. Sąmyšis „nuginkluoja“ individo atmintį (prisiminkime samdinių atsiradimo kelius) ir padaro lengvai „prieinamą“ išoriniu pinigų šaltiniu antisisteminiams „specialistams“. Taigi apie agresyvius (tiesiškai) papročių erdvėje šeimoms brukamas tiesines sąveikas gali spręsti tik *religija, tėvai ir pedagogai*, o ne specialistų nuomonės apie jas. Kaip dabar aiškėja iš sisteminių gyvybės principų, šios institucijos yra vienintelės visuomenėje, kurios skirtos ir gali perduoti *pradines, vidinei žmogaus – gyvybės šaltinio esmei reikštis reikalingas* sistemines žinias ir žinojimą, formuoti *antientropinį elgesį*, stiprinti jo išlaikymą – netiesinę sinergetinę sąveiką su pasauliu ir rūpinasi pagrindine *vertybe* žmogui – nauja *laisvų žmonių* pamaina. Specialistas yra žinojimo apie išorinio pasaulio dalį pasekmė, naudoja naują pamainą pagal tiesinį (entropinį) darbo jėgos panaudojimo principą. Specialistui vertybes kuriančios žinios ir žinojimas nerūpi, o rūpi tik darbo jėgos sugebėjimai. Tėvai, pedagogai, religija, kaip išplaukia iš kibernetinio gyvybės principo, yra „mašinos“, kuriančios sisteminių žinojimą ir šeimoje, ir už jos ribų, tuo pat metu negali gaminti ją naikinančio „triukšmo“. Ir atvirkščiai – kas gamina

„triukšmą”, negali gaminti žinojimo. Žmonės seniai suprato, kad termodinaminiai principai „panardintoms” papročių erdvėje šeimoms yra šaltinis sisteminiam žinojimui išlaikyti ir tas žinojimas išlaikomas tų pačių šeimų narių, o ne kažko kito. Papročiai padeda išlaikyti auklėjimu įgytą žinojimą ir nenaikina jį išlaikančias histerezio jėgas smegenyse. Taigi „specialistų” patarimas agresyviai brukti pornografiją bei prostituciją į papročių erdvę yra galingas antisisteminis darbas, negrįžtamai „prišiukšlinantis” individų sąmonę ir užkertantis kelią būsimai individų laimei atsirasti. Nepriklausomybės pradžioje pornografijos leidėjai dangstėsi mitu, kad jaunimas atsirinks pats, kas gerai ir kas blogai. Tačiau sisteminiai principai ir gyvenimo patyrimas rodo, kad jaunimas yra iš principo nelaisvas, nes dar neturi nuosavybės jausmo tikrai vietai pasaulyje – pagrindinės priemonės signalams atsirinkti, jis laikosi tik auklėjimu perduoto pradinio žinojimo išlaikymu. Jis pradeda atsirinkti, kai atsiranda nuosavybės jausmas – meilė. Papročiai atrasti siekiant maksimaliai išlaikyti netiesinę sąveiką tarp visų individų, t. y. sąmoningai suvokiančių ar dar nesuvokiančių jų prasmės. Pornografija maitinamas jaunimas pereina į tiesines sąveikas, praranda auklėjimu įgytą pradinį žinojimą, nebegerai turėti laimės ir visą likusį gyvenimą jį lengva „melžti”. Jaunimas kenčia dėl to, kad jis turi fiziologiškai gerai veikiančią kūną, bet neturi ilgalaikio TIKSLO (nuosavybės) ir pasiduoda suaugusių „dėdžių” išnaudojimui. Jis tik ruošiasi būsimai nuosavybei ir laimei, laukia jos, o suaugę „dėdės” aplinkoje jį tik sąmoningai klaidina ir „išmuša” iš kelio.

Daromas „kooperatyvas”, kuris sąmoningai grandinine reakcija skleidžiamu „triukšmu” įtvirtina individą nelaisvėje ir jį paverčia „melžiama” karvute (neišgydomu „ligoniu”). Pornografinė spauda skleidžia instinktus žadinančius signalus, už tai gauna pinigų. „Užvestas” skaitytojas ieško prostitutės, nes sukeltas instinktas reikalauja siekti malonumo. (Ne veltui pasirodžiusį laikraštį „20 kapeikų” prostitutės tuoj pat pripažino savo laikraščiu). Prostitutei pinigų yra, o pasiektas be nuosavybės jausmo malonumas klientui džiaugsmo neteikia. Jam atrodo, kad džiaugsmui atsirasti trūksta dar kažko, reikia eiti pas seksologą, kad paaiškintų, ko trūksta. Gauna pinigų seksologas ir dar rekomenduoja, kad neapsikrėstų AIDS, pirkti prezervatyvus tolesniam paleistuvavimui. Pinigų gauna pramonė. Atrodo, kad iki džiaugsmo dar trūksta malonumo, vėl viskas prasideda iš naujo, o džiaugsmas neateina. Tai patvirtina ir apklausti paaugliai Vokietijoje, kuriems prezervatyvus nemokamai dalija nuo dvylikos metų. Visi tvirtino, kad jiems kažko dar trūksta, nes nėra džiaugsmo. O džiaugsmo nėra, nes prezervatyvai nesuteikia tikros vietos pasaulyje. Tai antisisteminio darbo sukelta sielos būseną (3 energoentropikos dėsnių), kurios ir siekia „specialistai”. Pornografijos platinimas gerai koreliuoja su prievartavimais („За пыбёжом”, 1990, 42). Tyrimai rodo, kad jeigu vyras ir žmona būtų priversti kasdien pažiūrėti po pornografinį filmą, tai po dviejų savaičių jie nebesusikalbėtų. Tai dar kartą rodo, kad dirbtinis instinktų žadinimas malonumui pasiekti yra antisisteminis dalykas net suaugusiojo sąmonei. O tuo pat metu mūsų minėta spauda aiškina, kad šeimas reikia gydyti pornografinė terapija. Įdomus pasiūlymas – gydyti ligą, užkrečiant tais pačiais „mikrobais” iš naujo. Tai panašu į Smolensko srities samdinių atradimą, kaip daugiau uždirbti pinigų. Du jaunuoliai dieną rinkdavo kolorado vabalus ūkininko bulvėse, o naktį juos paleisdavo atgal į tą patį lauką ir vėl turėdavo darbo rytdienai. Tai tipiškas antisisteminis tiesinis elgesys – „gerai maitinanti” klasa. Tai tas pats, kai vieną „triukšmą” norima nuslopinti kitu triukšmu”. Šioje sąveikoje visada lieka „triukšmas”, nes „triukšmo” sąveika su „triukšmu” yra tiesinė ir neatsiranda nauja kokybė – sistema ir džiaugsmas.

Kibernetikos principai rodo, kad „triukšmo“ skleidimas aplinkoje būtinai skatina tiesines, ne su šeima susietas darbo kryptis, prarandama sąmonės antientropija ir laisvė, dėl kurios didėja elgesio neapibrėžtumas (entropija) šeimoje, didėja sielos diskomfortas. Laisvės mažėjimo pasekmė yra didėjantis elgesio vaikiškumas – antisistemiškumas. Tai parodyta 4.9 pav.

4.9 pav. Neišvengiama termodinaminė aplinkos įtaka šeimai: a – informatyvi aplinka, kai ji yra vertingo žinojimo šaltiniu, b – neinformatyvi prostitucinė aplinka

4.9 pav., a matome, kad šeima, esanti papročių – sisteminių netiesinių sąveikų aplinkoje, dėl neišvengiamo termodinaminio signalų veikimo gauna vertingą žinojimą. Vadinasi, visos šeimos bendradarbiauja. Tai atitinka žmonių sukurtą kultūrą. Esant prostitucinei aplinkai, sąmonėje dėl tiesinių sąveikų skatinimo naujai kartai negali atsirasti nuosavybės jausmo, nes šeimos nariai dėl „triukšmo“ – tiesinių sąveikų – aplinkoje praranda žinojimą, paaugliai „sugeria“ lytinį instinktą skatinančius signalus, kaupia informacinę entropiją, praranda valią. Vietoj to, kad aukštesnės hierarchijos papročių erdvė šeimos nariams pagal termodinamikos principus būtų sistemą formuojančiu šaltiniu, demokratijos vardu tyčia paverčiama sistemiškai beveikiu dalyku šeimoms – triukšmo skleidimo vieta (4.9 pav., b). To pasekmė – didžiulis diskomfortas, apie kurį liudija masinis individų blaškymasis ir depresija – visi šneka apie atsipalaidavimą. Atsipalaiduoti nuo depresijos galima tik laisvė, o jeigu norisi atsipalaiduoti – neturi laisvės. Taigi kokia demokratija, tokios ir pasekmės. Kad būtų išugdyti laisvi tėvai, kaip rodo termodinaminiai principai, aplinkoje turi būti išlaikomas sinergetinei sistemai (kultūrai) tinkantis elgesys. Tėvai yra laisvi, jei sugeba slopinti triukšmą ir gali perduoti vaikams laisvės siekį. Triukšmas negali būti jokių žinių šaltiniu, todėl, kaip sako gruzinai, „vaikai negali išugdyti tėvų“. Tačiau antisisteminis elgesys papročių erdvėje gana lengvai gali tėvų pastangas paverčia niekais, nes termodinaminiai principai ją daro aukštesnės hierarchijos šaltiniu šeimoms, nes veikia visaapimančiai. Jau prieš šimtą metų pastebėta, kad kuo daugiau rodoma ar rašoma papročių erdvėje apie blogį, tuo sparčiau jis plinta. Rašymas ir rodymas lokalinių blogio atvejį paverčia globaliu – sustiprina jo antisisteminę įtaką, nes rodomas ir

toje vietoje, kurioje jo nebuvo – dirbtinai „užkloja” jas. Tai antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo pasekmė. Iš tikrųjų reikia rašyti ir rodyti papročių erdvėje tik sisteminius dalykus, o antisisteminiai turi veikti tik jų atsiradimo vietoje. Tai patvirtina ir informacijos teorija, kuri sako, kad didėjant triukšmui aplinkoje, didėja jo ir šeimos viduje. Kokios vaikiškos sąmonės pasekmės sielai? Nuolatinis „šiluminis”, signalų skatinamų instinktų keliamas, be krypties ir be ateities individų „stumdyimasis” ir šlaistymasis. Stumdyimasis objektyviai niekaip negali duoti sielai laisvės, nes negali sukurti nuosavybės jausmo ir su juo didžiausio nenutrūkstanto entropijos didėjimo greičio smegenyse. Bet „specialistams” reikia „melžiamų karvučių”, ir tada atsiranda kalbos, kad „laimė” duoda išoriniai, „laisvos” spaudos siūlomi tiesinių sąveikų dalykai – prezervatyvai, saugūs viešnamiai, piliulės, vibratoriai, viagra. Vadinasi, tokie „specialistai” užuot padėję jaunam žmogui atsistoti ant tvirto pagrindo laisvei siekti, įveda jį į liūną, iš kurio dėl sąmonėje įvykusių objektyvių *entropinių* reiškinių pasekmių jis nebegali išsikapstyti visą likusį gyvenimą. Kadangi „specialistai” yra ne jaunimas, o sąžinę praradę „suaugusieji”, kurie iš visų jėgų stengiasi objektyvuoti („tiesinti” atmintį) ne savo, o kitų šeimų jaunuoliams. Vadinasi, ši individų dalis prieš savo rūšį elgiasi tiesiog kaip virusai gamtoje prieš kitą rūšį – ląsteles. Čia matyti žmogaus elgesio išsigimimas, kai rūšies viduje atsiranda agresija prieš save pačią – jaunimo mulkinimas ir šeimos silpninimas. Tai patvirtina ir JAV pornografijos biznierių atsakymas į pastabą, kad jų darbas yra antisisteminis (parazitinis). Jie su tuo sutinka, bet savo vaikus nuo televizijos programų su jų pornografiniais filmais gena. Tai tipiškas cinizmo, tarpstančio vadinamojoje demokratijoje pavyzdys – jeigu daikto negalima pačiupinėti, tai jo nėra. Nečiupinėjamas objektas esti tik nuomonėse. Demokratija gina tik formalią medžiaginę, pagal įstatymus įgytą vietą pasaulyje nuo parazitinių elementų puolimo. Tikrą šeimos vietą demokratija negina, palikdama kiekvieną šeimą nuomonių aplinkoje. Pati šeima turi ginti savo tikrumą ir laimę nuo dirbtino antisisteminių grupių: „specialistų”, spaudos, televizijos puolimo, nes jiems demokratija atriša rankas. „Playboy” ideologai sako: „jeigu žmogus turi teisę ieškoti savo kelio į Dievą (*laimė – aut.*), jis taip pat turi teisę savu keliu eiti prie Šėtono (*nelaimė – aut.*)”. Bet „Playboy” padarytas tam, kad dirbtinai vestų žmogų prie Šėtono. Sisteminiai principai rodo, kad kai žmogus nebegali eiti prie Dievo, jis savaime eina prie Šėtono ir be jokių pagalbininkų. Šėtono keliu eiti – neturėti tikros vietos pasaulyje – nuosavybės ir tiesiškai sąveikauti su juo. Vadinasi, Šėtono karalystė yra dirbtinis komunizmo darymas ten, kur turi būti antikomunizmas. Toks atviras šeimos puolimas įmanomas todėl, kad demokratinėje visuomenėje yra labai daug nelaimingų individų, kurie jau yra Šėtono karalystėje, neturi tikros savo vietos pasaulyje, o tik formalią – teisinę. Tačiau formalus vietos išlaikymas nebūtinai sutampa su tikra vieta, kuri duoda laimę. Demokratija formaliai remiasi tuo, kad viskas, kas turi paklausą – didina entropiją – turi egzistuoti ir tai vadinama laisve. Verčių gamyboje tai teisinga, todėl demokratijoje yra pasiekti didžiuliai laimėjimai gamyboje, nes gerai išsaugomas informacinis gamybos uždarumas. Taigi puiku, kai gamyboje tobulas komunizmas, už jų ribų – antikomunizmas. Kiekvienas individas, dirbtinai sugalvojęs tai, kas turi paklausą, irgi vadinamas laisvu, nors paklausa ir antisisteminė. Tačiau sisteminiai principai rodo, kad laimei (ląsteliškumui pasaulyje) atsirasti reikia vartoti ne viską, kas turi paklausą, o jas teikia DEDG sąmonėje. Tam ir buvo atrasti papročiai. Šeimos laimė atsiranda ne nuo individo vartojimo, o nuo sisteminių principų – antientropijos išlaikymo pasaulyje patvarumo. Šėtonas yra komunizmo diegėjas antikomunizmo (papročių) erdvėje – sąmyšio galvose darytojas. Demokratija, kokia ji yra dabar, iš tikrųjų yra visuomenė su mažu laisvų žmonių

skaičiumi, kurie turi teisę ieškoti Dievo, papročių erdvėje sugeba išlaikyti *antikomunizmą*, ir dideliu nelaisvų žmonių skaičiumi, kurie turi teisę ieškoti Šėtono, papročių erdvėje diegti *komunizmą* ir dėl antro termodinamikos principo veikimo absoliutumo, agresyviai pulti ieškančius Dievo – išlaikančius kultūrą. Gamtoje tokios galimybės elgtis antisistemiškai nėra, nes antikomunizmas išlaikomas jėga. Štai ir atsakymas, kodėl dabar Vakarų demokratijos masiškai neapsieina be psichologų, psichoterapeutų, nes praradusios laisvę, laimę, meilę, bet pavalgę. Žmogus, kuriam sunku laikytis antikomunizmo papročių erdvėje, neturi laisvės ir laimės. „Specialistas“, siūlantis tiesines sąveikas papročių erdvėje, daro antisisteminį darbą, iš esmės išjuokia šeimą ir skleidžia melą, tikina, kad šeima yra viešnamio tęsinys. Savo laiku grupė žmonių – bolševikai tiesinėmis sąveikomis „iš viršaus“ norėjo padaryti laisvę gamyboje – entropijos valdyme. Demokratijoje „specialistai“ įrodinėja, kad galima padaryti šeimos laimę „iš apačios“ – „medžiagos“ – formalių tiesinių santykių tarp individų. Tą patvirtina ir seksologų literatūra, kurioje lytiniai santykiai šeimoje vadinami partnerių, norinčių „sustiprinti meilės malonumą“, santykiais: „sudėdami dvi kates gauti vieną kiaulę“. Tuo tarpu meilė ne partnerystės („kačių“), o simbiozės („vienos kiaulės“) dalykas pasaulyje, teikia džiaugsmą – DEDG sąmonėje. „Viena kiaulė“ pasaulyje apima kartu ir lytinio instinkto laisvo tenkinimo malonumą, ir džiaugsmą, ir orumą. Partneriai yra individai be nuosavybės ir priklausymo jausmų, t. y. nelaisvi, svetimi, neorūs. Vadinasi, net šeimai skirta „specialistų“ literatūra maskuoja sisteminius simbiozės dalykus šeimoje ir džiaugsmo viršūne lytiniais santykiams nurodo viešnamį. Iš tėvų ir pedagogų pastabų dėl netinkamo elgesio papročių erdvėje, pornografinių rašinių ar videoprodukcijos turinio „specialistai“ tyčiojasi, o savo agresiją maskuoja „spaudos laisvės“ mitu ar tariamu tėvų atsilikimu nuo gyvenimo. Tėvai instinktyviai jaučia, kad tai yra melas, bet „specialistai“ aiškina, kad jie atsilikę. Sisteminiai principai rodo, kad specialistai neteisūs. Netiesinių sąveikų šaltiniai neturi išorinio energetinio papildymo, todėl dirbtinai mažinti jų pajėgumo nereikia. Blogis gali turėti kiek norima didelį išorinį papildymą, todėl dirbtinai jo didinti taip pat nereikia. Tuo ir reiškiasi bendradarbiavimas visuomenėje. Savo laiku bolševikai norėjo kurti stiprią ekonomiką, atimdami laisvo darbo galimybę, be orumo, atsirandančio su šaltiniu – šeiminingo nuosavybės jausmu. Tai jie vadino pažanga. Dabar Vakarų demokratijose „specialistai“ taip pat kalba apie šeimą, bet be meilės, be laisvės, be orumo – be jos šaltinių. Viskas daroma, kad individas pasidarytų su „nesprendžiamomis problemomis“: neturėtų tvirto noro ginti nuosavybę pasaulyje, priklausytų nuo kitų, taptų lengvu grobiu „specialistams“ maitinti.

Jau aptarti laisvės principai rodo, kad laisvas žmogus pasaulyje nepastebimas, nes jis išlaiko neagresyvias netiesines sąveikas – noriai elgiasi pagal papročius. Vadinasi, viskas, kas netiesinių sąveikų papročių erdvėje yra agresyviai, t. y. tiesiškai BRUKAMA, yra nelaisvų individų agresija prieš laisvę („triukšmas“) ir niekaip negali kurti laisvės. Demokratija teisinėmis priemonėmis atkakliausiai gina *regimus* verčių gamybos ir jų mainų dalykus, bet *neregimiams* vertybiniais, netiesiniams šeimos nuosavybės jausmo dalykams ji yra abejinga, nes šie dalykai nepriklauso nuo įstatymų. Vadinasi, demokratijai svarbiausia tik alkio numalšinimas bet kokiais būdais, net ir prostitucija. Neregimas vertybinis ir netiesinis dalykas demokratijos nėra ginamas, nes ten, kur nėra regimų mainų, įstatymo jėgos, demokratijai nėra gėris. Tiesines sąveikas keliančių signalų brukimas yra vadinamas nuomonės išsakymu, kurį būtinai reikia daryti, nes jei nedarysi, nebus demokratijos. Vadinasi, demokratijoje atsiveria neribotos galimybės dirbti kiekvienam antisisteminiam elementui prieš vertybę – šeimą, vadovaujantis mitu, kad demokratijoje svarbiausia įgyvendinti bet kokius

mainus, o ne išlaikyti vertybes. Tai patvirtina dabartinis Vakarų gyvenimas. Vaikas pradeda abejoti tuo, ką rodo ir sako tėvai – nepaleistuvauk, t. y. sulauk meilės ir laimės. „Specialistas“ abejones išsklaido, jis pareiškia nuomonę – paleistuvauti galima, tik reikia naudoti prezervatyvus arba gerti piliules. Taigi „specialistas“ elgiasi pagal kovos prieš šeimos atmintį principus – savo diplomu maskuoja antisisteminį atminties objektyvavimo darbą. Jis maskuoja ir tai, kad atmintis yra netiesinis dalykas ir reikia vengti tiesinių sąveikų, norint sulaukti laisvės. Jis siekia, kad individai tik mėgdžiotų vienas kitą, o ne būtų laisvi. Vadinasi, „specialistai“ tyčia nuslepia (nesako, kas seniai žinoma), kad sisteminių principų išlikimas atmintyje laikosi ne bet kokiomis sąveikomis ar vartojimu, o tokiais, kurias per daugelį metų rado žmonės. Sisteminiai principai rado, kad sudėtingos sistemos išlaiko stabilumą tik palaikydamos ne be galo daug siūlomų sąveikų, o tik kelias, tikslui tinkančias sąveikas su aplinka, kurias žino tėvai. Papročiai yra žinojimas, kaip sąveikas filtruoti. Bet dideli „specialistų“ pinigai, skiriami masinio įtakojimo priemonėms, tėvų balsą užgožia. Tokiu būdu demokratija yra galimybė už pinigus okupuoti papročių erdvę antisisteminiais, tiesines sąveikas siūlantiems elementams. Tuo demokratija skiriasi nuo kultūros, kuri papročių erdvę skiria sisteminiam žinojimui skleisti ir netiesinėms sąveikoms išlaikyti, t. y. suvokia papročių įtaką šeimų laisvei. Antisisteminiai signalai dėl termodinaminių reiškinių savybių persveria skleidžiamą sisteminių žinojimą papročių erdvėje, todėl demokratijoje laimę turi labai nedaug žmonių, kurie sugebėjo neišbarstyti auklėjimo žinojimo. Kadangi laisvei reikia „sienų ir nuosavybės“ – būti šeimininku, tai demokratijose laisvę turi tie žmonės, kurie turi nuosavybę. Nuosavybė teikia valią ir materialias atsargas priešintis dirbtinai brukamiems antisisteminiais signalams. Demokratijoje šeimininkai yra šaltiniai pasaulyje, jie nesislepia už įstatymų, nes patys juos kuria iš išlaiko. Likę tarnauja išorinio energetinio papildymo priemonėmis šeimininkams. Bet niekas nelaisvam nedraudžia tapti laimingu, jeigu jis nepasiduos signalams ir turės valios išlaikyti tėvų perteiktą žinojimą, kaip įveikti antisisteminių elementų vykdomą papročių erdvės okupaciją. Laisvę kuriančios sisteminės žinios ir žinojimas nuosavybės jausmui išlaikyti PASIIMAMOS ir IŠLAIKOMOS asmeniniu sielos darbu. Todėl jų agresyviai įbrukti niekaip negalima, bet galima agresyviai ardyti skleidžiant triukšmą ir kelti „specialistams“ reikalingą sumaištį sieloje. „Triukšmo“ dirbtinai brukti nereikia, nes jis „lenda“ objektyviai. Prieštaraujant papročiams norima siekti laimės ir, kaip rodo gyvenimo faktai, Vakarų demokratijose daugelis individų laimės jau net neįsivaizduoja, nes be psichologo ar psichoterapeuto negali gyventi. Taigi antisisteminių „specialistų“ okupuota papročių erdvė davė savo „vaisių“.

AIDS ir kitų venerinių ligų plitimas yra lytinių santykių be nuosavybės jausmo – paleistuvavimo – skatinimo pasekmė. Bet apie paleistuvavimą nekalbama, o aiškinama, kad paaugliams reikia lytinio „auklėjimo“. Ar įmanomas lytinis „auklėjimas“? Auklėjimo tikslas – išmokyti išlaikyti netiesines sąveikas pasaulyje – instinktų trauką pakeisti atstūmimo darbu. Žodis „lytinis“ reiškia tiesinę sąveiką pasaulyje, o tiesinė sąveika yra mokymo dalykas. Vadinasi, žodžių „lytinis auklėjimas“ derinys yra beprasmis. Tėvai tai žino, žino ir tai, kad, kol nėra tikslų, jaunas žmogus ieško malonumo, todėl tėvų tikslas užimti jauną žmogų veikla, kuri duotą džiaugsmą jam ir išlaikytų netiesinę sąveiką su malonumą siūlančiais signalais. Maži vaikai patiria džiaugsmą mėgdžiodami tėvų trajektorijas, vėliau lankydami mokyklą, tėvų pagalba rasdami ar susirasdami savo veiklos už mokyklos ribų. Visa tai daroma tam, kad vaikai vystytųsi fiziškai, išmokyti dirbti, stiprinti valią ir sulauktų nuosavybės jausmo savo šeimai. Tėvai dirbtinai nieko neskubina, o stebi,

kad brendimas vyktų gamtos numatytu greičiu. Už šeimos ribų esantys papročiai taip sukurti, kad neskatintų lytinių instinktų ir tikėtų visiems – vaikams, paaugliams, tėvams, seneliams, samdiniais, darbdaviams. Taigi ką rado tėvai jau prieš tūkstančius metų, yra pradinio žinių ir žinojimo lobyno formavimo atmintyje būdas būsimai laisvei (saviorganizacijai) pasaulyje, įvertinantis instinktyvias vidines žmogaus atminties savybes, kurios nuo švietimo ar mokslo nepriklauso. Tai atminties žinojimo lobyno kūrimo technologija. Instinktai atsirado su gyvybe, mokslas juos atrado, švietimas gali supažindinti su jais, bet nei mokslas, nei švietimas negali padėti tų žinių pagrindu formuoti pradinio, gyvybės esmei reikalingo žinių ir žinojimo lobyno netiesinėms sąveikoms išlaikyti kitokiais būdais, negu rado tėvai. Vadinasi, švietimas ar mokslas neformuoja individo – saviorganizacijos šaltinio savybių pasaulyje, nes pagrįstas tik tiesinių sąveikų reiškiniuose supratimu, kurios vienodos kiekvienoje nuosavybėje. Taigi švietimas skatina tik tiesinę sąveiką – ne laiku naudoti prezervatyvus ir kliudyti formuotis nuosavybės jausmui – meilei atmintyje ir saviorganizacijai pasaulyje. Vadinasi, prezervatyvai neleidžia atsirasti šaltiniams (kokybės) pasaulyje, nors nuo ligų – tiesinės sąveikos pasekmių – apsaugo. Lieka tik dirbtinis entropijos didinimas kūnuose. Švietimas yra tiesinių sąveikų skatinimas ir mokymas jas atlikti bet kur, bet kada ir su bet kuo – jokių būdu nėra auklėjimas, ką seniai žino tėvai. Mokyklose gali būti tik religijos ir etikos žinojimu papildytas sisteminis švietimas kibernetikos ir sinergetikos pagrindu, kuris ir be penio muliažų leidžia etiškai perteikti žmogaus gyvenimo esmę. Dirbtinai skatinamas ankstyvas genitalijų naudojimas sustabdo atminties vystymąsi, „uždaro“ atmintį malonumų apimtyje, žemina moterį. Tik dabar autoriui paaiškėjo, kodėl daugumai suaugusių amerikiečių turi dvylikos metų paauglio psichiką – tada pradeda nemokamai dalinti prezervatyvus. Vadinasi, švietimas sąmonei be meilės jausmo yra naikinantis auklėjimo pasekmes antisisteminis darbas. Tai dirbtinis, betikslis, beprasmis, „mechaniškas“, kultūriškai bevertis, į niekur vedantis darbas. Tą parodė aštuntajame dešimtmetyje gydytojams skirtos vesti „lytinio auklėjimo“ pamokos mūsų mokyklose, kurios atvedė ne prie asmens sąmonės (vertybės, saviorganizacijos) formavimosi, bet prie grupinių lytinių santykių ir namuose, ir mokyklose. Pedagogų atsiliepinimas apie šį darbą buvo – „gydytojai viską sugadino“. Tą parodo ir vėliau pradėtas „lytinis auklėjimas“. Iki „lytinio auklėjimo“ įvedimo Lietuvoje 1994 metais milijonui gyventojų buvo 57 abortai paauglėms, o po keturių metų švietimo 1998 metais jau 685 abortai paauglėms milijonui gyventojų (Televizijos laida „Paskutinė kryžkelė“, 2002. 10). JAV „lytinis švietimas“ švietimas įdiegtas jau prieš trisdešimt metų, ten dabar jau 3500 abortų paauglėms milijonui gyventojų. Jeigu individas neturi pakankamo kultūrinio lygmens, nuo paleistuvavimo neišgelbėja net ir pats moksliškiausias žinojimas: pakalbėjus su ligonėmis paaiškėja, kad ginekologo noras už abortą ar gydymą reikalauti lytinių santykių nėra retas dalykas. Taigi tik kultūra viską sudėlioja į savo vietas. Vadinasi, ne vietoje ir ne laiku naudojama medicina žemina ir tėvų, ir pedagogų darbą, nes visame pasaulyje papročių erdvei auklėjimui siūlo blogiausius dalykus – tiesines sąveikas netiesinei kultūros (sinergetinei) sistemai (komunizmą antikomunizmo erdvei). Ligos gydymas yra tiesinis dalykas kūne ligoninės patalpose, bet pasaulyje nuo tiesinių dalykų (medžiaginių kontaktų) ginamasi. Taigi siūloma tai, nuo ko papročių erdvėje reikia gintis, jeigu nori laimėti. O gadinimas vyksta dėl to, kad medicina žmogaus kūno objektyvų, tiesinių, fiziologinių, tįsų darbą, kuris vyksta *be vėlinimo* ir darbu pagrįsta trauka tarp ląstelių, *formaliai* perkelia už kūno ribų į pasaulį į netiesinių sąveikų erdvę, kur vyrauja atstūmimo jėgos ir vėlinimas. Už kūno ribų žmogaus gyvenimo esmė slypi *vėlinimo* formuojamuose

netiesiniuose ląsteliškumo principuose pasaulyje, kurie atsiranda tik turint valios brendimo metu atsispirti tiesiniams santykiams jame. Ląsteliškumas atsiranda antro termodinamikos principo veikimo išlaikomame DEDG smegenyse, nes jis palaiko saviorganizacijai reikalingą antientropiją atmintyje ir joje saugomuose nuosavybės ryšiuose. Tokių ryšių sukurti tiesinėmis sąveikomis negalima iš principo, o tik ardyti. Tas pats įvyko ir Vakaruose, kurie dar anksčiau už mus pradėjo „lytinį auklėjimą“ mokyklose. Pasitvirtino sisteminiai principai, kad regimais išoriniais, tiesiniu būdu instinktus tenkinančiais signalais negalima auklėti – formuoti šeimą išlaikančios netiesinės sąveikos – atminties galios, teikiančios DEDG sąmonėje – laimę. Taigi sisteminiai principai rodo, kad tiesiniais dalykais negalima formuoti netiesinių dvasinių dalykų. Dabar šimtai milijonų šeimų jau neturi laisvės ir dėl to neapsieina be psichologų, psichoterapeutų, seksologų, ginekologų pagalbos. Vadinasi, ne specialistų nuomonės, o tik šeimos sisteminio pagrindo – atminties formavimasis parodo, kokius objektyvius dalykus reikia ar nereikia naudoti auklėjimui. Eidamas pas psichologą, individas nusiteikia tiesinei sąveikai, sutinka priimti žinojimą, kurį jam duos psichologas. Tačiau atsiradus pagundoms, individas išlaikys žinojimą tik dėl to, kad sakė psichologas, o ne dėl savo egoistinio noro. Tėvai siekia, kad žinojimo išlaikymas taptų egoistiniu reikalu ir nereiktų specialistų.

Dvylikos metų paauglys dar neturi vertybių, nėra laisvas, neturi nuosavybės, neturi pastovaus tikslo, todėl neturi „filtro“ vertinti signalams pagal prasmę, o tik pagal reikšmę. Prezervatyvas turi vertę, kai sąmonėje jau yra vertybė ir atsiranda vartojimo prasmė. Vadinasi, medicina su taip vadinamu realiu, t. y. tik medžiaginiu (elementiniu) požiūriu, kad mokymas naudoti prezervatyvus paauglių amžiuje jos nuomone yra „lytinis auklėjimas“, naikina auklėjimo pasekmes ir būsimos šeimos laimę. Visos šalys, kurios pradėjo taip vadinamą „lytinį auklėjimą“, jis virto tik paleistuvavimo propaganda ir „specialistų“ vykdomu tėvų žeminimu vaikų akyse, jų darbo vaisių naikinimu. Sisteminiai principai rodo, kad paleistuvavimas lieka paleistuvavimu, net jei paleistuvauti pataria gydytojai. Pavyzdžiui, 1987 metais Maskvoje apsilankęs pasaulio AIDS asociacijos prezidentas savo interviu pataria paaugliams prieš AIDS naudoti gerus prezervatyvus ir turėti pastovų partnerį. Tėvai intuityviai jaučia, kad „specialistas“ meluoja, bet neturi ką sakyti, nes tą sako „specialistas“, o vaikas pradeda manyti, kad tėvai atsilikę. Tik sisteminiai principai leidžia teisingai vertinti tikrą tokių patarimų vertę. Valdymo sistema smegenyse visada paruošta objektyviai atsiliepti į signalą, didinti entropiją kūne ir pajusti malonumą. Tėvai nori pasiekti, kad vaikas perduodamą žinojimą sugebėtų išlaikyti, kad išlaikymui reikalingas entropijos didėjimas jo valdymo sistemoje būtų didesnis už signalais keliamą didėjimą. Jei vaikas neabejoja, žinojimą išlaiko, entropijos didėjimas jam išlaikyti būna didesnis už papročių erdvėje signalo siūlomą entropijos didėjimą. „Specialistai“ skatina abejoti tuo, ką jis žino, sumažėja žinojimo išlaikymui reikalingas entropijos didėjimo greitis, jaunuolis paleistuvauja ir kenkia savo atminčiai. Mūsų nepriklausomybės pradžioje buvo gydytojų leidžiamas laikraštis „AIDS kronika“ jaunimui, kurio pagrindinė mintis buvo: „be gumutės nė minutės“ ir sveikatos apsaugos ministro vadovaujamos prezervatyvų šventės. Vadinasi, medicina auklėjimui negali nieko padėti iš principo, nes tapo galinga sistema tėvams vaikų akyse žeminti, savo autoritetu maskuojančia skleidžiamą melą, kad galima paleistuvauti, jei paleistuvauji su prezervatyvais. Medicinos laikysena paleistuvavimo atžvilgiu eina ranka rankon su antisisteminiu prostitucijos, pornografijos skleidėjų, sutenerių darbu, sąmoningai žemina tėvus jų vaikų akyse, o jaunimą skatina daryti klaidas. Jei pornografija

maskuojama spaudos „laisvės” vardu, medicina, patardama paleistuvauti su prezervatyvais, skleidžia komunizmą ten, kur turi būti antikomunizmas. Tėvų darbas – daryti viską, kas gali stiprinti būsimą nuosavybės jausmą – antientropiją atmintyje. Gamtiškai išaukęs jausmas sugeba išlaikyti sinergizmą, kur jis sistemiškai turi būti net ir trukdant aplinkai. Iš sisteminių principų išplaukia, kad, nors ir gydytojų patiriamas paleistuvavimas, sąmonėje būtinai negrįžtamai kaupia entropiją ir užkerta kelią atsirasti vertybėms – laimingoms šeimoms ateityje. Vyksta pradinis sąmonės „prisižiukšlinimas”, kurio entropinio antisisteminio veikimo nuosėdų negalima „išvalyti” iki pat mirties, nes trukdo saviorganizuotis – pasiekti DEDG savo šeimoje. Pasitvirtina sisteminiai principai – individas be tėvų perduodamų tvirtų *pradinių* žinių ir žinojimo, be patvarios atminties, be nuosavybės jausmo savo šeimai, be papročių laikymosi negali būti laimingas. Jeigu reikia ar psichologo, ar seksologo, ar psichoterapeuto, tai nėra laimės. Tai gerai žinoma tėvams, bet specialistai turi kitų tikslų – turėti daugiau pacientų. O turtingi žmonės demokratijose savo vaikus leidžia į mokyklas, kur niekas prezervatyvų nemokamai nedalija. Todėl toks „auklėjimas” energoentropinu požiūriu yra dar viena melo atmaina, nes skirta vienu visuomenės grupių pajamoms didinti, klusta kultūriškai nuginkluojant (mulkinant) kitas jos grupes – samdinius. Vadinasi, tėvai stengiasi ugdyti vaikus laimei, kiti „specialistai” stengiasi vaikus mulkinti tam, kad pasmerktų juos nelaimi. Vaikų mulkinimo ideologija nėra kultūros reiškiny. O be kultūros neįmanoma šeimos laimė.

Tiek spauda, tiek kino ir televizijos filmų herojai nuolat skleidžia „tiesą”, kad pas prostitutę einama „užsiimti meile”. Koks meilės ir prostitucijos ryšys? Joks. Kadangi šeimos meilė yra susijusi tik su šeimos nuosavybės jausmu pasaulyje, išlaikančiu netiesinę sąveiką su aplinka ir pasiekiančiu DEDG sąmonėje dėl informacinio uždarojo pasaulyje, kurio negalima pasiekti be jo. Lankymasis pas prostitutę su meile neturi *jokio ryšio*, nes lytiniai santykiai atliekami be nuosavybės jausmo. Tai ką teikia prostitutė klientui? Klientas ją naudoja, kaip „onanavimo aparatą” (O.Veiningeris. „Lytis ir charakteris”). Prostitucija – OBJEKTIVUS vyro malonumo – entropijos didėjimo siekis sąmonėje atviroje erdvėje („mechaniškas” lytinio instinkto malonumo patenkinimas – tik kūnais be atminties). Tačiau tūkstantmetis pasaulio patyrimas rodo, kad tik meilė teikia didžiausią entropijos didėjimą sąmonėje ir tas, kas turi šį jausmą, niekada nesinaudos viešnamiu. Meilei atsirasti atrasti papročiai, o ne viešnamiai. Moteriai prostitucija taip pat neteikia DEDG sąmonėje dėl informacinio uždarojo stokos. Taigi viešnamyje lankosi NELAISVI individai, kuriems meilė dingo ar iš vis nebuvo. Pagal energoentropinius gyvybės principus ir mūsų protėvių rastus dalykus, LAISVAS ir džiaugsmingas lytinių instinktų tenkinimo būdas yra tik savo šeimoje su nuosavybės ir priklausymo jausmais. Lytinio instinkto tenkinimo malonumas be nuosavybės jausmo vyrams įmanomas, bet moterims iš principo nemalonus, nes neteikia saugumo jausmo. Vyrai iš principo lieka nelaisvi, be orumo jausmo, moterys – prislėgtos. Visose erotinėse kino juostose aktoriai vaidina dirbtinį, psichologiškai neišsivaizduojamą elgesį, kai kalbėdami apie neregimą meilę, kuri yra tik matoma, vaidina malonumą kartu su rodoma kopuliacija. Tai gali vaidinti tik orumą praradę aktoriai, galintys už pinigus dirbtinai skleisti iliuzijas (triukšmą) ir negalintys išlikti laisvais. Antisisteminis elgesys atsirado kartu su žmonijos atsiradimu, nes jėgos atsisakymas sinergetinei sistemai kurti leidžia išlikti antisisteminiais individams. Dabartinė problema šeimoms yra papročių erdvėje išplitęs dirbtinis antisisteminio elgesio stiprinimo darbas

per masinio įtakojimo priemones – spaudą, televiziją, pramogas, prostituciją, kuris „traukia“ atmintį – antientropinį dalyką į jos išsigimimą – žinojimo išlaikymo silpnėjimą ir laimės praradimą.

Prostitucija yra ne objektyvi kūno, o atminties liga – žinių ir žinojimo lobyno išlaikymo silpnumas. Atminties silpnumą reikia sieti su nepakankamomis antientropinėmis vyrų smegenų savybėmis („trumpa“ atmintim – kai dingsta iš akių, tai dingsta ir iš galvos), silpnai išlaikomomis arba mažomis auklėjimu perteikiamų pradinių žinių atsargomis sąmonėje ir įvairaus plauko „vagių sambūrio pamaloninimo“ organizavimo problemomis. Viena vertus, be nuosavybės jausmo mainais viešnamyje atliekami lytiniai santykiai tarp svetimų individų naikina lankytojų atminties antientropiją. Antra vertus, dirbtinai sutenerių ir spaudos organizuojamas „atminties ligos“ platinimas antisisteminiais visuomenės elementams duoda ekonominę naudą. Antisisteminis viešnamio pobūdis jį paverčia nusikalstamo pasaulio kontroliuojama įstaiga, nes doras žmogus negali dirbti antisisteminio darbo. Antisisteminis viešnamio vaidmuo šeimai maskuojamas tuo, kad viskas puiku, nes viešnamį prižiūri gydytojas. Gydytojas, būdamas žmogum „be barjerų“ (A. Veresajevs), viešnamyje prižiūri tokį pat kontingentą kaip ligoninėje – klientus „be barjerų“ (kūnai be atminties). Tačiau ligoninėje jis dirba prieš kūno – stiprintuvo ligą, o viešnamyje – palaiko ir gilina atminties ligą. Priversti turėti atmintį negalima, kaip negalima priversti būti sveiku. Tai vidinė sąmonės būseną, kuri yra arba jos nėra. Taigi ji turi likti kaip kiekviena liga – tik su ja nešiojančiu individu, be dirbtino ligos platinimo organizatorių ar palaikytojų papročių erdvėje – sutenerių, spaudos, televizijos, viešnamių, kurie stiprina (skleidžia) „užkratą“. Šiuo atveju „liga“ yra dėl to, kad lankymosi gydytojų prižiūrimame viešnamyje tikslas yra ne vertybės (nuosavybės) išsaugojimo darbo galimybė pasaulyje, kaip ligoninėje, kai gydomas kūnas, o tik kūno būsenos – beprasmio instinkto tenkinimo malonumas dabartyje, prarandant sisteminės atminties savybes vertybei atsirasti ateityje. Atsiranda energetinis dabarties apiplėšimas viešnamio savininkų naudai ir informacinis naujų kartų šeimų atminties apiplėšimas. Taigi pirmiausia reikia mažinti dirbtinį užkratą – sutenerius ir jų dirbtinai skleidžiamą triukšmą papročių erdvėje. Taip daro medicina kūno ligų atžvilgiu – kiekvienas suserga pats be dirbtinų stiprintuvų ir išeities ieško pats. Tuo labiau keista, kad valstybės įstatymai nekreipia dėmesio į *dirbtinį* antisisteminį „atminties ligų“ skleidimą papročių erdvėje – „dulkes“ kiekvienai sielai. Antro termodinamikos principo veikimo absoliutumas daro, kad antisisteminis individo elgesys papročių erdvėje nėra vien jį skleidžiančio asmeninis reikalas. Viešnamis yra antisisteminė, gydytojų palaikoma įstaiga papročių erdvėje, kuri žemina tėvus, nes papročių erdvėje dirbtinai palaiko tiesines sąveikas, trukdo nedarbingą šeimos nuosavybės jausmo raidą, naikina auklėjimo vaisius. Degraduoja vyriškas pradą, kuriam moteris tampa objektu, „aparatu“, būtybe be atminties visiems, o ne tik ginekologams. Atsiranda daug neturinčių laisvės individų, kuriems užtenka tik pavalgyti, nueiti į viešnamį, nueiti pas psichoterapeutą. Tai pagrindinė feminizmo atsiradimo demokratijose priežastis.

Kaip atrodo iš sisteminių pozicijų dabartinė padėtis papročių erdvėje su prostitucija ir jos palydovu – pornografija? Valstybė atsirado šeimoms, papročiai atsirado šeimoms, valstybė slopina antisisteminį elgesį tik papročių ir kultūros erdvėje tam, kad didintų ir šeimų, ir jos tvermę. Tarkim, legalizuojame viešnamius. Viena vertus, kibernetikos principai rodo, kad ta pati mašina negali gaminti ir žinojimo, ir triukšmo. Antra vertus, iš termodinaminių principų išplaukia, kad, jei kartais ji gamina žinias, kartais triukšmą, jos informacinis patikimumas vertas „trumpiausio šulo“ – triukšmo aukščio. Padėtis šeimoms negerėja, nes parazitizmas – tiesiniai santykiai papročių erdvėje

įteisinti ir spaudimas šeimoms dar padidėja. Valstybė, kuri iš esmės skirta antisisteminiam parazitiniam (tiesiniam) elgesiui papročių erdvėje slopinti – netiesinėms sąveikoms palaikyti, tampa jo rėmėja ir laisvės naikintoja, nes leidžia okupuoti papročių erdvę antisisteminiais elementais. Termodinaminiai principai lemia, kad valstybė, kuri neslopina blogio papročių erdvėje – tiesiškų santykių (neišlaiko ląsteliskumo), bendradarbiauja su blogiu. Lygiai dėl tos pačios priežasties *stebėtojai* su nepatvaria atmintimi aplinkos kokybė verta tik triukšmo. Iš triukšmo vaikai nesusirenka jokio žinojimo. Pavyzdžiui, per pastaruosius dvidešimt metų Vokietijoje priėjo tik iki vaikų prostitucijos ir paleistuvavimo, kai dvylikamečiai paaugliai santykiauja su septynmetėmis mergaitėmis. Tai būsimi nelaisvi piliečiai, kurie niekada net nesuvoks, kas yra laisvė, laimė, orumas. Tokiam individui ir laimė, ir laisvė yra numalšinti alkį ir nueiti į viešnamį. Valstybės pirmoji paskirtis – slopinti antisisteminį elgesį prieš šeimas papročių Žemėje, nes šeimos tam ją ir sukūrė. Žmonės tai seniai suprato ir vaikams (nepasiruošusiam stebėtojai) vertingą žinojimą teikia ne per triukšmą, o per pagarbą svetimoms riboms ir laisvei – papročius. Dabar valstybė per viešnamius bendradarbiautų ir remtų tiesinius antisisteminius dalykus prieš šeimas papročių erdvėje, kai pati valstybė yra priemonė tiesinėms sąveikoms tarp šeimų slopinti, kad atsirastų netiesinė sinergetinė sistema šeimoms. Kažkaip keistai atrodo, kai vogimo skatinimas – antisisteminis tiesinis dalykas – papročių erdvėje yra slopinamas ir visiems suprantama, kad taip reikia daryti. Į šeimos nuosavybės (atminties žinių lobyno) apvogimą („tiesinimą“) papročių erdvėje žiūrima palankiai, nors sisteminiai principai ir tėvų patyrimas rodo, kad „blogas auklėjimas daro daugiau žalos negu blogas mokymas“. Papročiai yra auklėjimo tąsa ir priemonė būsimų šeimų sinergetinei, tik su *vėlinimu* atsirandančiai sistemai formuotis, kurių savybės atminties dėka pasireikš maždaug po dvidešimt metų. Vadinas, ir tėvai, ir papročiai siekia gamtiško sisteminio atminties formavimosi naujojoje kartoje, kuris vyksta tik laikantis amžių patikrinto sinergetinio (kultūringo) elgesio. „Specialistai“ šiandien naudojami neregima sisteminė, ateityje pasireiškiančia vėlinimo savybe ir ja maskuoti dabartinės regimos antisisteminės, neturinčios vėlinimo, rekomendacijas tiesinėms sąveikoms. Vakarų demokratijos įrodė, kad sprendimai, padaryti siekiant išvengti valią formuojančiais papročiais kuriamo sisteminio vėlinimo negavo taip laukto sisteminio dalyko – meilės ir laisvės šeimoje. Įvyko tai, kas turėjo įvykti nesilaikant sisteminių principų. Apie šešiasdešimtuosius metus Vakarų demokratijos, pradėjusios nemokamai dalinti prezervatyvus paaugliams, kad be jų valios pastangų juos apsaugotų nuo lytinių kelių plintančių ligų ar nėštumo, dabar rodo didžiulės nelaisvės pavyzdį, kai be psichoterapeutų dauguma suaugusiųjų neapsieina, nes daugumos jų sąmonė liko dvylikos metų paauglio lygmenyje, o laisvų žmonių liko keli procentai. Kyla klausimas, apie kokią laisvę šneka Vakarų demokratijos, jeigu jų supratimu laisvam žmogui reikia psichologo ar psichoterapeuto? Tuo tarpu sisteminiai principai rodo, kad laisvas ir efektyvus laisvos šeimos problemų sprendimas yra papročių laikymasis, kuris formuoja valingą individo atmintį, orumą, galintį būti šaltiniu ir be išorinės jėgos – psichologo. Valstybė yra sinergetinė sistema, atsiradusi tik dėl reikalo išlikti šeimoms dabartyje ir joms rasti ateityje. Energoentropiniai visuomenės išlikimo principai, kuriais remiasi kultūra, papročiai, rodo, kad visuomenėje pornografija ir prostitucija turi likti vagių sambūriams, o ne MŪSŲ Žemei skirtiems spaudos puslapiams ar MANO šeimai skiriamoms televizijos programoms. Šeimos – laisvo OBJEKTYVIŲ dalykų tenkinimo SUBJEKTYVIOS formos – atžvilgiu prostitucija yra dirbtinas (agresyvus), tiesinis, antisisteminis darbas papročių erdvėje, nes, viena vertus, užkerta kelią jos

gamtiškam susidarymui, antra vertus, silpnina šeimos buvimo laisvę (ląsteliškumą). Triukšmo slopinimas ten, kur šeimos nepajėgia to daryti, t. y. papročių erdvėje, yra valstybės priedermė. Tai darbas, kad papročių Žemė netaptų „vagių sambūrio pamaloningumo“ ir jaunimo mulkinimo vieta, o tarnautų šeimų laisvei. Valstybė turi ne bendradarbiauti su suteneriais, kartu organizuodama viešnamius, o slopinti jų veiklą taip, kad prostitucija taptų tik kaip liga – prostitutės ar jos kliento asmeniniu reikalu savo bute.

Iš sisteminių pozicijų aptarkime, kas šeimai yra medicina. Gydymas – tai OBJEKTIVUS ligonio objektyvaus reikalo spiriamas gydytojo darbas atkurti *kūno – stiprintuvo* OBJEKTIVŲ darbą vertybėms: šeimai ir gamybai. Bet objektyvus kūno gydymas yra tiesinė sąveika pasaulyje, atmintį ardanti sąveika, o žmogaus esmę sudaro pagal papročius išlaikomos netiesinės sąveikos jame. Perėjimas prie tiesinių sąveikų yra pasaulyje orumo pažeminimas – individas pasijaučia nesąs šaltiniu jame. Todėl gydymas iš ligonio reikalauja pasižeminti sisteminių dalyką – orumą, kad galėtų „pasiduoti į nelaisvę gydytojui“ (kardiochirurgas N.Amosovas) ir pripažinti šaltiniu pasaulyje gydytoją (paternalizmas). Tai išplaukia iš termodinaminių principų. Liga ir badas yra kūno būsenos, kurios neturi orumo, nes tai ne vieta pasaulyje. Orumą turi tik atmintis, kuri kūno ligos yra naikinama ir „išjungia“ („iškastruoja“) ją. Atmintis lieka be orumo ir gydytojas be vargo įgyja *absoliučią* valdžią – tiesinę sąveiką ligonio kūnui – stiprintuvui. Pagal sisteminius gyvybės principus pasaulyje žmogaus *prigimčiai svarbiausia siela – atmintis*, kurią suformuoja šeimos nuosavybės jausmas (meilė) ir papročiai. Taigi norint gydytis, reikia „atskirti atmintį nuo kūno“. Atmintis yra orumo pagrindas ir neatskiriama susieta su kūnu medžiaga. Kadangi negalimas fizinis atskyrimas, tai destrukūrizuojama (sterilizuojama, slopinama) atmintis arba, kitaip tariant, orumas pasaulyje. Todėl kartu su medicina atsirado deontologijos (etikos ir dorovinių pareigų) mokslas, padedantis „išjungti“ ligonio atmintį su mažiausiu orumo naikinimo diskomfortu jai. Deontologija yra pagarbos reiškimo aplamdytam ligonio orumui būdas. Be deontologijos medicina virsta veterinarija. Sugriautas tabu atmintyje nėra bereikšmis dalykas jai dalykas, nes pasidavimas yra dirbtinis hormonų veikimo susilpninimas valiai prarasti ir pasiduoti. Tik žmogus tokį dirbtinį antisisteminių darbą gali atlikti, todėl gali gydytis. Po destrukūrizavimo ligonis vėl turi atstatyti nuosavybės jausmą, nes reikia dirbti ir išlaikyti šeimą. Tačiau termodinaminio negrįžtamumo principas antientropijai neleidžia grįžti į tą pačią atminties ir laisvės būseną – ji bus mažiau sisteminė, t. y. neišvengiamai liks su antisisteminėmis „nuosėdomis“ iki mirties, nes priemonių joms pašalinti nėra. Vadinasi, atstatyti orumo į pradinį lygį, deja, neįmanoma. Todėl kreipimasis į gydytojus mažina atminties patvarumą tėvų darbui, nes „nuosėdos“ silpnina informaciją sisteminiam kūno – šaltinio darbui pasaulyje ir stiprina nusiteikimą kūno būsenai – malonumui. Liga yra susieta tik su kūno būseną, kuriai pradedama skirti daugiau dėmesio. Taigi gydymasis yra autoagresija prieš atmintį. Sisteminiai principai rodo, kad agresija yra bet koks dirbtinis ar prievartinis (tiesinis) atminties struktūros keitimas ar silpninimas, keičiantis vidinius, su pasauliu susietus dalykus. Tą pastebėjo ir fizikas L.Briliuenas, sakęs, kad sistemos „stebėjimas pagal dekretą (prievarta – aut.) yra agresijos aktas“. Agresijos nebūtų, jei žmogus atminties neturėtų, o jis, deja, ją turi ir ji sudaro jo esmę. Darbo jėgos gydymas atminčiai nekenkia, nes darbas susietas su išoriniais dalykais, kuriuos galima vėl sutvirtinti. Šeima yra nedalomas sisteminis, vidinis, atminties patvarumu – antientropija pasaulyje išlaikomas vienetas. Vidiniams dalykams jokių šaltinių išorėje jiems palaikyti nėra, todėl jie gali būti išlaikomi arba prarandami. Todėl nė vienas, išėjęs iš

ligoninės, nelinkęs kalbėti apie gydymąsi, nes nejaukiai jaučiasi dėl atminties destrukтуриavimo pasekmių. Galima spėti, kad kažką panašaus suvokė L.Tolstojus, sakęs, kad „ligonis gydyti beprasmiška“. Po keliasdešimt metų kibernetikos atradėjas N.Vineris pastebėjo, kad „žmogaus bejėgiškumas jį patį apsaugodavo nuo beprotiškos veiklos padarinių“. Atrodo, kad tai ergoentropinių principų esmės nujautimas, jog silpninant sisteminius atminties mechanizmus pasaulyje neįmanoma jų stiprinti. Neišvengiama šalutinė antisteminė gydymo pasekmė – orumo naikinimo sukeltas valios silpnėjimas saugoti šeimos nuosavybės jausmą pasaulyje. Vadinasi, medicinos pagalba turi būti gamtiškai saikinga, bet ne dirbtinai nesaikinga. Rusų gydytojas ir rašytojas A.Veršajevs sakė, kad gydytojas yra žmogus „be barjerų“, t. y. be atminties ir, pagal sisteminius principus, bendravimas su žmogum „be barjerų“ ligonio atminties entropiją gali tik silpninti.

Dabartinė medicina visas sveikas moteris – motinas dirbtinai, t. y. jos esti komfortą būsenoje, prižiūri pagal įstatymą. Kur glūdi antisteminės problemos? Laisva ir sveika moteris yra ori, kultūroje išsiugdžiusi tvirtą nuostatą – būti šaltiniu, vengti tiesinės sąveikos su svetimais jai vyrais. Priežiūra pagal dekretą iš anksto įtaria esant pavojų. Įtarimas yra dirbtinis, todėl žeminantis dalykas: gruzinų patarlė sako – „tu mane žemini įtarimu“. Taigi *laisva ir sveika* moteris, dirbtinai eidama pas ginekologą, turi pereiti prie dirbtinės tiesinės sąveikos – leisti svetimo vyro kūnui – stiprintuvui be reikalo liesti jos kūną, t. y. elgtis antikultūriškai. Vadinasi, gerai besijaučiantis šaltinis pasaulyje dirbtinai žeminamas. Kad taip elgtis, reikia *dirbtinai* sugriauti savo atmintį – prarasti orumą, pasijusti ne šaltiniu, nes ligos, kuri gamtiškai sukelia nemalonią kūno būseną, nėra. Kaip sveikų moterų ginekologinio tyrimo problemas mato deontologijos (etikos ir dorovinių pareigų) mokslas. „Labai dažnai akušerio – ginekologo pacientės yra jaunos sveikos moterys, esančios motinystės priangyje. Su tokiu kontingentu retai susiduria kitų specializacijų gydytojai. Natūralu, kad aptarnaudamas tokį kontingentą medicinos personalas turi būti aukštos kultūros, komunikabilus, labai taktiškas (*visi ligoniai, ne tik moterys pastebi, kad šios savybės vystantis medicinai vis labiau apskritai gydytojų prarandamos – aut.*). Visų pirma reikia pažymėti, kad kiekviena moteris, eidama į priėmimą pas akušerį – ginekologą, patiria nerimą, nepatogumą, gėdos jausmą, o kartais baimę (*antisteminio elgesio jausmas kultūringo žmogaus sąmonėje – aut.*). Labiausiai išreikšta tai būna jaunoms negimdžiusioms moterims tais atvejais, kada gydančiu akušeriu – ginekologu yra jauno amžiaus vyras (*regimas vaizdas labiausiai nesiderina su kultūra ir papročiais, nes dar neprarastas orumas – aut.*). Panašioms pergyvenimams nieko stebėtino nėra dėl ginekologinio tyrimo ypatybių, iš principo besiskiriančio nuo tyrimų, atliekamų terapeutų, chirurgų ir kitų specializacijų gydytojų (*sveikai ir kultūringai moteriai sistemškai svetimo vyro atliekama tiesinė sąveika, regimas ir jaučiamas tiesinis lytėjimo veiksmas vyrui skirtoje vietoje – aut.*). Moterims tai, kaip taisyklė, kartais „baisi“ ir skausmingai pakeliama procedūra. Kartais ne pats apžiūrėjimas, o ginekologinio tyrimo būtinybė iššaukia pacientėms didelę emocinę įtampą (*orumo jausmo žeminimo diskomforto suvokimas – aut.*). Šito akušerijos – ginekologijos įstaigų darbuotojams užmiršti negalima. Praktiniame darbe turi būti pergaltvota ir padaryta, kad ginekologinį tyrimą atlikti labiausiai tausojančiai.

Pats tyrimas turi būti atliekamas maksimaliai atsargiai ir neskausmingai. Reikia pakalbėti iš anksto su paciente ir ją nuraminti. Palankios situacijos sudarymas daug priklauso ne tik nuo gydytojo, bet ir nuo akušerės. Būtent ji turi padėti moteriai gulti į ginekologinę kėdę. Akušerės

dalyvavimas gydytojo kabinete ginekologinio priėmimo metu būtinas (*perdėm to nesilaikoma – aut.*). Apart to, kad ji padeda gydytojui, jos buvimas nuramina pacientę (*regimo ženklo buvimas, kuris maskuoja neregimo sisteminio nuosmukio veiksmą – aut.*)” [59]. Taigi teigiant, kad gydytojas yra „humaniškiausia profesija pasaulyje”, atsiranda paminėta nehumaniška, naikinanti kultūros „barjerus” atmintyje problema – nereikalinga tiesinė sąveika tarp *sveikų* kūnų. Tik liga yra tas objektyvus reikalas, kuris pateisina kultūrinį nuosmukį. Vadinasi, ką aprašo deontologija, yra pasekmės, kurias sukelia ne sergančios, o sveikos moters atminties – asmens pagrindo ir orumo šaltinio prievartavimas, dirbtinai atliekant tiesinę sąveiką. Serganti moteris irgi nemaloniai jaučiasi, bet liga beveik „iškastruoja” atmintį, o sveika turi „išsikastruoti”. Sistemiškai tai yra labai didelis skirtumas. Taip „išsikastravimui” priešinasi sveika, savo orumą nuo psichologinio smurto ginanti siela. Taigi deontologija netiesiogiai pripažįsta, kad sveiką žmogų versti pagal dekretą „pasiduoti į nelaisvę” – dirbtinai kelti problemas. Antisisteminis darbas „išjungiant” atmintį – etikos pagrindą – maskuojamos etikos priemonėmis – kultūra, taktiškumu, komunikabilumu, norint palengvinti pacientei „sukvailėti” ne staiga, o užuolankomis, šiomis priemonėmis palaipsniui pereiti prie antisisteminių tiesinių sąveikų. Laipsniškas atminties išjungimas reikalingas tam, kad jos griovimo iš išorės greitis neviršytų jos degradavimo galimybių greičio. Priešingu atveju žmogui sukels stiprią reakciją – šoką. Galutinis rezultatas atminčiai vis vien bus toks pat – orumo praradimas, tik neišvengiamas „kvailėjimo” darbas individui bus lengviau pakeliamas. Vadinasi, žmogus savo dukteris „auklėja kaip karalaites, kergia kaip kumelaites” (A.Morua). Orumas yra tokia savybė, kuri prarandama kartą ir visam laikui. Antrą kartą prarasti orumo negalima, tą patvirtina ir deontologija, išskirdama dar negimdžiusias moteris. Dėl kuo ilgesnio gyvenimo džiaugsmo orumą reikia prarasti kuo vėliau. Taigi „ne viskas protinga, kas daroma su rimta veido išraiška”. Šiandien, kai iš dešimt gydytojų aštuonios moterys, orumo žeminimo problemų galėtų žymiai sumažėti. Todėl prieš šimtą metų rusų gydytojas ir rašytojas A.Verisajevs savo knygoje „Gydytojo užrašai” siūlė moterims mokytis gydytojomis, kad mažinti neišvengiamą blogį. Jo laikais, norint išvengti žalos atminčiai, ginekologiškai tiriamoms moterims duodavo narkozę. Vadinasi, anksčiau geriau suprato žmogaus esmę. Jeigu prie tokio didelio gydytojų – moterų skaičiaus (aštuonios iš dešimties) vyrai dar dirba su sveikomis moterimis, iš deontologijos mokslo ir praktikos žinodami apie daromą joms blogį, jų norą dirbti galima paaiškinti tuo, kad sveikų moterų atminties ardyme jie randa sau žavesio. Kaip pasakoja moterys: „nėra ko čia laužytis”. Toks darbas, kaip parodė neseniai italų atliktos apklausos, vyrams duoda didelį malonumą. Tai cinizmas ir psichologinis smurtas prieš sveikų tėvų atmintį. O žurnalas („Moteris”, 1999, Nr.7) siūlo moterims – pacientėms užsiimti agresija prieš save (10 patarimų einant pas ginekologą), kad dar daugiau pakenktų savo atminčiai, nes „pavojaus laukimas duoda daugiau žalos už patį pavojų”. O apskritai, kam dirbtinai trikdyti sveikus žmones, kai sisteminiai principai rodo, kad dirbtinai entropijos didinti nereikia. Visa gyvenimo prasmė slypi gamtiškose entropijos didėjimo sulaikymo galimybėse. Taigi ligos atveju deontologija siūlo gydytojui padėti „išjungti” ligonio atminties likučius ir gamtiškai papildyti atsiradusį entropijos didėjimą, o sveikam žmogui dirbtinai didinama entropija – „išjungiamo” atmintis gamtiškai nepribrendusiu metu. Kiekvienas dirbtinis, beprasmis „pasidavimas į nelaisvę” (pažeminimas) stipriai keičia sistemos elgesį tik entropijos didėjimo (betvarkės, atminties irimo) kryptimi ir silpnina gyvybingumą. Kuo išsamesnis dirbtinis sveiko kūno – stiprintuvo tyrimas – tuo didesnės neigiamos termodinaminės pasekmės sveikos moters atminčiai. Vadinasi, formalus gydytojo darbas

yra „žaidimas į mediciną”, turintis neigiamas pasekmes atminčiai, nes dirbtinai verčia sveiką moterį „pasiduoti į nelaisvę” „ginekologui – antrajam vyrui moters gyvenime” (Lietuvos .rytas, 1998, Nr. 12, 30 d.), ir „leidžia daryti tą patį, ką ir savo vyrui” („Moteris”, 1999, Nr.7) – atlikti tiesines sąveikas. Antrasis vyras būtinai žemina pirmojo vyro orumo jausmą, nes, anot gruzinų patarlės, „moters grožis turi priklausyti tik jos vyrui”. Kartą pažemintas savo šeimos atžvilgiu vyras yra pažemintas visam laikui, kaip ir moteris. Tai negali neatsiliepti vaikams.

Sisteminiai principai lemia, kad šeima prasideda nuo tos akimirkos, kai moteris savo vyrui pradeda rodyti tokius ženklus, kurių nerodo kitam vyrui ir tai yra jų orumo šaltinis. O kad pagal dekretą sveika moteris turi rodyti tuos pačius ženklus ginekologui, dėl to jo darbas moterų įvardijamas „chuliganišku darbu”. Taigi sisteminiai principai leidžia rasti atsakymą į visas problemas. Šio sisteminio reiškinių nepaisymas yra tik socialinio įžūlumo rodymas, nes grubiai neatsižvelgiama į tėvų orumo dalykus. Vadinasi, dabar medicina pasiekė, kad šeima susideda ne iš orių asmenų, kaip yra gamtoje, o iš daugiau ar mažiau pažemintų asmenų. Tik bendros nelaimės suvokimas leidžia išlikti šeimai ir praradus orumą, to nesuvokus, prasideda šeimos degradacija. Dabartinis vyrų smurtas šeimose daugeliu atvejų yra jų jaučiamos sumaišties pasekmė dėl aiškiai neįvardinto orumo pažeminimo. Vadinasi, ginekologui *dirbtinai* tirti sveiką moterį – atlikti agresijos aktą prieš sistemą – šeimą ir ją išlaikantį pagrindą – atmintį. Pagal sisteminius principus ligonims reikia ne dirbtinės ir žalingos sveikatos priežiūros ar apsaugos, kuri yra naikinantis individo orumą žaidimas, o teisingos diagnozės esant ligos simptomams. Dabar ligoniai skundžiasi ne dėl gydymo, kuris visada geras, nes objektyvus, o dėl biurokratizmo diagnozuojant ligą. Iš dvidešimt žmonių, su kuriais autoriui teko bendrauti sanatorijoje, dviems buvo nustatyta diagnozė greitai, keturi po daugkartinės žvalgybos nusistatė patys, o likusiems keturiolikai diagnozė truko nuo trijų iki dvidešimt keturių metų. Vadinasi, biurokratizmui išvengti diagnozę reikia pateikti pačiam ligoniui, t. y. prašyti paslaugos, pvz., ištraukti dantį, nustatyti nėštumą, padaryti abortą. Jei nežinai diagnozės – „pasmerktas” ilgai jos ieškotis – būti pasityčiojimo objektu. Gydytojų specializacija padaryta geresniam gydymui (kardiochirurgas N.Amosovas), bet ne diagnostikai. Taigi specializacija yra diagnostikos biurokratizacija ir rykštė ligoniams, dėl kurios jie skundžiasi. O jeigu žmonės be simptomų versti eiti pas gydytojus ir pradėti gydymą priešsimptominėje stadijoje? Amerikiečių stebėjimai rodo, kad gaunami du kartus blogesni gydymo rezultatai negu simptomatinėje stadijoje. Vadinasi, nauda ne ligoniui, o tik farmacininkams. Kaip pasireiškia antisisteminio medicinos darbo moterims pasekmės? Sveikų, sulaukusių 18 metų, žmonių skaičius nesikeičia jau šimtą metų – įvairių šaltinių pagrindu yra apie 10%. Tai dar kartą patvirtina, kad medicina neturi įtakos individo sveikatai ir nėra sveikatos apsaugos sistema. Prieš šimtą metų negalėdavo pagimdyti be gydytojo pagalbos apie 16% moterų. 2000 metais prie to pačio sveikų žmonių skaičiaus be gydytojo pagalbos nepagimdo jau 85% moterų. Pasitvirtina sisteminiai principai, kad, pirma – iš išorės reguliuojamos sistemos degradoja; antra – pavojaus laukimas duoda daugiau žalos negu pats pavojus; trečia – objektyvūs tiesiniai santykiai, kad ir medicinoje, visada turi tik vieną kryptį – degraduoti orumą, kurio degradacija ypač ryški vyrų sąmonėje, nes vyras įsijungia į šeimą subjektyviai – oriai; ketvirta – orumo silpninimas silpnina hormonų palaikomą šeimos nedomumo jausmą ir skatina jos irimą. Taigi dirbtinė sveikų žmonių sveikatos priežiūra yra antisisteminis, besaikis psichologinis smurtas, kuris silpnina žmogaus gyvybingumo ir jėgos pagrindą – orumą atmintyje, nes nėra apsilankymo pas gydytoją, kuris nekenktų žmogaus esmei – atminčiai. Gėrio

vardu atliekama išankstinė sveikatos priežiūra sveiką žmogų laiko bejėgiu gyventi be nurodymų iš išorės, dirba antisisteminį, auklėjimu suformuotos atminties „tiesinimo“ darbą. Iš tikrųjų, „ne viskas protinga, kas daroma su rimta veido išraiška“. Taigi laisva šeima yra orumo dalykas. Tvirtos šeimos lieko tik tos, kurios, saugodamos orumą, neprarado auklėjimu įgyto žinojimo ir neturi iliuzijų medicinos paskirčiai – pagalbą esant ligų simptomams. Didelės psichologinės paramos būtinybė Vakarų demokratijose, kur „pas psichoterapeutą reikia lankytis taip dažnai, kaip į tualetą“, rodo pasiekto žalingo antisisteminio darbo pasekmes. Tai didžiausia nelaisvė, nes žmogus nėra savo ateities šaltinis pasaulyje, jis pasimetęs jame. Tokia padėtis prieštarauja laisvei, tuo tarpu laisvam žmogui, kaip ir gyvybėje, pačiam įveikti triukšmą padeda jo orumas. Be laisvės nėra džiaugsmo ir taip visų geidžiamos psichinės sveikatos. Dėl antisisteminio darbo sužlugo bolševikai, kurie norėjo padaryti gerą darbą – sukurti ekonomiką be šeiminių laisvės. Dabartinis medicinos darbas, atrodo, siekia išvesti naują žmonių rūšį, kuri neturėdama orumo jausmo ir priklausoma nuo kitų individų, būtų laisva ir sveika. Vadinasi, medicina išaugo į tokią didelę biurokratinę sistemą, jog pradėjo turėti priešingų gyvybės esmei tikslų, dėl kurių prarado pagarbą šeimai ir elgiasi taip, lyg pati būtų gyvybės kūrėja. Norima įteigti, kad net sveikas žmogus pats negali žinoti, ar jis sveikas – žinos tik tada, kai jam pasakys gydytojas. Lygiai taip, kaip socializmo ekonomikos kūrėjai manė, kad tik partija gali išaiškinti žmogui, kas yra laisvė, o pats žmogus šito žinoti negali. Tai kartoja bolševikų darytą eksperimentą išvesti naują žmonių rūšį, kuri sukurtų ekonomiką be šeiminių laisvės, gerai dirbtų be asmeninės nuosavybės jausmo. Ir vienur, ir kitur prieštaraujama gyvybės principams, laisvės ir džiaugsmo tik mažės. Įvertinus viską, galima sakyti, kad dabartinis sutrikęs šeimų gyvenimas yra ne tik ekonominio gyvenimo, bet ir „specialistų“ dirbtinai kuriamo atminties „tiesinimo“ rezultatas. Čia ir yra pagrindinė dabartinio žmogaus problema, kad šeimos būtis neišvengia tolerancijos būtinybės dirbtinai daromiems antisisteminiais dalykais, kuri galų gale visada veda prie visuotinės degradacijos, ką mes ir stebime.

K.Marksas yra pasakęs: „Žmogaus kūnas iš prigimties mirtingas. Todėl ligos neišvengiamos. Kodėl žmogus kreipiasi į gydytoją tik tada, kada serga, o ne tada, kai sveikas? Todėl, kad ne tik liga, bet ir pats gydytojas jau yra blogis. Pastovi gydytojo globa paverstų gyvenimą blogiu, o žmogaus kūną – medicininių kolegijų pratybų objektu. Argi ne geriau mirtis, negu gyvenimas, susidedantis tikrai iš priemonių išvengti mirties?“ [60].

Iš sisteminių dalykų esmės trumpai aptarkime medicinos šaką seksologiją [61,62]. Šeima yra atmintim išlaikomas abstraktus neregimas, nedalomas sisteminis objektas, todėl jos gyvenimas yra pirmiausia nuosavybės jausmo (meilės) patvarumo – orumo pasekmės – sieloje gyvenimas, kuriam tarnauja kūnai – jos įrankis. Tada nekyla jokių problemų, nes yra džiaugsmas, meilė, orumas – gamtiška sisteminių tiesinių sąveikų tarp vyro ir moters pasekmė. Seksologijoje individus laikomas atsiradęs iš niekur – be tėvų, be atminties, be orumo, be šeimos, be valios, be vietos, kuris tenkina lytinį instinktą paleistuvaudamas. Seksologijoje žodis „meilė“ yra keiksmazodis, kurį siūloma tuoj pat užmiršti, tuo patvirtindami, kad medicinos užsiima tik malonumu. Tokiu atveju moteris lieka visada nesaugi ir priklausoma nuo psichologų, ginekologų ir pan. Seksologijos siūlomų kopuliacijos padėčių mechaninis mėgdžiojimas iš principo duoda onanavimo lygmens malonumą, bet ne džiaugsmą. Tą rodo psichologinės pagalbos mastas Vakaruose. Džiaugsmą duoda tik meilė, kuri būtinai susieta su orumo jausmu pasaulyje. Skaitant seksologų darbus, susidaro įspūdis, kad svarbiausia yra viešnamis, šeima – tai viešnamio pakaitalas arba jo tęsinys. Viešnamis yra vieta

žmonėms, neturintiems savo tikros vietos pasaulyje ir galintiems tik paleistuvauti. Todėl net kai kurios ginekologo darbo manipuliacijos siūlomos, kaip lytinių santykių elementas [61]. Jeigu džiaugsmas, kaip rašo seksologai, lytinių organų padėtyse, tai kam rašyti knygas? Rekomenduokime tėvams, kad jie rodytų vaikams lytinių santykių padėtis, ir problemų nebus. Bet kodėl tėvai taip nedaro jau daug tūkstančių metų? Todėl, kad jie seniai patyrė, kas dabar žinoma iš kibernetikos, kad tėvai yra pradinio nedalomo objekto – šeimos žinojimo šaltinis vaikams pasaulyje, turintys išugdyti jų atmintį *netiesinėms* sąveikoms pasaulyje ir moko malonumo siekti kartu su džiaugsmu. Tėvai rado, kad tiesinės sąveikos negimdo meilės, neugdo valios, neleidžia pasiekti džiaugsmo. Jei tėvai (šaltiniai) rodytų lytinių santykių – tiesinių sąveikų padėtis vaikams, jie prarastų šaltinio savybes pasaulyje, nes naikintų vaikų (imtuvų) valią – savo darbo tikslą, neišauklėtų laisvų – su atmintim asmenų. Tėvai seniai žino, ką dabar žino ir kibernetika, ir termodinamika – laisvą žmogų gali išauklėti tik laisvas žmogus, kuris džiaugiasi gyvenimu, o ne individas, kuris dėl malonumų siekio nusivylęs gyvenimu. Taigi seksologija maskuoja džiaugsmą kuriantį elgesį, ragina nesilaikyti papročių – nelaukti meilės. Jaunimo mulkinimas didina nelaimingos klientūros skaičių ir seksologams, ir ginekologams, ir psichoterapeutams. Pasiklydęs, nelaisvas individas mechaniškai bando seksologo patariamą lytinių santykių padėtis su bet kuo, praranda atmintį, jokio intymumo (ne atsiradęs, o išorės sukeltas elgesys) ir džiaugsmo neatranda, lieka pajamų šaltiniu „specialistams”. Individas tampa priklausomas nuo kitų pasaulyje. Vadinasi, seksologija yra ir prieš tėvus, ir prieš jauną žmogų nukreipta „psychodiversija”, dirbtinai skatinanti paleistuvauti – prostitutijos, pornografijos ir sutenerių ramstis.

Kokios tokio dvilypumo priežastys šiandien? Vadinamasis demokratinis pasaulis jau seniai pasidalijo į du porūšius: darbdavius, specialistus (kurių apie 20%) ir samdinius (kurių apie 80%). Demokratijoje saviorganizavimasis ir laisvė esti šeimininkams ir darbdaviams, jiems esti DEDG sąmonėje. Samdiniai yra organizuojami, nelaisvi, neturi egoistinio tikslo nuosavybei išlaikyti, o tik išlaikyti kūną – stiprintuvą. Atsiranda sielos diskomfortas, nes nėra DEDG sąmonėje. Reikia ieškoti priemonių diskomfortui šalinti. Demokratinės šalys išsprendė tik vieną problemą – visus samdinius pamaitino, bet jie laisvais nepasidarė. Kaip kompensuoti sotaus, neturinčio laisvės samdinio gyvenimo beprasmybę? Tik ją dirbtinai užimant reginiais (išorinė atmintis). Vienas dirbtinio užėmimo būdų yra instinktais pagrįsto vartojimo didinimas – kad kiekvienas turėtų tą patį. Todėl JAV gyventojai, kurie sudaro 6% pasaulio gyventojų, sunaudoja 25% pasaulio energijos ir medžiaginių atsargų ir pagamina tiek pat produkcijos, bet pasauliui rodo stebinantį suvaikėjimą – jų duomenimis apie 60% šeimų (1985 m.) neišsiverčia be psichologo, psichoterapeuto pagalbos, nes sąmonės plėtojimasis baigėsis dvylikos metų paauglio lygmenyje. Tai sutampa su prezervatyvų dalijimo pradžia mokyklose. Pagal energoentropinius principus tai sotūs, bet nelaisvi žmonės, kurie turi tvirtą kūną, bet silpną, šeimai netinkamą atmintį. Kitas užėmimo būdas, įvertinantis, kad hormonai išsiskiria nuolat, tai nuolat siūlyti prostitutijos malonumus (vartojimas dėl vartojimo). Pvz., Vokietijoje viešnamiai kasdien sulaukia maždaug milijono lankytojų. Toks darbas yra ekonomiškai galingų grupių *įstatymiškai* palaikomas, nes baisiausias dalykas būtų, jei samdiniai pradėtų suvokti, kad jie nelaisvi. Patirta, kad geriausiai maskuoja nelaisvę (didina entropiją be tikslo) dirbtinai siūlomas onanavimas (vadinamos seksualinės paslaugos) viešnamyje. Laisvės vardu maskuojami antisisteminiai dalykai, stengiantis įteigti, kad „laisvė” yra būti malonumo būsenoje, o nuo teikiančios džiaugsmą laisvės reikia atsipalaiduoti. Būtent tą teigia visi taip vadinamų erotinių

kino juostų herojai ir spauda. Beveik visi tokiose kino juostose dalyvaujantys artistai lankosi pas psichoterapeutus, kurie savo diplomo vardu paaiškina, kad „nieko neatsitiko“, jis elgėsi drąsiai ir „menininkas“ gali nusiraminti. Apskritai spaudoje, televizijoje, kine formuojama mintis, kad drąsus yra tas, kuris žemina stebėtojus. Darbdaviams ir valdžiai visai nereikia laisvų ir orių asmenų, o reikia niekatrosios giminės darbo jėgos, kuriai pakanka vaikiškos sąmonės ir išorinių signalų skatinamų veiksmų. Tada, kai samdinys tampa priemone savo uždirbtiems pinigams iš gamyklos pernešti į viešnamį, nebeturi orumo, jį lengva „stumdyti“ bet kur ir „melžti“ lytinio instinkto žadiniu. Taigi Vakarų demokratijose labai daug žmonių atsisakė laisvės tik tam, kad maloniai gyventų be atminties, be orumo, be džiaugsmo. Darbdaviai, norėdami atkurti darbo jėgą, tėvams moka ir už vaikų auginimą. Taip net auginamas vaikas individas tampa samdiniu, o ne asmeniu. Asmuo, būdamas laisvas ir turėdamas orumo jausmą, suprastų, kad tai yra jo žeminimas, nes pripažįstamas jo nesugebėjimas būti šaltiniu savo vaikams ir neatlyginamai išleisti šeimai. Tokiomis sąlygomis neįmanoma kalbėti apie laimę.

Kaip techninis progresas veikia šeimą? Šiandien jis nesukuria dermės tarp šeimos nuosavybės ir darbo erdvių. Problemos, apie kurias jau kalbėjome, lieka: vaikai praranda auklėjimu įgyjamas pradines žinias. Gamybos progresas negali sukurti noro būti tėvais, neatlyginamai dirbti šeimai, patirti džiaugsmą. Jis gali pailginti laisvą laiką būti šeimoje, jei yra priemonės, palengvinančios namų darbą. Bet *pirma reikia norėti būti, tik paskui tos priemonės turės prasmę*. Kadangi prarastos auklėjimo žinios ir žinojimas, neatsiranda noro būti kartu, tai iškyla problema, kaip „atšaldyti“ sielą. Taip atsiranda įvairūs *show*, sportas, turizmas, filatelizmas, prostitutija, paleistuvavimas, nuotykių ieškojimas ir kita. Jie šeimai nieko neduoda, tik aktyviai sunaudojama jos sisteminiams tikslams nepanaudotą energiją. Nesant aktyvios veiklos, energija iššvaistoma pasyviai: alkoholizmas, narkomanija. Tai „triukšmas“, didinantis individo gyvenimo beprasmybę bei trikdančią šeimos aplinką.

Šiandien pasaulyje, net ir geroms gyvenimo sąlygoms esant, vykstantis „stumdymasis“ šeimoje yra dvasinės degradacijos, atsiradusios dėl auklėjimu įgyjamų pradinių žinių ir žinojimo praradimo ar neturėjimo, pasekmė. Pagrindine vertybe ir gyvenimo tikslu tampa ne sielos džiaugsmas, o žemiausios hierarchijos vertybės – kūno patiriama malonumo būseną, ko nėra gyvybėje. Taigi iš principo susilpnėję sisteminiai principai išklabiną vyrų atmintį ir moterų masiškai prarado saugumo jausmą. Moterims teikia saugumą įstatymai ir apylinkės ginekologas – šaltiniai už šeimos ribų. Tai patvirtina greitas ekonomiškai išsivysčiusių valstybių gyventojų skaičiaus mažėjimas, kurio neatlygina nei valstybės pašalpos, nei imigracija. Su vėlinimu atsirandanti entropija sąmonėje prarandama sekančiose kartose, nes naujos kartos iš „triukšmo“ susirenka vis mažiau pradinių žinių ir žinojimo. Taigi kiekvienai sekančiai kartai iki laisvo gyvenimo vis sunkiau prasimušti. Dabar kultūros žinių praradimo greitis padidėjo, nes atsirado daug techninių ir organizacinių galimybių skleisti „triukšmą“ ne tik papročių Žemėje, bet ir iš jos ateinatį į šeimą: televizija, videotechnika, spauda. Visa tai yra galingos ideologinės masinio veikimo priemonės, nes yra turtingų, antisisteminių veikiančių grupių rankose. Antisisteminė ideologija slypi tame, kad iki absoliuto iškeliama tik nestruktūrizuoto individo kūno alkio ir lytinis instinktas, visai nesiejami su jų sisteme paskirtimi ir vaidmeniu žmogaus laisvei. Teigiama, kad žmogaus esmė yra tik kūno VARTOJIMAS malonumui, o ne kūno DARBAS vertybei (formai pasaulyje) išlaikyti. Tai melas. Maskuojama, kad tik struktūrizuotas individas turi laisvę ir laimę, o instinktų

teikiami malonumai jai tarnauja. Samdinių šeimos tiek energetinių galimybių triukšmui atremti neturi. Visa tai be išimties stipriai „spaudžia“ visą šeimos narių erdvę ir dingsta skirtumas tarp papročių ir šeimos erdvių – entropijos didėjimo greitis jose susivienodina. Jeigu dingsta skirtumas – nėra „tvorų“, nėra kalbos apie tikslus ir laisvę, dingsta gyvenimo prasmė. Anksčiau beprasmiškas reiškinyss veikdavo tik toje vietoje, kur jis vyko, pvz., viešnamyje, ir elgesio entropijos didėjimo greitis dėl mažos jo įtakos erdvės buvo mažas. Vadinasi, prieš lokalinius poveikius gyvoji gamta yra atsparesnė, nes užtenka šeimos pastangų. Prieš organizuotą grupinį spaudimą, skleidžiant „triukšmą“ visoje papročių erdvėje, kurio gyvojoje gamtoje nėra, šeima neturi jokių priemonių. Šituo naudojasi organizuotai parazituojantys visuomenės elementai, sudarydami aplinkoje „specialistų“ maskuojamo „triukšmo“ persvarą prieš šeimos perduodamą atsparumą žinioms ir žinojimui išlaikyti, ką rodo Vakarai. Slopinamas individo gyvybingumas (tai tas pats, kas ir laisvė) nyksta. Neslopinamas blogis visada plinta neribotai. Tai rodo vis didėjantis psichologinės pagalbos poreikis. Kaip didinti šeimų laisvę? Tik elgiantis pagal papročius, perduodant kultūros dalykus, dirbant gamyboje, išlaikant šeimas. Tuo labiau, kad nelaisvės plitimas šiandien yra ne tiek nuo objektyvių dalykų – valgyti užtenka visiems, kiek nuo sąmonėje sukaupto žinojimo lobyno apimties priklausantis dalykas. Valstybė visiškai nereikalinga parazituojantiems visuomenės elementams, bet reikalinga TIK šeimoms. Ji turi padėti tėvams padėdama kultūrai ir įstatymu slopinti organizuotų „specialistų“ papročių erdvėje vedamą psichologinį karą prieš šeimą. Šis karas yra antisisteminis, nusikalstamas, neleidžiantis sukaupti atminties žinių lobyno, atimantis naujų kartų laisvos ateities galimybę darbas net ir taip vadinamos demokratijos sąlygomis.

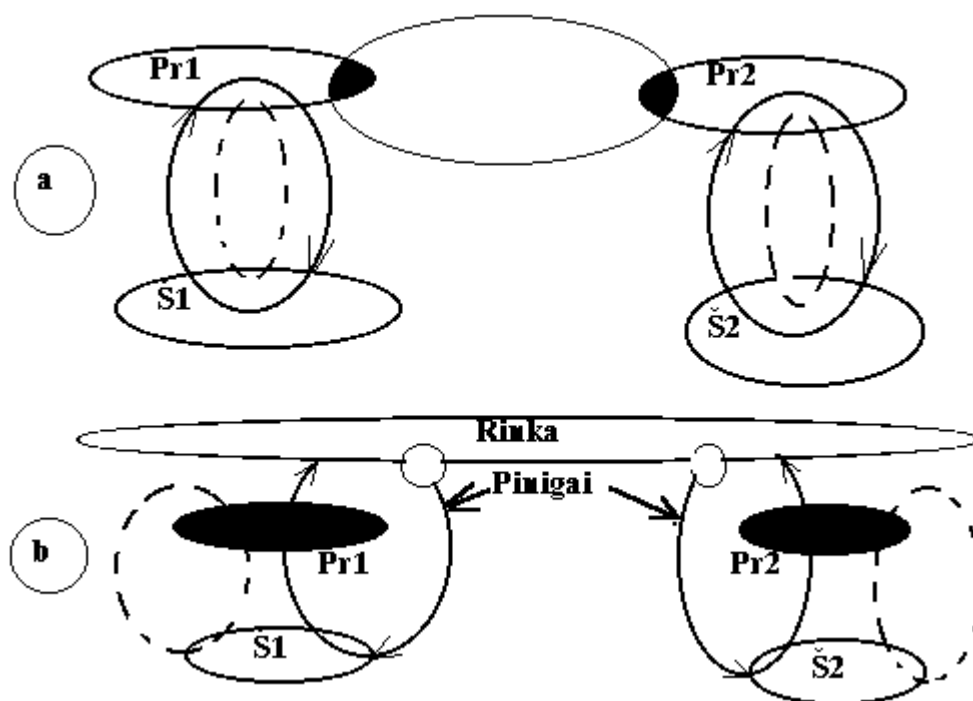
4.3. ŠEIMININKAI IR RINKA

Atskiros šeimininko darbas yra aptartas. Jei šeimininkas gamina tik sau, tai, anot ekonomistų, šis su kontroliuojamu energijos ir medžiagų šaltiniu darbas yra natūralusis (gamtiškas) ūkis. Šiandien dėl didelės produkto specializacijos ir kooperacijos, visai savarankiškų šeimininkų nebėra. Jie tampa priklausomi nuo vartotojų ir vienas nuo kito. Šeimininkai sudaro 8% JAV gyventojų ir apie 12% Vakarų Europos gyventojų (profesoriaus oftalmologo O.Fiodorovo duomenimis). Šiame skyrelyje aptarsime sąlygas laisviems santykiams tarp šeimininkų atsirasti. Viena vertus, kiekvienas šeimininkas ieško aplinkoje medžiagų ir energijos, todėl yra egoistas ir agresyvus. Antra vertus, judėti aplinkoje labiausiai gali trukdyti tik kitų individų nenusipėjamas elgesys (1 pav.,c), galintis sukelti susidūrimus – laisvei trukdančias tiesines sąveikas. Jeigu nėra išankstinio susitarimo apie „prasilenkimo“ taisykles – netiesines sąveikas, neišvengiamai atsiranda „termodinaminės“ kilmės sąveika – „stumdimasis“, kai norima įrodyti, kas ir dėl ko (stipriausias) turi teisę judėti. Tai kiekvienam trukdytų laisvai siekti savų tikslų, nes kelyje perdėm atsirastų kliūčių. Reiktų aptarti, kas gali mažinti agresyvumą – tiesines sąveikas tarp šeimininkų.

4.3.1. Kas yra rinka?

Įvertinkime šeimininkų santykius produkto požiūriu. Santykiai laisvų šeimininkų parodyti 4.10 pav.,a. Tai – paprasti prekių mainai. Kiekvienas savo produkto dalį keičia į kitą vartojamąją vertę turintį produktą. Mainai yra kontroliuojama tiesinė sąveika produkto pasiskirstymo entropijai

pasaulyje didinti, nes energetiškai silpnas susitarimo signalas sukelia didelės energetinės vertės atsargų judėjimą. Tos pačios vartojamosios vertės produktai nekeičiami (pvz., duonos kepalą keisti į duonos kepalą). Taigi mainai atsiranda dėl vertės skirtumo. Tai patvirtina tą termodinaminį principą, kad tarp tų pačių verčių jokios sąveikos nėra. Sąveika atsiranda tik tarp žmogaus jaučiamų skirtingų savybių objektų. Kadangi nė vienas nežino, ką gamina kitas (nes kiekvienas paklūsta tik savo valdymo sistemai), tai apie pagamintus produktus kiekvienas sužino tik išnešęs juos į turgų – atvirą erdvę, kurioje kiekvienas termodinamiškai *renkasi*, ką ir kaip mainyti. Taip atsiranda rinka – dirbtinis „medžioklės“ plotas, kuriame renkama iš siūlomų „grybų“. Tačiau ši mainų rūšis gali ir neįvykti, jei tuo pat metu nėra tinkamos prekės mainams. Maždaug prieš 8 tūkstančius metų, kai atsirado pinigai, mainai palengvėjo, nes pirkimas ir pardavimas gali vykti jau ne tuo pat metu. Tai pagreitina produktų (surištos energijos) judėjimą, praplečia pasiūlos erdvę, galimas resursų kaupimas, bet tam tikroms sąlygoms esant pinigai gali tapti krizių priežastimi. Iš esmės pinigai yra darbo ar sukaupto darbo ekvivalentas TARP SUBJEKTŲ.

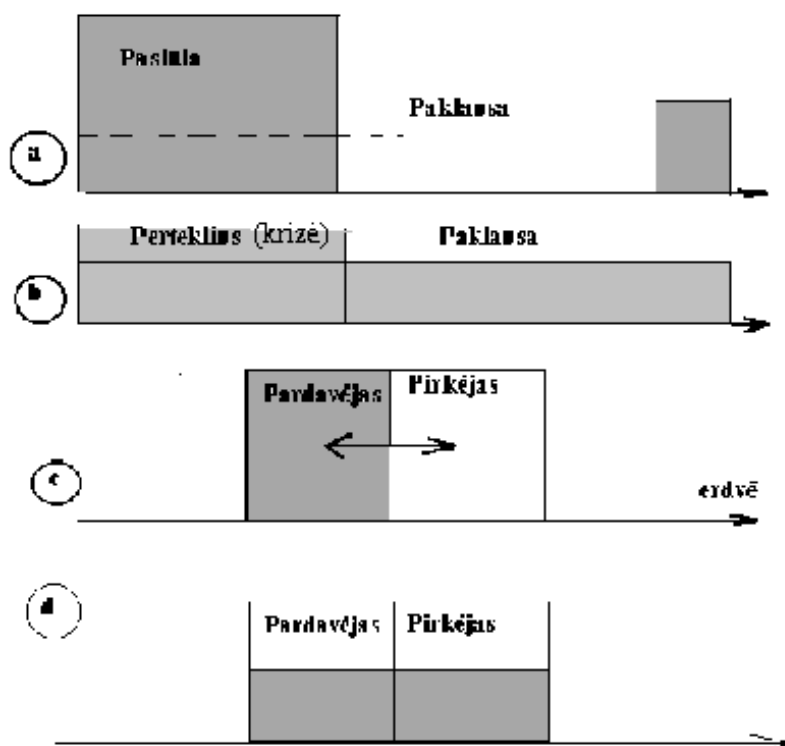

4.10 pav. Šeimininkų padėtys: a – natūralaus ūkio atveju, b – rinkos atveju. Ištinis linija pavaizduotas energijos judėjimas, brūkšnine – duomenų ir žinių judėjimas

Šeimininkų santykiai rinkos sąlygomis parodyti 4.10 pav.,b. Šeimininkas tiekia rinkai produktą, o jam grįžta pinigai, dažniausiai su vėlinimu. Šios sąlygos yra žymiai sudėtingesnės negu natūraliajame ūkyje, bet gamyba vyksta laisvės sąlygomis. Šeimininkas viską žino apie gamybą (nepriklausomybė, tačiau pajamos (pinigai) gali būti, arba nebūti (nepatikimos). Vadinas, energijos ir medžiagų apykaita tarp struktūros ir aplinkos nepatikima. Būtinai atsiranda diskomfortas, kuris skatina šeimininką visą laiką ieškoti priemonių, kad pajamos ir „neskaidrioje aplinkoje“ būtų patikimos.

Rinka yra ne uždara struktūra, o atvira erdvė su skirtingu, beveik atsitiktiniu produkto ir paklausos pasiskirstymu (4.11 pav.,a). Dėl gamybos koncentracijos produktai yra netolygiai pasiskirstę erdvėje – maža produktuose „surištos“ energijos pasiskirstymo entropija. Tai, ką mes

vadiname rinkos mechanizmu, yra „surištos“ (pvz., maiste, gaminiuose) energijos pasiskirstymo entropijos didėjimas atviroje erdvėje, veikiant aktyviajai paklausos jėgai. Kai paklausa patenkinama, produkte surištos energijos pasiskirstymo entropija erdvėje yra didžiausia (4.11 pav.,b). Jei paklausos nėra, produktas savaime „nejuda“. Tai vadinama krize. Jei produkto nėra arba nėra už ką pirkti – skurdas. Produktų pertekliaus ramybė išplaukia iš gyvybės principo, kad sotus neturi jokio noro „medžioti“. Noras valstybėje gamybą su vartojimu susieti į uždara tiesinę sistemą yra komunizmo idėja. Tos idėjos buvo įgyvendintos valstybinės monopolijos pavidalu, kai, pasitelkus į pagalbą planą, pasiūla ir paklausa būtų sujungta į vieną valdomą struktūrą. Tačiau ši patraukli iš pirmo žvilgsnio mintis neteikia gamybai laisvės, nes padėtis atskiroje gamykloje pradeda priklausyti ne nuo jos valdomo darbo, nuo padėties kitose gamyklose. Patikimų, valdymui reikalingų duomenų surinkimas laiku, apie padėtį kitose gamyklose iš principo neįmanomas: kiekviena struktūra nuo kitų struktūrų slepia ir savo atsargas, ir strategiją net ir tada, kai konkurencijos nėra. Konkurencijos atveju juo labiau reikia išlaikyti struktūros informacinį uždaramą. Kitaip konkurentas, sužinojęs, kaip galima pakenkti, visada pakenks – didinti entropiją visada malonu. Gamyba turi tenkinti vartotojo reikmes, bet ji nežino, kokios prekės reikia. O dažniausiai siūloma nereikalinga prekė nepatenkina poreikių ir tampa energijos ir medžiagų švaistymo šaltiniu. Atsiranda dar vienas vartotojui nepageidautinas reiškiny – monopolinė gamyba. Energetine prasme ji yra galingesnė už vartotojus. Gamintojas, kaip protingas sutvėrimas, stengiasi kuo mažiau dirbti, ir, būdamas galingesnis, pradeda diktuoti savo sąlygas. Ir vėl vartotojui blogai, nes poreikiai vėl nepatenkinami.

4.11 pav. Rinkos savybės: a – pasiūlos ir paklausos pasiskirstymas erdvėje; b – padėtis patenkinus paklausą; c – pirkėjo – pardavėjo santykis (negriežtas konfliktas), d – padėtis po pirkimo – pardavimo veiksmo

Kas yra rinka šeimininkui? Šeimininko struktūra yra *objektyviems dėsniams* paklūstantis atskiras pasaulio elementas. Tai ląstelės analogas kūne. Rinka tarnauja energijos ir medžiagų šaltiniu „ląstelei“ – šeimininkui pasaulyje, kaip kraujo apytakos sistema tampa energijos šaltiniu kūno ląstelei. Skirtumas tik tas, kad ląstelei kraujo apytakos sistema viską pristato, šeimininkas rinkos erdvėje turi pats susirasti energiją ir medžiagas.

4.3.2. Santykiai tarp šeimininkų

Rinka yra atvira erdvė, kurioje energija ir medžiagos neveltui persiskirsto tarp kultūros subjektų – šeimų ir gamybos struktūrų pagal kultūros pripažintas taisykles – mainus. Vadinas, rinka yra kultūros dalis. Rinkoje vyrauja mainai, kurie didina produkto pasiskirstymo entropiją. Pagal tai, kuria kryptimi didėja entropija, gamyboje sužino, kokias vertes (produktą) gaminti. Tai žinios ilgalaikėms elgesio trajektorijoms gamybos organizatoriams ir ją aptarnaujančiam mokslui.

Struktūros sandara ir savybės rodo, kad kiekvienas šeimininkas geriausiai jaustųsi, jei savo nuosavybės laisvės nuo aplinkos jėgų ar signalų nereikėtų ginti arba, jei gynyba neišvengiama, ji reikalautų kuo mažiau darbo. Bet kiekvienam šeimininkui reikia pajamų. Šis poreikis šeimininką rinkos atžvilgiu daro agresyviu. Jam kitas šeimininkas gali būti kliūtis pasipildyti energijos ir medžiagų atsargų. Aptarkime, kokius kovos ir konkurencijos metodus žmonės atrado jau prieš tūkstančius metų, norėdami įveikti kitų struktūrų pasipriešinimą atsargoms įgyti. Jie, kaip rodo konfliktų teorija (L.Kontorovas ir kt.), būtų tokie:

1) kurk sunkumus priešininkui. Daryk vis sudėtingesnę aplinką, jeigu įsitikinęs, kad geriau susitvarkysi su sunkumais ir komplikacijomis;

2) rūpinkis judėjimo laisve, kaustyk priešininką, ribok jo judėjimo laisvę;

3) savo tikslams naudok priešininko funkcijas ir atsargas;

4) sutelk jėgas ir atsargas geriausia kryptimi;

5) išvesk iš rikiuotės koordinuojančius priešininko centrus ir priemones;

6) rūpinkis pažeistų centrų atkūrimu;

7) leisk suprasti priešininkui, kad nieko negalima pakeisti – iš pradžių padaryk sprendimą, o po to siek, kad su juo susitaikytų;

8) veik vėlavimais, trukdymais, jeigu tai silpnina priešininką;

9) veik grasinimais – potencialiai grasinimai pavojingesni už veiksmus;

10) užklupk priešininką staiga, veik slapta, apgaule.

Tai yra objektyvieji ir subjektyvieji kovos būdai – tiesinės sąveikos tarp struktūrų ar individų pasaulyje ten, kur turi būti netiesinės. Pagrindinis principas – įvairiais būdais rūpinantis SAVO laisve varžyti KITO laisvę atvirai arba maskuojant ketinimus ta kryptimi. Tai sisteminių principų patvirtinimas, kas yra laisvė arba nelaisvė. Objektyvieji būdai – jėga (tiesiškai) sudaryti kliūtis (objektyvius ryšius) kitoms struktūroms. Subjektyvieji būdai – skleidžiant triukšmą (tiesinės sąveikos), ardyti KITOS struktūros valdymo sistemą, kartu rūpinantis SAVO struktūros valdymo sistemos išlaikymu. („Jeigu aš galiu parsivesti kaimyno jautį – gerai, jei kaimynas išsiveda mano jautį – blogai“). Vadinas, KITA reikia kuo daugiau objektyvuoti („tiesinti“), o pačiam kuo daugiau subjektyvuoti – statyti „tvoras“ (kliūtis). Tiesiogiai taikant šiuos kovos principus, vykėtų nuolatinis

karas ir nebūtų laiko tvarkyti savo struktūros reikalus. Be to tiesioginiam puolimui galima pasiruošti. Todėl kovos metodai vedami *netiesioginiais* būdais, kai kova tarp vertybių perkeliama į kovą tarp verčių („tarpininkų“) – į rinką pateikiamų *produktų* konkurenciją. Tai kultūros atradimas. Tada laimi tas, kurio produkto signalas kelia stipresnius refleksus instinktui sužadinti, bet tiesiogiai neveikia nuosavybės ribų, nes prekė rinkoje yra „išmesta“ iš nuosavybės (susvetimėjusi). Tik kultūros dėka atsirado galimybė kiekvienam laisvai dirbti SAVO erdvėje, SAVO BŪDAIS ir pripažinti teisę BŪTI APLINKOJE ir KITIEMS šeiminkams. Tampa suprantama, kad, norint išlikti visiems, tarpusavio santykių turinys (aukštesnė populiacijos hierarchija) MŪSŲ Žemėje yra svarbesni už kiekvienos struktūros viduje esančių darbų turinį. Tokios teisės pripažinimas yra AUKŠTESNĖS hierarchijos žinia papročių erdvėje esančiam stebėtojui, galinti jam nukenksminti instinktyvų norą „stumdytis“. Tuo labiau dabar, kai vienam šeiminkui reikalingi kitų šeiminkų darbo vaisiai. Atsiranda bendradarbiavimo tarp šeiminkų būtinybė, nes kiekvienas turi ir kontroliuoja skirtingą produktą. Šeiminkai užima skirtingas erdves, tai erdvėje produktas pasiskirsto taip pat skirtingai. Uždaviniui spręsti buvo atrasta, kad geresniam produkto judėjimui, be asmeninės erdvės, reikia tarpinės – visiems vienodai priklausančios erdvės (turgūs, gatvės, keliai, aikštės ir t.t.). Paskui galima kalbėti apie pasikeitimą atsargomis ir konkurenciją tarp gaminių. Produktui išsilyginti erdvėje kliudo konkuruojanti kitų šeiminkų produkcija. Kokius santykius kurti? Visų pirma, jeigu pripažįstama teisė kiekvienam būti (elgesio apsiribojimas, kurio atsiradimo priežastis yra šeimos išlikimas), juos kurti nori kiekvienas šeiminkas, nes kiekvienam reikia to, ko jis neturi. Savo erdvėms papildyti trūkstamomis medžiagomis yra du būdai. Paprasčiausias būdas – panaikinti kliūtis. Tai objektyvus tiesinis būdas – jėga atimti iš kitos struktūros tiek atsargų, kiek trūksta. Toks nekontroliuojamas vyksmas tuoj pat visiškai „iššluotų“ kiekvieno erdvę ir visiems būtų galas. Pvz., sužinojus sąskaitos kodą banke, per kompiuterį „iššluojamos“ santaupos. Jeigu vienas atima visus pinigus, sunyksta tas, kas juos prarado. Jeigu atimama prekė, sunyksta tas, kas turėjo prekę. Vadinasi, savo erdvės papildymą reikia koku nors būdu kontroliuoti. Kuo vadovaujantis tai daryti? Tam žmogus sukūrė santykius tarp struktūrų – mainus. Mainai – tai subjektyvus, kontroliuojamas, tiesinis, mažiausiomis energijos sąnaudomis įgyvendinamas pasikeitimas *objektyviomis* energijos atsargomis pagal *subjektyvų* susitarimą tarp subjektų. Mainų tikslas objektyvus – kiekvienam įgyti ir sukaupti kuo daugiau energijos atsargų tokiu būdu, kad išliktų mainikautojai. Vienas iš jų yra pardavėjas, kitas – pirkėjas. Kiekvienas gamintojas gali sukaupti daugiau, jei parduoda kuo brangiau. Pirkėjas gali išleisti mažiau, jei perka kuo pigiau. Pagal gyvybės principus toks elgesys užtikrina struktūrų išlikimą. Įdomi padėtis: vienas be kito apsieiti negali, kiekvienas nori išlikti, bet vienas iš kito stengiasi kuo daugiau „išmelžti“. Tai – konfliktinė padėtis, atsirandanti dėl atskirų valdymo sistemų sąveikos, apibūdinama kaip negriežtas konfliktas (1.11 pav.,b). Jai spręsti reikia kompromiso – mainų – kontroliuojamos tiesinės sąveikos. Kaip mainai atrodo iš ergoentropinių pozicijų? Mainuose kiekvienas sutinka PRARASTI SAVO vartojamosios vertės ATSARGŲ DALĮ ir įgyti skirtingos vartojamosios vertės dalį, ekvivalentišką jų mainomajai vertei. Mainomoji vertė yra darbo sąnaudos. Jei mainai ekvivalentiškai, IŠLIEKA ABU mainikautojai. Tai vadinama socialiniu teisingumu, teikiančiu socialinio saugumo jausmą, nes artėjama prie jėgų pusiausvyros ir tolstama nuo konflikto. Priešingu atveju vyksta grobimas (griežtas konfliktas). GROBIMAS yra veiksmas, kai norima įsigyti kito atsargų, NEPRARANDANT dalies SAVO atsargų, t. y. vengiant mainų. Tada tarp vietų atsiranda dar

didėsnis atsargų skirtumas ir padidėja socialinis neteisingumas. Užmaskuotas grobimas vadinamas vogimu. Tai socialinio teisingumo paminimas ir mainų destruktija. Toks yra produkto ir pinigų judėjimas „laisvojoje“ rinkoje. „Tąsymasis“ pagal taisyklės baigiasi ne plėšimu, o pagarbos reiškimu kiekvieno asmeninei erdvei. Galų gale laisvai susitariama dėl kainos. Susitarimas yra kontrolės įgyvendinimas, bet jam reikia iš anksto abiem pusėms kultūros pagrindu laisvai prisiimtų mainų taisyklių. Mainai taupo ir pirkėjo, ir pardavėjo energiją, jų *valdymosi* pasekmė. Jeigu būtų ne mainai (valdymasis), o jėga kiekvienas stengtųsi išplėsti jam reikalingą daiktą – tiesinės sąveikos, pats pasikeitimo procesas reikalautų daug energijos. Tos kontroliuojamos mainų taisyklės yra nusistovėję seniai ir taupo žmonėms energiją. Šeiminingai mainikaudami, net negalvoja, kad jie paklūsta produkto ir pinigų pasiskirstymo entropijos didėjimui erdvėje, ją didina tol, kol ji tampa didžiausia ir pirkėjui, ir pardavėjui ir vienas kitam tampa neįdomūs (4.12 pav.,d).

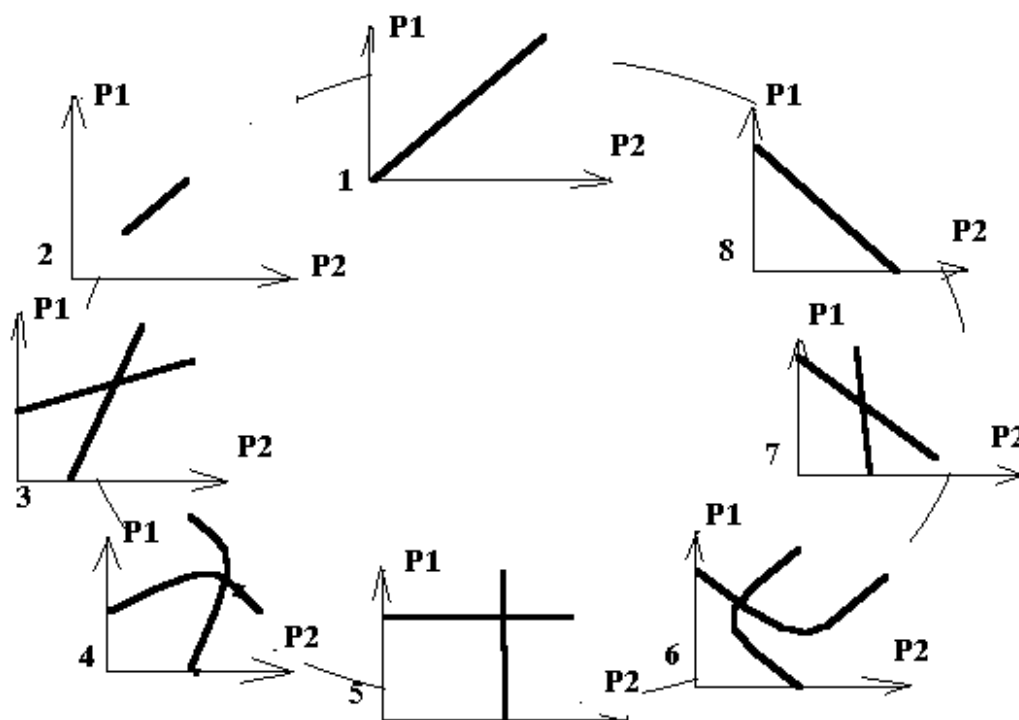
Nuolatinis darbo patikimumo ir jo laisvės siekis kuria įvairias santykių formas tarp šeiminių. Panagrinėkime tas formas, kurios pasitaiko dažniausiai. Tai pavaizduota 3.15 pav. (L.Kontorovas).

4.12 pav. Bendradarbiavimo ir konfliktavimo formos tarp subjektų

4.12 pav. rodo, kad yra dvi skirtingos pagal kokybę darbo santykių tarp vertybių formos – bendradarbiavimas ir konfliktavimas, o 4.13 pav. matyti santykių intensyvumo įtaka ir jų pasekmės subjektams. Bendradarbiavimo būdai atsiranda tik laikantis kultūros rasto elgesio apribojimo (subjektyvaus susitarimo išlaikymo) kitų struktūrų atžvilgiu, konfliktavimas jų neišlaikymo dėl objektyvių priežasčių atveju. Darbas gali plėtotis keliems subjektams turint vieną energijos šaltinį

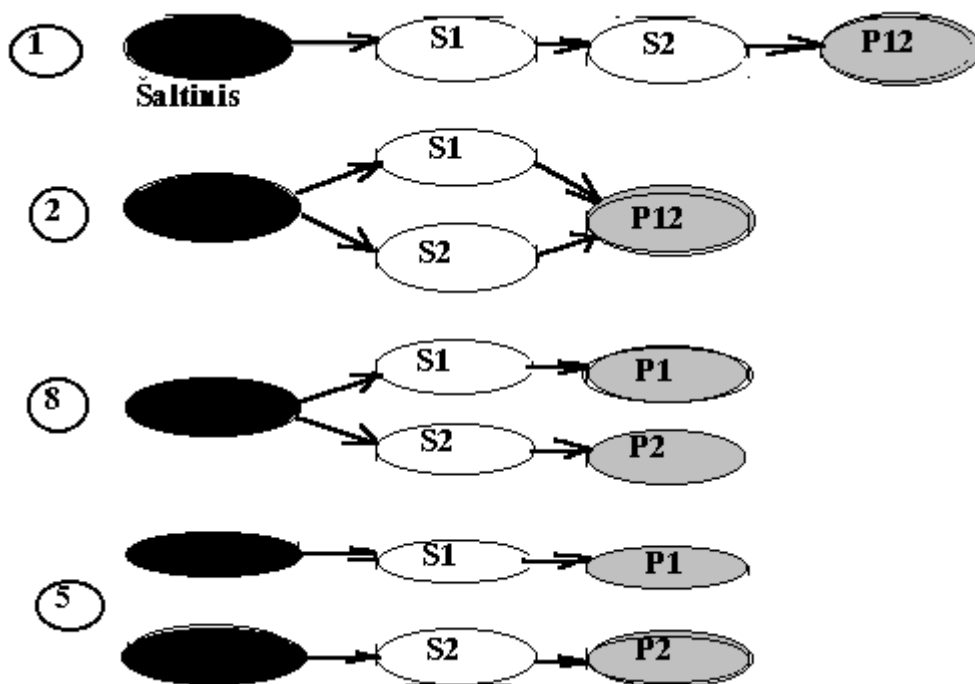
(paveiksle parodyta pilkame fone), arba kai kiekvienas subjektas turi atskirus šaltinius. Kai kiekvienas turi savo šaltinį, tai kiekvienam pagrindinė problema – siekti, kad būtų kuo daugiau laisvės darbui ir kuo mažiau „triukšmo“ iš aplinkos. Šeimos būtis siekia tik simbiozės, o šeimos – neutralumo.

Vienybė yra hierarchinės struktūros darbo būdas, pasižymintis visomis sisteminėmis savybėmis. Nestabiliausia darbo forma yra neutralumas, kuris lengvai gali pereiti į bet kokią kitą bendradarbiavimo ar konfliktavimo formą. Neutralumas iš individo reikalauja mažiausių ryšių su aplinka ir būtų labiausiai geidžiama darbo forma. Esant „panardintam“ aplinkoje ir joje ieškant energijos šaltinių, neutralumą išlaikyti problematiška. Neutralumas – kiekvienas turi atskirus energijos šaltinius ir vienas kitam nėra reikalingi jokiais požiūriais. Atitinkamų subjektų sąveikų dinamika pavaizduota 4.13 pav. (L.Kontorovas).

4.13 pav. Bendradarbiavimo ir konfliktavimo formų dinamika. P1, P2 – šeiminių (subjektų) pastangos

4.14 pav. parodytos kai kurių santykių formų turinys, įvertinantis energijos šaltinių panaudojimą.

4.14 pav. Subjektų santykių formos, įvertinant energijos šaltinių panaudojimą:
1 – vienybė, 2 – simbiozė, 8 – antagonizmas, 5 – neutralumas

Darbai reikia energijos atsargų. Todėl šeimininkų santykių pagrindą sudaro energijos ir medžiagų atsargų panaudojimo galimybės. Kaip matyti iš 4.14 pav., vienybė atsiranda tuomet, kai yra vienas energijos šaltinis, nuoseklus subjektų darbas, ir visiems tas pats produktas, kaip vienas tikslas, nes kiekvieno atskirai jis negali būti pasiektas. Kita, ne tokia tampri santykių forma, yra simbiozė, kai energijos šaltinis tas pats, ir tikslas tas pats, bet galimas lygiagretus darbas, pvz., kooperatyvas, šeima. Iš esmės tai yra kiekvieno elemento darbo papildymo būdas. Simbiozė – nestabili struktūra: padidėjus energijos atsargoms, santykiai gali pereiti į antagonizmą todėl, kad kiekvienam atsiranda galimybė, naudojantis didesnėmis atsargomis pasiekti tik jam reikalingą rezultatą. Tai įrodo principą, kad energijos papildymas elementui gali sukelti norą nebūti sistemoje. Taigi simbiozė perauga į antagonizmą. Antagonizmas yra patys nuožmiausi santykiai, nes viena pusė stengiasi išnaikinti kitą. Vyksta kova už energijos atsargų užvaldymą sau. Iš esmės tai dviejų atskirų valdymo sistemų pastangos sukurti savo hierarchiją, naudojantis tomis pačiomis atsargomis. Tai – pastangos sumažinti elementų ir informacijos kiekį kiekvienam, siekiant didesnės laisvės. Čia yra pilietinis karas, rodantis, kad būnant toje pačioje hierarchijos pakopoje nekonfliktinio problemos sprendimo nėra. Kaip spręsti tokių konfliktą? Reikia ieškoti elementų funkcionalumo ir kurti hierarchinę struktūrą – vienybę. Tam sąlygos yra žinomos: 1 – elementas turi pripažinti teisę būti ir kitam elementui, nes negali jo išstumti; 2 – elementai dėl objektyvių reiškinių savo struktūrose turi jausti diskomfortą. Papildomai renkant žinias ir duomenis keičiamasi ir kartu sprendžiamas konfliktas. Struktūra neatsiranda savaime ar veltui – reikia dirbti. Todėl antagonizmas yra sielos tingėjimo pasekmė. Ką duoda sukaupti papildomi duomenys ir žinios sūnėnei? Individai pamato, kad plačiąja prasme jų tikslai yra tie patys – KIEKVIENAM reikia išlikti. Dažnai antagonizmas sušvelnėja ir virsta parazitizmu. Tai toks antagonizmas, kai erdvės šeimininkas nėra nušluojamas nuo Žemės paviršiaus, o iš jo imama duoklė. Gyvojoje gamtoje pavyzdžiu gali būti

įvairūs mikrobai organizme, o žmonių visuomenėje – reketas, alkoholikai šeimoje, okupacija ir pan. Nejučiom atsiranda dar viena išvada: esant vienam energijos šaltiniui, konfliktai sprendžiami sudarant hierarchiją. Tačiau galima pasakyti ir kitaip: esant vienam energijos šaltiniui atsiranda arba hierarchija (vienybė), arba pjautynės, arba parazitizmas. Tai atitinka kibernetikos teiginį, kuris skamba taip: struktūra vienu metu negali būti dviejose būsenose: arba ji yra tokia, arba ji yra kitokia. Tai, kokie santykiai atsirado, priklauso nuo žinių lobyno (tezaurus), nuo energijos atsargų. Santykių formos turi vienokias ar kitokias pasekmes ir individo sielai.

Visos kitos bendradarbiavimo formos (sandrauga, koalicija) yra švelnesnės, turi daugiau pakantumo, nes kiekvienas subjektas turi kokią nors energijos šaltinį. Tai sinergetinio bendradarbiavimo variantai. Kiek įdomesni santykiai tarp individų atviroje erdvėje yra koalicija, kai vieno individo pastangų didinimas nuo tam tikros ribos blogina kito koalicijos nario būvį. Jeigu jėgos yra beveik vienodos, tai ir nesant aukštesnės hierarchijos struktūroms, pajėgiama laikinai susitarti.

Kaip buvo sprendžiami konfliktai tarp panašaus pajėgumo šeiminių, kai civilizacija buvo mažiau išsivysčiusi? Tam pakako papročių teisės. Tačiau papročiai yra pradinis žinojimas (antientropija) sąmonėje ir šiandien mes gyvename tik sugebėję tą žinojimą paveldėti ir naudoti.

Kas verčia kurti tokius santykius? Visi minėti santykiai atsiranda iš būtino darbo produktui gaminti. Bendras darbas įveikia tarp šeiminių neišvengiamai esantį tam tikrą subjektyvumą, kuris pritaikomas objektyvumui. Santykių forma iš esmės yra elgesio apribojimų tarp struktūrų forma. Tokios santykių formos savaime neatsiranda, jas reikia asmeniškai ir neatlyginamai išlaikyti. Santykiai esti vienokios ar kitokios formos tol, kol individai asmeniškai laikosi atitinkamų elgesio apribojimų, reikalingų produktui gaminti ar juo keistis. Keičiantis energijos šaltiniams ir darbo sąlygoms, keičiasi ir santykių forma.

Žinomas ir toks bendradarbiavimo būdas, kuris vadinamas draugyste. Tai būseną, atsirandanti bendroje erdvėje būnant panašios vidinės sąmonės įvairovės asmenims, kurie bendradarbiauja sinergetiškai, t. y. kiekvienas savo erdvėje dirba ir ima sau, bet kartu pasaulyje lieka atskirais vienetais su savo atskirais darbais. Toks bendradarbiavimas jokios medžiaginės naudos neteikia, o teikia saugumo jausmą ir komfortą sielai.

Jokie santykiai neįmanomi be pasikeitimo signalais tarp individų. Signalai naudojami tam, kad nereikėtų naudoti objektyvios jėgos ketinimams išsiaiškinti. Organizme tarp atskirų ląstelių duomenimis ir informacija tarnauja medžiagos, kreipiančios energiją reikalinga kryptimi. Tarp erdvėje esančių atskirų individų 99% duomenų yra perduodami šviesos signalais. Tai vyksta, kaip žinoma iš kvantinės elektrodinamikos, per šviesos ir medžiagos sąveiką: 5 – 6 fotonai (fiziko D. Feinmano duomenimis) sužadina regos nervą. Akys yra smegenų dalis, ir regėjimas sukelia smegenyse jau mūsų aptartus imprintingo (įspaudimo) reiškinius. Taip paprastai ir taupiai, naudodami tik gaunamą šviesos energiją, atskiri individai gali perduoti signalus ir žinias kitiems apie jiems svarbius dalykus ir sėkmingai bendradarbiauti. Pagrindinis bendradarbiavimas žmogui yra signalų perdavimas.

Kokias išvadas galima būtų padaryti iš šeiminių santykių aptarimo? Bet kokia hierarchija darbui turi susidaryti „iš apačios“, kaip savarankiškų subjektų diskomforto ir agresyvumo sprendimo pasekmė. Nors kiekvienas šeiminkas savo struktūroje siekia komunizmo ir yra komunistas, tačiau, kiek įmanoma, objektyviai vengia komunizmo tarp tokių pat kaip jis komunistų.

Iš tikrųjų sudėjus šimtą kačių viena kiaulė neatsiras. Meilės tarp jų – „kiaulės“ sukurti negalima, o tik pagarbą – „šimtą kačių”.

4.3.3. Adaptacija, tolerancija, konkurencija

Kiekvienam gyvam sutvėrimui reikia SAVO vietos vertybei – struktūrai išlaikyti ir saugoti jos laisvę. Bet, kaip teigia termodinamikos dėsniai, būnant „panardintam” aplinkoje, niekaip neįmanoma išvengti jos įtakos (4 formulė). Įtaka mano vertybei gali būti naudinga ir žalinga. Kaip teigia energoentropikos dėsniai, vertybės tobulėjimas įmanomas tik netiesiškai atsiskyrus nuo žalingos aplinkos. (Gyvybė nesivysto Jupiterių šviesoje). Todėl savo vertybę reikia saugoti nuo neišvengiamo aplinkos signalų spaudimo. Nesaugant savo vertybės informacinio uždaro – nuosavybės skirtumo nuo aplinkos, ji pasmerkta nykti. Dėl šių priežasčių atsiranda tvoros, durys, spynos, vartai, asmens sargybiniai ir pan. Tai regimi dalykai. Bet nuosavybės jausmas yra neregimo atminties žinių lobyno *patvarumo išlaikymas* asmeninėmis protinio darbo, saugančio laisvės jausmą, jėgomis. Todėl geriausia santykių forma tarp subjektų būtų neutralumas – labai netiesinė sąveika su aplinka. Neutralumas reikalauja mažiausiai protinio darbo savo vertybės laisvei ginti.

Aplinka yra aukštesnės hierarchijos pakopa vertybės atžvilgiu ir vertybė keisti jos negali. Todėl neišvengiamai atsiranda įvairios pasyviosios ir aktyviosios nuosavybės gynybos nuo aplinkos formos. Pasyviosios gynybos formos yra įvairių ženklų, tvorų sienų statymas, spynų kabinimas. Prie aktyviųjų gynybos formų priskirtinos melo formos – maskavimas, klaidinimas, nuomonės formavimas, ženklų rodymas, klasta ir fizinis pasipriešinimas. Kai NORIMA išsaugoti vertybę ir nėra galimybių išvengti aplinkos signalų, atsiranda atminties žinių lobyno papildymo – adaptacijos būtinumas. Adaptacija vyksta individo protinio darbo sąskaita. Ji verčia įgyti naujo žinojimo, vertybės labai galinčių tiksliau rūšiuoti aplinkos signalus: priimti ar atmesti. Tuo būdu sumažinama aplinkos įtaka vertybei. Individas adaptuojasi, jei nori *naujomis sąlygomis* išlaikyti savo vertybę ir ieško naujų aplinkos signalų nukenksminimo būdų. Taigi adaptacija žinojimu keičia atminties struktūrą, įmanoma tik signalų atžvilgiu ir neįmanoma objektyvių kūno dalykų atžvilgiu, pvz., badas, karas, ligos ir pan.

Žinoma ir kita santykio su aplinka forma – tolerancija (pakantumas). Vėl kyla klausimas: tolerancija Kam? Nuosavybei išsaugoti ir išvengti adaptacijos. Individas yra signalų šaltinis kitiems individams, nes jis visada skiriasi nuo kitų individų elgesiu ar kitais negu įprasta aplinkoje požymiais. Pvz., kalbėjimo būdas, aprangos stilius, šukuosenos ir pan. Jeigu signalas stebėtojui išsiskiria iš aplinkos ne kaip atstovaujantis vertybę, bet kaip elementas, jis veikia vertybę – nuosavybę. Taigi vėl termodinaminiai principai. Individui nesiskiriant iš vertybių aplinkos ar perduodant sisteminei žinią, jokios įtakos kiti individai neįdaro, nes nėra signalo – skirtumo nuo aplinkos, kuris veiktų valdymo sistemą. Toleruoti – tai nereikšti nepasitenkinimo kitų individų skleidžiamų elemento lygio signalų atžvilgiu, saugant savo vertybės valdymo sistemą. Taigi tolerancija visada yra pakantumas žemesnės hierarchijos už vertybę dalykams – blogiui. Taip sakė ir romėnai, „Tolerancija yra negatyvus blogio leidimas”. Tačiau energoentropiniai principai verčia šį teiginį papildyti: „suvokiant blogio priežastį”. Suvoktas blogis yra atremiamas, suvokta blogio priežastis palengvina toleranciją, nesuvoktas blogis gali būti priimtas ir sunaikinti vertybę. Taigi tolerancija yra pakanta pažiūroms, nuomonei, kurios nekenkia sisteminiam vertybės darbui.

Vertybės degradaciją skatinančiai nuomonei, pažiūroms, signalams tolerancijos būti negali. Toleruojamas yra tas, kas toleruojančio atžvilgiu skleidžia trikdantį signalą, t. y. skatina tiesinę sąveiką. Toleruojantis suvokias blogą signalo įtaką ir negalys signalo išvengti, dirba minimalų protinį darbą netiesinei sąveikai su signalu išlaikyti, nes dėl termodinamikos principų visai jo išvengti negalima. Kam toleruoti? „Jei, eidamas į tikslą, lankstysies rinkti akmenis kiekvienam lojančiam šuniui atbaidyti, nepasieksi tikslo” (O. Chajamas). Taigi toleruojama, kai suvokiama, kad siūlomas signalas pakenks vertybei, bet nėra galimybės jo išnaikinti. Tarp tos pačios hierarchijos vertybių nereikia tolerancijos, nes nėra didelio skirtumo. Aukštesnės hierarchijos vertybės žemesnei hierarchijai nereikia toleruoti, ne žemesnė hierarchija iš jos gauna žinias. Žinios yra gėris, o gėriui nereikia tolerancijos. Šioje vietoje galime prisiminti apie kultūrą ir iš tolerancijos pozicijų. Kultūra – tai elgesys ir darbas, kuriam NEREIKIA TOLERANCIJOS (pakantumo), t. y. papildomo individo sielos darbo blogai įtakai nukenksminti. Tai teikia komfortą. Bet jei aplinkoje per daug elgesio, kurį reikia toleruoti, ilgainiui naujose kartose degradoja pagrindinė vertybė – šeima. Tačiau ką daryti tada, kai elgesys nėra neutralus, o agresyviai skatinamas tikslo keitimas – gundymai? Galimi du atvejai – iš kart reikšti nepasitenkinimą, arba suprasti gundymo priežastis ir toleruoti. Taip darė A. Einšteinas, kuris niekuomet nepykdavo, kai jam stengdavosi pakenkti, nes suprato, dėl ko žmogus iki to nusirito. Taigi tolerancija būtų taupiausias pasyvus (ne fizinis) vertybės gynybos nuo nepalankių signalų būdas. Savaimė, be protinio darbo, nors ir mažo, niekas neatsiranda. Kadangi sąmonę veikia ne tik nuomonės ar pažiūros, bet dar labiau elgesys, tai galime kalbėti ir apie toleranciją elgesiui. Todėl aplinka gali būti tolerantiška ar netolerantiška ne tik nuomonėms, bet ir elgesiui. Elgesys pagal papročius nereikalauja tolerancijos. Civilizuotuose kraštuose užmiršamas žodis auklėjimas, ir skatinamas abejingumas kultūrai, kuris vadinamas tolerancija. Tai tyčinis vertybių painiojimas, kad dirbtinai būtų destrukūrizuojama atmintis ir skatinamas diskomfortas. O masinio poveikio priemonės (spauda, televizija) jam aiškina, kad jis yra laisvas. Tolerancija bet kokiam elgesiui, kaip „išplaukia” iš termodinamikos principų, labai greitai atveda prie vertybių degradacijos. O ši sukelia elgesio degradaciją, laisvės praradimą ir žmoniškumo mažėjimą. Kaip sakė Leonardo da Vinči, „kas nebaudžia nedorybės, tampa jos bendrininku”. Kodėl ne prie didėjimo? Pagal termodinaminius principus bet kokios erdvės būseną visada nusmunka „iki trumpiausio šulio”. Vadinas, aplinkoje stebimo elgesio kokybė visada esti ne geriausio, o nedoriausio elgesio lygio. Vaikai sugeba priimti tik žemiausią lygmenį ir kultūra ilgainiui degradoja. Jeigu norime pakelti sielos būseną į komforto lygį, pirmiausia reikia „ilginti trumpiausius šulus”, atsisakant tolerancijos arba, pvz., kaip mokymesi, stengiantis trumpinti jos trukmę. Vadinas, bet koks sisteminių žinių silpninimas toleruojant triukšmą visada veda prie sisteminės krizės. Tokią padėtį turi visos save vadinančios demokratinėmis šalys.

Tolerancijos aptarimas rodo, kad ji galima tik signalų lygmeniu. Darbo vertybei išlaikyti atžvilgiu jokia tolerancija neįmanoma, nes tuoj pat veda prie jos irimo.

Jei adaptacija ir tolerancija yra susietos tik STEBĖTOJO ryšiais su aplinka, tai konkurencija visada atsiranda tarp tos pačios FUNKCINĖS prigimties objektų ar reiškinių. Pvz., „grobi” pavyti gali greitesnis, padaryti darbą geriau gabesnis, daiktas perkamas ryškesnis ir pan. Konkurencija reikalauja dalyvavimo. Siejant konkurenciją su tolerancija, galima sakyti, kad tolerancija yra sugebėjimas iki TAM TIKROS ribos likti stebėtoju ir išvengti dalyvavimo konkurencijoje. Netramdoma konkurencija labai greitai gali virsti tikru karu. Išlaikyti konkurenciją produktyvioje

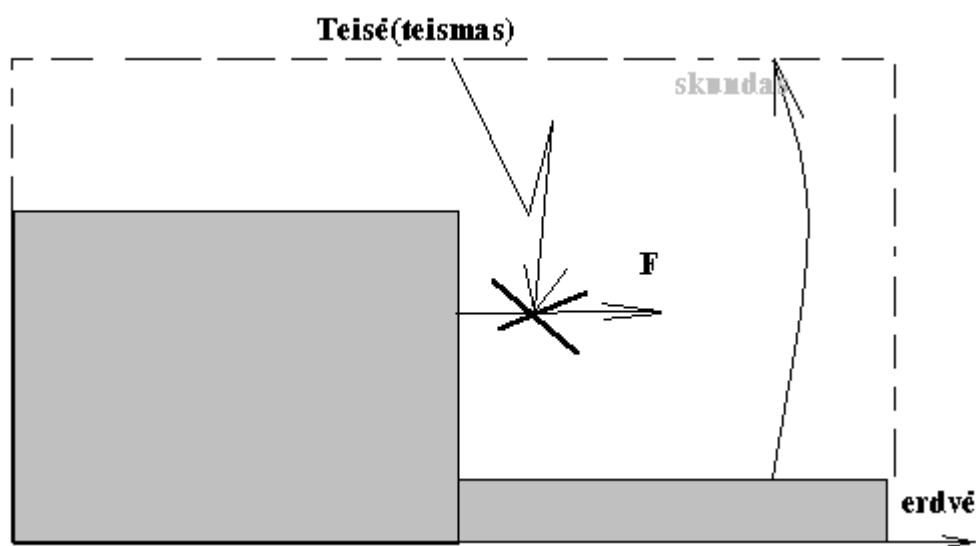
veikloje leidžia tik papročiai ir kultūra. Bet konkurencija yra viena iš tobulėjimo sąlygų. Todėl jai visuomenė skiria vietas, kur ji reiškiasi visa jėga. Tai darbas, sporto varžybos, mokslinės konferencijos, parduotuvės, turgūs ir pan. Mandagumas yra sąmoningas konkurencijos NE JAI SKIRTOJE VIETOJE vengimas. Didžiausias mandagumas yra elgtis pagal papročius.

AGRESIJA – tai tiesinės pastangos NAIKINTI vertybę. Signalais ar elgesio forma keliama agresija stengiasi paveikti aplinkoje esančių individų instinktus taip, kad viršytų adaptacijos, tolerancijos, konkurencijos ribas. Fizinė agresija reikalauja agresoriaus fizinio atskyrimo nuo visuomenės. Reklama taip pat yra viena iš agresijos formų, nes brukama ir tiems, kuriems jos nereikia. Fizinis pasipriešinimas agresijai rodo, kad savo vertybėms išsaugoti individas išsėmė ir tolerancijos, ir sąmonės adaptacijos galimybes. Agresorius yra stipresnis, bet siekdamas taupyti savo energiją, nori sumažinti ir pasyvų aplinkos pasipriešinimą. Jis melu siekia agresyvaus elgesio logiško pateisinimo, siekdamas silpninti pasipriešinimą. Provokacija yra dirbtinis, turintis tikslą maskuoti agresiją, veiksmas. Tuo bandoma morališkai sužlugdyti užpultąjį jo tariamomis „klaidomis“ ir susilpninti pasipriešinimą.

4.3.4. Teisė ir demokratija

Visuomenės struktūrų apžvalga rodo, kad dabartinė visuomenė susideda iš statistiškai nelygiateisių individų, kurių teisės priklauso nuo jų struktūrų energetinio pajėgumo (vertybių pajėgumo). Taip atsiranda šeimininkai, darbdaviai, samdiniai, valdininkai, specialistai, parazitinės struktūros. Šeimininkai ir darbdaviai, kaip vertybių saugotojai ir gamybos subjektai, iš principo yra tarp savęs konkuruojantys elementai, kurie linkę prie tiesinių sąveikų energijos dalybose, nes ieško energijos aplinkoje ir kiekvienas jų paklūsta tik savo struktūros valdymo sistemai (1.11 pav.,b). Tačiau šeimininkai turi galimybę nesunkiai tarpusavyje susitarti, nes kiekvienas siekia tikslo savo jėgomis ir dėl to kiekvienas nori, kad su aplinka būtų netiesinės sąveikos. Tai lėmė paprotinės teisės atsiradimą. Bet atsiradus statistiškai nelygiateisėms vertybėms, susitarimo galimybė sunkėja. Galingesnė struktūra yra linkus su silpnesniais subjektais sąveikauti tiesinėms sąveikoms, silpnesnės nori tiesinės sąveikos išvengti. Kaip sprendžiami tarp tokių subjektų atsirandantys konfliktai? Tam yra demokratija, kaip būdas spręsti mainų problemas ar konfliktus tarp statistiškai nelygiateisių darbdavių, šeimininkų, samdinių teisinėmis priemonėmis (beasmene jėga, kuri nukreipta netiesinių sąveikų išlaikymui). *DEMOKRATIJA – tai neišvengiamai konkuruojančių, nevienodo energetinio pajėgumo šeimininkų ir darbdavių nuosavybės gynimo ir mainų santykių tvarkymo būdas*, t.y galima sakyti – demokratija Kam? Kažkaip nenorima prisiminti, kad ir Graikijoje, ir Senovės Romoje demokratija rėmėsi vergų darbu ir buvo graikams ar romėnams. Dabar Vakaruose yra demokratija darbdaviams ir šeimininkams, paremta samdinių darbu. Leninas sukūrė demokratiją partijai, kuri iš esmės buvo paremta baudžiauninkų darbu. To mums pakaks. O ką gali gauti samdiniai dabartinės Vakarų demokratijos sąlygomis? Jie gavo komunizmą, t. y. už darbą gauna iš savo darbdavio tiek, kad galėtų normaliai dirbti savo darbdaviui ir išlikti pats. Komunizmas buvo, yra ir bus ne valstybės santvarka šeimininkams ar darbdaviams (vertybėms būti), o samdinių darbo būdas pas darbdavį. Teisinė sistema, prasidėjusi nuo paprotinės teisės, kurios pagrindinė paskirtis yra šeimų išlikimas ir jų galimybės vaikams ugdyti, apima istoriškai susiformavusią tautos pagrindu struktūrą – valstybę. Šeimininkų ir darbdavių bendravimas be

šeimoms reikalingos valstybės – aukščiausios hierarchijos vertybės būtų nestabilus ir konfliktinis, o iš esmės – neįmanomas. TEISĖ – subjektyviu žmonių patyrimu atrasta ir susitarimu sudaryta elgesio APRIBOJIMŲ (netiesiškumų) sistema mainuose, gerbiant *regimą* asmeninę nuosavybę (gerbti laisvę) savo valstybėje, kad išliktų gamyba ir šeimos. Iš esmės teisė yra beasmenės PRIEMONĖS SLOPINTI subjektyvių santykių tiesinę atmainą – trikdančių mainus PARAZITIZMĄ. Tačiau dėl to, kad teisė yra žmonių susitarimo reikalas, o ne objektyvus dėsnius, ją instinktai nuolat „traukia“ į išsigimimą, t. y. į neekvivalentiškus mainus. Kadangi teisė nėra dėsnius, todėl jai: nepagautas – ne vagis. Teisė iš esmės kovoja su ATVIRU ar ATSKLEISTU *regimu ar įrodomu* mainų pažeidimu (pvz., pramoninis špionažas, korupcija, mafija, vogimas, grobimas ir pan.). Su esančiais neregimais ir neatskleistais pažeidimais teisė nekovoja, nes nėra signalo iš subjekto – skundo. Nedaryti pažeidimų įmanoma tik turint pakankamai patvarias antientropines, tiesines instinktų pagundas atlaikančias sąmonės savybes. Žinoma, vogimo pasekmės visada atitinka medžiagos tvermės dėsnius: kiek sumažėja apvogtojo medžiagų, tiek pat padidėja vagiančiojo. Subjektyviai vienam yra gerai, kitam – blogai, bet jeigu vagis gerai paslėps vogtus daiktus, teisiškai jis bus teisus. Kad teisė veiktų, reikia skųstis, o skundžiamasi, jei pažeidžiamos nuosavybės ribos ar atsargos. Jei ribos ar atsargos pažeidžiamos ir nesiskundi, savaime jokia teisė neveikia, nes ji reguliuoja subjektyvius netiesinius santykius.

4.15 pav. Šeimininkų santykis su teise

Visuomenė turi nuolat dirbti, kad teisė, kaip dirbtinė sistema neišsigimtų. Jei teisė išsigimsta, t. y. nesugeba apginti priimto apribojimo (įstatymo), jokie skundai nieko nereiškia. Teisėje nekalbama apie teisingumą, dorą, nes dora yra *neregimas* atminties žinių lobyno ir *abstrakčios vertybės* išsaugojimo dalykas. Teisė – taisyklės (netiesinė sąveika) „grobiui“ (vertėms) ekvivalentiškai mainyti. Tai labai aiškiai regimos ir įrodomos pasekmės. Teisė – sistema, nustatanti nevienodo pajėgumo subjektų mainams (netiesiškumui) vienodas sąlygas. Pagal energoentropinius principus TEISĖ – tai NUSTATYTA NETIESINIO (neproporcingo signalų poveikiams) ELGESIO SISTEMA, išlaikanti dirbančių subjektų mainų SANTYKIUS INFORMACINĖJE PLOTMĖJE pačių subjektų pastangomis. Tada santykiai tampa tokie, kad galimi mainai, t. y. tiesiškas, kontroliuojamas pasikeitimas atsargomis ties struktūrų „slenksčiu“ – valdymasis. Taigi teisė kuria

sinergetinę sistemą vertėms mainytis ir ją išlaikyti. Kadangi elgesį apribojantis įstatymas yra išlaikomas pačių žmonių sąmonės savybių, būtent čia slypi teisės subjektyvumas. Bet kokios teisės pagrindinė problema – pasiekti, kad individai įstatymus (apribojimus) vykdytų. Kitaip įstatymai nieko nereiškia ir tarp individų neatsiranda laisvi mainai. Todėl yra bausmės (diskomforto kėlimas naujiems žinioms įgyti), kurių tikslas – jėga priversti laikytis priimtų įstatymų. Jei įstatymas nenumato bausmės, tai nedori individai gali ir nedorai dirbti. O blogą įstatymą galima „prastumti“ papirkus įstatymų leidėjus. Todėl nuo senų laikų žmonijos vystymąsi lemia „stumiantys“ įstatymus aktyvūs žmonės – darbdaviai ir šeiminkai, o ne liaudis. Nors pagal hierarchinę padėtį teisė yra aukščiau už šeiminką ar darbdavį, bet tai ne valdymo mechanizmas, o papročių erdvėje pačio individo mainuose išlaikomas elgesys. Pažeidus mainų ekvivalentiškumą, kreipiamasi į teisną – aukštesnę hierarchiją teisingumui atstatyti, nes jis pažeistas žemesnėje hierarchijoje. Teisėjas irgi žmogus, žmonės yra ir advokatai, ieškovas ir atsakovas. Jei nukentėjusi pusė nesugebės įrodyti patirtos neteisybės arba atsakanti pusė sugebės nusišalinti neteisybę, arba teisėjas korumpuotas, tai teismas teisingumo gali ir neatstatyti. Dar N.Vineris sakė, kokia gali būti kalba apie teisingumą, kai kiekviena pusė stengiasi kuo daugiau nusišalinti joms nepalankius ir iškelti palankius duomenis. Tai galima pastebėti ir pas mus, ir Vakaruose. Kur išeitis? Teisė bus tuo geresnė, kuo bus daugiau šeiminkų ir kuo aukštesnis visuomenės kultūros lygis. Apskritai turi būti kuo daugiau žmonių, kurių likimas priklauso nuo Dangaus valios – šeiminkų, o ne nuo kitų žmonių – samdinių. Doram žmogui teisės nereikia, nes jis visada žino, kaip elgtis, ar jis būtų šeiminkas, ar samdinys, ar darbdavys. Teisė būtina nedoriems individams, nesuvokiantiems sinergetinės kultūros sistemos esmės. Taigi be aukštos kultūros negali būti nei nekorumpuotų teismų, nei nekorumpuotų įstatymų leidėjų.

Taigi demokratija yra konkuruojančių subjektų koalicijos, kaip grupinių egoizmo santykių pusiausvyros, forma. Tačiau ta pati teisė beasmenio rinkimų mechanizmo dėka (termodinaminis būdas) leidžia demokratiškai pakeisti valdžią. Valdžios nepriklausomybė nuo objektyvių dalykų gimdo valdžios polinkį išsigimti. Rinkimai – tai demokratinis būdas iš valdžios pašalinti išsigimstančius valdininkus. Valdžios keitimas ar išlaikymas jėga yra vadinamas diktatūra – grupinio antagonizmo forma, neleidžianti iš valdžios pašalinti išsigimstančių valdininkų. Tai žinodama, demokratinė valdžia kovoja už vietą, įvairiomis priemonėmis formuodama žmonių nuomonę apie save, kaip nepakeičiamą. Tam yra rinkiminė propaganda, kurios tikslas – dirbtinai formuoti kandidatui palankią žmonių nuomonę, maskuojant tikrus ketinimus. O iš tikrųjų reiktų ne nuomonę formuoti, o žmonėms pateikti nuo niekieno nuomonės nepriklausančią tikrą padėti valstybėje ir tikrus faktus. Taip darant netektų žmonėms nusivilti, nes kiekvienam būtų aišku, ką rinkti. Tikra padėtis labai greitai gali atskleisti, kas ją gali spręsti. Tada bus kultūringas ir valstybei naudingas valdžios perimamumo būdas. Jeigu taip nėra, tai klesti maskuojama antisisteminė valdininkų elgesio forma – įstatymų apribojimus naikinanti korupcija ir rinkėjų nusivylimas.

Tai kokioms sąlygoms esant viskas gali vykti gerai? Pati gamta duoda atsakymą į šį klausimą. KIEKVIENAS turi būti tik šeimoje, o dirbti būdamas šeiminku, specialistu, darbdaviu. Tada jis yra asmuo – gamtos jėga visuomenėje ir nereikia atskyrinėti „darbo jėgos ir asmens“ kaip ir kitoms gamtos jėgoms.

4.4. VALSTYBĖ IR POLITIKA

Mūsų dienomis beveik visos tautos gyvena valstybėse. Jei kur nors miškuose gyvenanti gentis neturi savo valstybės, tai vistiek savo gyvenamoje erdvėje turi ir papročius, ir kultūrą, ir politiką „grobio“ dalybai. Iš esmės valstybės funkcija pirmiausia reikalinga šeimoms. Šeimos sudaro tautą, tai valstybė – tautos organizavimosi būdas. Valstybė yra ne „kilimas“, kaip tauta, o organizmas, turintis tam tikrą hierarcinę sandarą ir savo nuosavybės ribas (sienas). Pagrindinė valstybės atsiradimo priežastis yra susijusi su statistiškai nelygiateisių individų atsiradimu, kurių mainų santykiams nepakako papročių teisės, o prireikė beasmenės teisės įgyvendinimo jėgos – politikos. Kita valstybės funkcija – vykdyti savo piliečių apsaugą nuo organizuoto ar neorganizuoto parazitavimo apraiškų. Valstybės kilmės taip pat reiktų ieškoti žmogaus proto atradimuose, kad grobį galima medžioti sudarius grupę ir tuo įgyjus jėgos pranašumą prieš atskirą individą. Protas atrado grupinį plėšimą. Tai perėjimas į kultūrai priešingus tiesinius jėgos santykius. Grupėje būtinai turi būti vadas ir pavaldiniai (sisteminiai gyvybės principai), kuriuos jungia vienas tikslas – kuo lengviau įgyti grobį. O tam reikia kuo didesnės jėgų persvaros. Vėliau buvo suprasta, kad geriau imti duoklę, bet vadas tada įsipareigodavo ginti „biteles“ nuo kitų „gudruolių“ plėšimo. Gentainiams tada taip pat geriau, nes už duoklę saugo ir nuo išorės plėšimo, ir nuo gausių smulkių savo vagių. Dabartinė valstybė savo hierarchine pakopa yra aukštesnė už visus joje esančius subjektus. Jos paskirtis mokesčiais, NESIKIŠANT išsubjektų GAMYBOS darbą, o tik į jų tarpusavio konfliktus *mainuose*, sudaryti laisvas darbo sąlygas nevienodo pajėgumo gamybos struktūroms ir išlikti šeimoms. Valstybės funkcija – ginti produktyvias struktūras nuo nuolat atsirandančių neišvengiamų išsigimimų (vagystės, plėšimai, žmogžudystės, smurtas, reketas ir t.t), vadovaujantis beasmene jėga – teismais ir bausmėmis. Taip valstybėje atsirado darbo pasidalyjimas: vieni gamina ir maino, kiti turi nukenksminti išaiškintus parazitus. Liberalas, kuris neigia valstybės būtinumą, užmiršta, kad tik valstybė jį saugo nuo tokių pat, kaip jis, liberalų. Liberalizmas esti tik teorijose, liberalai – praktikai sėdi kalėjimuose. Bet ne tik atminties išsigimimai drumsčia ramybę. Mainai yra negriežtas konfliktas, todėl esant skirtingiems subjektų pajėgumams, gali būti nuskriaustas silpnesnysis mainikautojas. Taigi neįmanoma be mainų, bet neįmanoma išvengti ir instinktų veikimo. Atrodo, kad valstybė niekada neišnyks, nes visą laiką bus skirtingo pajėgumo subjektų: samdiniai, šeiminkai, darbdaviai ir išsigimimai.

Valstybė yra tos pačios hierarchijos kibernetinių sistemų visuma, kurios pačios tiesiogiai ir tiesiškai, būdamos tos pačios hierarchijos pasaulyje, negali tvarkyti savo reikalų valstybėje, nes gyvybės esmė neleidžia pačioms spręsti be konfliktų savo reikalus. Žmonės prieš tūkstančius metų atrado netiesinių sąveikų mechanizmą tarp šeimų – papročius jų laisvei garantuoti. Bet prieš tūkstančius metų atsirado nevienodo pajėgumo subjektų struktūros ir papročių nepakako, nes skirtingas pajėgumas veda prie nepabaigiamos kovos pasaulio ir gėrybių dalybose. Prireikė įstatymų, kurie nustato veiksmus, kurie galimi tvarkant reikalus turi aukštesnės hierarchijos tarpininko padėti, kad išspręstų tos pačios hierarchijos klientų reikalus pasaulyje pagal juos be klientų kovos, siekiant jų laisvės ir valstybės tvermės. Klientų pageidaujamų veiksmų turto ir vietos atžvilgiu vykdymui valstybėje skirtas jos tarnautojų sluoksnius, gavęs biurokratijos pavadinimą. Biurokratas vykdo kliento norimus veiksmus, kartu laikydamasis jiems numatytų apribojimų. Įstatymas numato apribojimus, kurių turi prisilaikyti mainus vykdantys subjektai. Mainai yra netiesinė *valdymosi* sąveika su pasauliu – negalima jėga *versti* įgyti produktą, negalima *nesumokėti*

už produktą, tik galima neįkyriai *siūlyti* ir *dirbtinai* negundyti pasirinkimo. Mainų reglamentacija įstatymais yra būtina, nes įstatymų nesilaikymas varžo subjektų laisvę. Atsiranda teisė valstybėje – beasmenė, įstatymais nustatyta aukštesnės hierarchijos žinojimo visuma, skirta gerbti kibernetinių struktūrų nuosavybės riboms išlaikyti, mainus tarp struktūrų, tvarkyti klientų gyvenimo reikalus valstybėje. Pagarba reiškia tiesinių sąveikų dažnio minimizavimą tarp struktūrų ir išlaikomų netiesinių sąveikų kiekio maksimizavimą tarp jų. Teisė kuria informacijos atžvilgiu atvirą, netiesinę sinergetinę sistemą. Valstybė savo piliečių reikalų tvarkymo darbą įstatymais vykdo tik savo tarnautojų jėgomis – biurokratijos aparatu. Biurokratas ne tik tvarko piliečių – klientų reikalus pagal įstatymus, bet tvarkydamas reikalus kartu ir prižiūri juos. Klientų reikalų sprendimas pagal įstatymus ar jų priežiūra nėra valdymas, o apribojimų mainuose ar reikalų tvarkyme išlaikymas – veiksmas, priešingas valdymui. Žinodami, kad gyvybės esmė yra darbą paversti forma, biurokratas turi savo algą paversti į „tvorų“ išlaikymu klientui atvira informacijos atžvilgiu pasaulyje sprendžiant jo reikalus. Biurokratas gali pagal įstatymą klientui sakyti „taip“ labai nedaug atvejų ir labai daug atvejų „ne“. Išlaikyti „ne“ yra priešingas valdymui veiksmas ir yra biurokrato valios dalykas, kuris gimdo subjektyvų „pasaulio centro“ jausmą ir norą visada sakyti „ne“. Dalyvaujantis valdyme sakyti „ne“ negali, nes valdymas informacijos atžvilgiu yra uždaras reiškinys. O jis stovi idealaus dalyko – beveik netiesinės sąveikos – įstatymo taikymui ir išlaikymui klientui informacijos atžvilgiu atviroje erdvėje. Biurokratas renkasi tarp įstatymų apribojimų ir leidimų, kuriuos gali savo nuožiūra taikyti ar netaikyti. Kadangi biurokratas nevaldo, tai palankiausias jam sprendimas kuo vėliau daromas ir mažiau palankus klientui. Klientas nori kuo palankiausio sprendimo ir kuo greičiau. Seniausiai atrastas būdas, kaip pelnyti biurokrato palankumą sprendimui – reikia duoti kyšį. Kyšis – duoklė už palankesnę įstatymo taikymą. Kodėl biurokratas linkęs išsigimti ir neatlikti savo darbo – tvirtai ir teisingai laikytis įstatymo? Specialistui paklūsti objektyviam darbui yra egoistinis reikalas, nes jis valdo savo entropiją – išlaiko tiesines sąveikas darbui. Jo atminties savybės palaikomos objektyvaus valdomo darbo, kurios „filtruoja“ viską, kas kenkia darbo procesui. Tarnautojas esti aukštesnėje hierarchijos pakopoje negu gamyba, jis nevaldo jokio objektyvaus proceso, o parenka tiesines sąveikas klientui atviroje informacijos atžvilgiu erdvėje tam tikrų apribojimų (netiesinių sąveikų) fone tarp daugybės subjektų. Jis tarnauja tam, kas yra ne jo sugalvota ir jam nepriklauso asmeniškai – atvirai sistemai. Subjektai pasaulyje valdosi pagal numatytas beveik tiesines sąveikas – mainų santykiais tarp jų struktūrų. Kur nėra visiško tiesiškumo, nėra valdymo. Taigi tarnautojas yra samdinys, skirtas tvarkyti *subjektyviems reikalams valstybėje, sakyti „ne“*, kliento reikalus spręsti pagal įstatymą arba, jei pradedama skustis reikalų sprendimu ne pagal įstatymą. Taigi tarnautojas yra įjungiamas į darbą ne objektyviai, o subjektyviai – pagal klientų pageidavimus. Tarnautojas neturi kibernetinių struktūrinių poreikių, o netiesinius, sinergetinius valstybės dalykus. Taigi tarnautojas turi sinergetiškai prižiūrėti jam priklausančios srities subjektų sritį – kuo mažiau konfliktų reikaluose ir mainuose tarp jų, sudaromos kuo palankesnės „kraštinės“ sąlygos kibernetinėms struktūroms aplinkoje. Algą jis gauna tik už tai, kad prižiūri įstatymų vykdymą – išlaiko „tvoras“ ir ribotai pagal įstatymą „praleidžia“ pro jas. Priežiūra jam pareiga, o ne egoistinis valdymo reikalas. Bet yra dar viena aplinkybė. Tarnautojas dirba ne su objektais ar reiškiniiais, kurių savybių niekaip negalima pakeisti ir reikia prisitaikyti, bet su subjektais, tarp kurių iš principo turi būti išlaikomas netiesinės sąveikos, kurios ne objektyvių mechanizmų veikiamos. Tai pagrindinė priežastis, dėl ko valdžia gadina, o absoliuti valdžia –

absoliučiai, nes nėra griežto grįžtamojo ryšio tarp subjektyvaus sprendimo ir jo objektyvių pasekmių sinergetinei sistemai. Būdamas aukštesnės hierarchinės pakopos beveik atviroje signalų atžvilgiu valstybės erdvėje ir nepriklausąs objektyviems dalykams, jis nori primesti jam subjektyviai patogiausią santykių būdą – kuo mažiau dirbti, išsisukinėti ar visai neatlikti jam priklausančio darbo, nes sunkiai įsivaizduojamos pasekmės valstybės tvermei. Norint vaizduoti darbą, pagrindinės biurokratizmo priemonės yra MASKAVIMAS ir KLAIDINIMAS įstatymų labirintuose. Jie panašūs į „vėžinius“ reiškinius sistemose. Todėl biurokratizmas yra „vėžinis“ reiškinys biurokratui paskirto darbo (funkcijos) atžvilgiu. Papildomas biurokratizmo bruožas – instinktyvus noras neteisėtai naudojantis hierarchija pasipelnėti, „semiant“ kliento medžiagines ar energetines atsargas, kurių jis, kaip aktyvus elementas, visada turi. Tuo tarpu dirbant valdymo darbą pelnomasi tik nepriekaištingai valdant savo entropiją. Literatūroje aprašyti (L.Kontorovas ir kt.) biurokratizmo bruožai pateikti 1 lentelėje, kurioje išvardinti pagrindiniai, biurokratizme pasireiškiantys maskavimo ir klaidinimo būdai.

1 lentelė

Oficialus procedūros pavadinimas	Tikras biurokrato tikslo turinys
Gilus klausimo išnagrinėjimas	Krupščiausias kliento ir jo pateiktų duomenų (raštu ir žodžiu) tyrimas, turint tikslą rasti menkiausią netikslumą ar prieštaraimą, už kurių galima „užkibti“.
Medžiagos peržiūrėjimas	Nedalykiškas ir absoliutus kliento pretenzijų atmetimas iš pirmo žvilgsnio: „Jūs viską darote neteisingai“, „Medžiagą reikia pakeisti“, „Aš Jūsų nesuprantu“, „Jūsų reikalavimai neteisėti“, nenurodant priežasčių ir atmetimo pagrindo.
Atidus kliento paklausimo nagrinėjimas	Supermandagus, labai individualizuotas, painiai švelnus elgesys su klientu, sudarantis išpūdį, kad klientas ir būtent to kliento interesai yra gyvybiškai svarbūs ir klientas yra dievinamas. Giriančių, neigiančių sveiką protą ir pasipriešinimo valią, epitetų srautas, pasibaigiantis neišvengiamu „...gaila, kad ne tas niuansas... (koks niuansas – neaišku), „...jeigu Jūs galėtumėte dar kartą...“, „...kaip tik šiandien toks tragiškas aplinkybių sutapimas...“, „...labai apgailestauju, bet...“.
Kelio veltėdžiams ir dykaduoniams užtvėrimas	Aiškiai priešiškas ir pabrėžtinai chamiškas elgesys su klientu, verčiantis klientą įtarti biurokratą turint kažkokią paslaptingą visagalę jėgą, pačiam pasijusti apgailėtinu, paklusnumui pasmerktu padaru.
Nuotaikos pakėlimas	Neturintis su reikalu jokio ryšio žodžių srautas, kuriame klientas skęsta, atbunka, užmiršta, ko jam reikia, painiojasi, ir kad atsigautų, grįžta į eilę arba perkelia vizitą (rašo naują raštą)
Padėties patikslinimas	Klientui keliami painūs klausimai, kad bet koks atsakymas į juos skatintų klientą atsisakyti savo pretenzijų.
Padėties pagerinimas	Visos eilės nustatymas prieš klientą, skatinant vienatvės, sutrikimo, baimės jausmus, o eilei – nepasitenkinimą, priešiškumą ir pyktį klientui. Derinamas netikras nuolaidumas („...žinoma, jeigu Jūs reikalaujate...“) ir tiesioginis šantažas („...dėl vieno Jūsų užsilaiko visa eilė! Piliečiai, Jūs matote, ką čia jis daro, nuraminkite jį...“).
Nuoširdus pokalbis	Žadinti klientui deginantį sąžinės graužimą ir apgailestavimą dėl padaryto nusikaltimo. Isteriška, į publiką nukreipta rauda („...žinoma, mane kiekvienas gali įžeisti...pabandykite mano vietoje pabūti...“).
Tarpusavio supratimo	Dviejų klientų siundymas vienas prieš kitą, eilės ardymas, tuo blokuojant

sudarymas	atsirandančią prieš biurokratą vienybę. Čia taikoma daugelis būdų: nuo pačių švelniausių iki atvirai įžūlių (“...pažiūrėkite, štai kaip pas draugą...tik jam labai netrukdykite....ko Jūs taip iškart stengiatės, dabar jam reiks daryti iš naujo...”).
Tvarkos sudarymas	Kliento grubumo, kad ir nedidelio, provokavimas, o po to puolimo veiksmais sukurti aštrų konfliktą, pareikalauti liudininkų iš eilės ir nutraukti darbą, laukiant, kol publika išvys nepatogų klientą.
Kliento bylos gražinimas patikslinti	Žvelgti į klientą pro apverstą binoklį, vos išvelgiant jo buvimą. Kreiptis į jį vienais ir tais pačiais klausimais. Daryti ilgas pauzes, kurių metu klientas turi pajusti savo menkumą ir suprasti, kokią neįmanomą įžūlumą jis rodo, nutraukdamas užimtą žmogų nuo šimtą kartų svarbesnių reikalų.
Teisingumo vaizdo sudarymas	Įteigti klientui, kad nė vienu jo žodžiu netikima, nepriklausomai nuo kreipimosi priežasties; versti jį manyti esant melagį, žmogų be principų, pretenzingą, gobšų; duodama suprasti, kad yra budrios jėgos, jį atidžiai sekančios, stebinčios kiekvieną jo sielos judesį, kad akių dūjimas jam nepadės, ir kad jam (be tiesioginio reikalo, su kuriuo jis kreipėsi į biurokratą) reiks daug vargti, kad įrodytų savo ketinimų nepiktadariškumą.
Darbo kontakto sudarymas	Iš pat pradžių klientas turi prarasti viltį, kad jis eina teisingu keliu ir gali tikėtis sėkmingos baigties. Nukreipti jį į kelias vietas vizoms gauti, nurodyti tūkstančius galimų (žinoma, menamų) kliūčių, tuo pat metu slopinant kliento sieloje mažiausią užuojautos viltį.

Pateiktos tarnautojo – biurokrato savybės yra visai priešingos šeimininko, darbdavio, specialisto savybėms, kurie niekur nieko negali vilkinti, maskuoti, klaidinti, o turi tarnauti *objektyvių* „spąstų“ reikalavimams. Specialistas ar šeimininkas gerai suvokdamas, kad objekto savybių negalima pakeisti, susitaiko su tomis pajamomis, kurias gali uždirbti. Galų gale tai sukuria stiprias antientropines sąmonės savybes, orumą, neleidžiantį nukrypti nuo tiesos. Tuo pagrindu atsiradęs noras net neleidžia kilti minčiai, kad objektą galima suklaidinti ir sulaukti reikalingų darbo pasekmių. Funkcionalus elgesys tampa egoistiniu tikslu. Nefunkcionalus specialisto ar šeimininko elgesys visada juos sužlugdo. Išvardintas biurokratų elgesys patvirtina mūsų teiginį, kad biurokratas iš tikrųjų nevaldo, nes jis turi reikalo su jam svetimų tikslų reikalų tvarkymu. Valdyti galima tik savo tikslą.

Sinergetinė visuomenės struktūra rodo, kad valdžios paskirtis yra mažinti „stumdynąsi“ tarp subjektų energetiniuose ir medžiaginiuose *mainuose* ir reikaluose, sudaryti sąlygas subjektams pasirinkti tuos reikalus ar mainus. Dėl to valdžia neišvengiama, arba, kaip sakoma, Dievo duota mainų ir reikalų tvarkymo išsigimimams slopinti. Tai pagrindinis valdžios DARBAS sinergetinėje visuomenės sistemoje. Vadinas, gerai atliekamas valdžios darbas yra „tobulas gėrio valdymas“ – dieviškas dalykas. Biurokratijos darbas klientų ir valstybės reikalų tvarkyme turi padėti gėriui – padėti piliečiams išlaikyti netiesines sąveikas būties ir darbo laisvei. Biurokrato darbas skirtas tam, kad sinergetiškai bendradarbiaujant būtų pasiekta tam tikra, palanki ir patiems subjektams ir galų gale valstybei būseną. Būseną atsiranda ne tuoj pat po biurokrato sprendimo, o praėjus tam tikram laikui. Todėl padaryti vertingą sprendimą gali tik kultūringas, turintis fundamentinį išsilavinimą žmogus, nes tik toks žmogus supranta, kad *valdžia nėra valdymas, o sinergizmo išlaikymas*. Individo kultūrą formuoja tik auklėjimas, auklėja tik šeima. Kaip rodo pasaulio ir mūsų istorinis patyrimas, tik toks specialistas gerai dirba ir už atlyginimą, nes gerai suvokia savo darbo paskirtį ir

jos tolimas pasekmes valstybės būsenai. Jis netrukdo gimti ir dirbti šeiminiškams. Jeigu biurokratas yra žemos kvalifikacijos, jis iš principo negali turėti noro atlikti darbo, nes nesuvokia jo pasekmių. Jis suvokia tik siaurą lokalinę (vietinę) naudą ir jį labiausiai veikiančius regimus dalykus. Esant žemai kvalifikacijai, šios paprastos sisteminės tiesos yra visiškai nesuprantamos, regimas tik *elementas* ir nematoma valstybės sinergetinė sistema ir jos savybės, už kurios būseną biurokratas atsako. Lieka tik „vietinė“ sąveika – viską iš jo prižiūrimos valstybės erdvės kuo daugiau tempti sau. Tai rodo, kad biurokrato sąmonė neturi sisteminiam darbui reikalingų antientropinių savybių. Biurokratas regi tik klientą, kurį įsivaizduoja esant žemesnės hierarchijos ir duoklės jam šaltinį. Jam atrodo, kad jis dirba tik regimam klientui, bet ne neregimai sistemai. Tai jo darbo atžvilgiu parazitinis elgesys – biurokratizmas. Bet biurokratas dar sprendžia ir kitą uždavinį – išsaugoti savo vietą net be noro atlikti darbą ir „vėžiniaus“ būdais padidinti pajamas. Jis nori neprarasti vietos ir tam reikia sudaryti darbo regimybę. Antra vertus, klientą paskatinti kyšiui gali tik dirbtinų kliūčių jo norimiems tikslams sudarymas. Kadangi objektyvių reiškinių negalima suklaidinti, tai galima klaidinti tik klientą, maskuojant savo ketinimus ir klaidinant jį jo siekių atžvilgiu. Dėl „triukšmo“ praradęs psichologinį atsparumą klientas yra lengviau palenkiamas duoti didesnę kyšį – paskatinti atlikti greičiau pareigą. Nors biurokratas už savo darbą gauna atlyginimą, bet resursų stokos jausmas nepriklauso nuo pajamų kiekio, yra nuolatinis. Klientas, žinodamas, kad paskatinti įstatymo vykdymą galima įveikti kyšiu, pasiduoda spaudimui. Toks elgesys rodo tik vieną: biurokratui jo darbo rezultatų suvokimas ateityje yra silpnesnis už pagundą igyti atsargų veltui dabartyje. Išvada gali būti tik viena: biurokratizmas atsiranda tik ten, kur ŽEMO kultūros lygio tarnautojui darbo OBJEKTU yra SUBJEKTAS. Pirmiausia tai valstybės įstatymų taikymas, paskui teisė, pedagogika, medicina ir pan.

Biurokratai turi priimti sprendimus kartais bendraudami su kitais biurokratais. Kaip tokiu atveju priima sprendimus biurokratai, parodyta žemiau esančioje 2 lentelėje (L.Kontorovas).

2 lentelė

Oficialus sprendimo paruošimo procedūros pavadinimas	Tikras procedūros turinys
Pasiūlymo patikslinimas	Bet koks pasiūlymas, kad autoriui grąžinti patobulinti
Susipažinimas su pasiūlymu	Atitolinti sprendimą kiek tik įmanoma
Naudingumo patikrinimas	Įterpti tyčia į sprendimą ginčytiną klausimą, paskui perduoti suderinti kitam asmeniui
Konsultacija su siauros srities specialistu	Perduoti kitam asmeniui
Konsultacija su plataus profilio specialistu	Organizuoti suderinimą ratu
Pasiūlymo detalizavimas	Vietoj esminio pasiūlymo priimti keletą akivaizdžių, neturinčių ryšio su svarstomu dalyku, sprendimų
Perduoti pasiūlymą kompetentingesniai asmeniui	Užsitikrinti aukštesnių instancijų palaikymą
Pritaikymo kitiems uždaviniams įvertinimas	Pakeisti naują pasiūlymą jau žinomu, seniai priimtu
Apibendrinimas, įvertinant perspektyvinius uždavinius	Pakreipti eigą taip, kad į sprendimą būtų įtraukti nauji (pašaliniai) klausimai ir pateikti suderinti bei patikslinti
Naujos problemos formulavimas	Priimti labai bendrą ir visiškai neatsakingą, neįmanomą patikrinti, sprendimą

Kaip matyti, tarpusavyje biurokratai taip pat elgiasi biurokратиškai ir sprendimai gali būti priiminėjami metų metais. Ką daryti? Klientas turi tik vieną kelią – vykdyti ŽVALGYBĄ, naudotis viešumu, demokratija, teise, veikti „be baimės ir priekaištų“, LAIKYTIS moralinių normų net tuo atveju, kai biurokratas gali sau leisti BET KOKĮ elgesį – nuo padlaižiavimo iki chamizmo. Bet, kaip rodo pasaulio patyrimas, vienas individas prieš biurokratinę mašiną nieko negali padaryti, laimėjimų labai reta. Kitaip tariant, vienas lauke ne karys. Reikia kolektyvinių veiksmų. Demokratinės šalys sudaro tokią padėtį, kad atsirastų tos pačios hierarchijos struktūros, „prižiūrinčios“ viena kitą ir teikiančios duomenis aukštesnei valdžiai. Tai padaryti įmanoma, nes tos pačios hierarchijos pakopose visada vyksta stumdymasis. Yra ir tokia priemonė, kaip atleidimas iš darbo. Jeigu atleidimų nėra – „pagydyti“ neįmanoma. Lieka „bananinės“ valstybės, kur santykiai sprendžiami tik jėgos ir korupcijos būdais. Kitas padėties pagerinimo būdas – sąžiningi žmonės. Bet jie atsiranda tik kultūringoje visuomenėje. Koks yra politikos – įstatymų leidimo įrankio ir kultūros ryšys? Viena vertus, politika nėra valdymas, nes ji nesikiša ir negali kištis į objektyvius procesus struktūrose. Teisė veikia, kai skundžiamasi. Struktūros yra kultūros objektas, politikos objektas – mainai ir santykiai tarp struktūrų valstybės tvermei išlaikyti ir išlaikyti struktūrų darbo laisvę. Kadangi atsargų padalijimas valstybėje atliekamas šeimos ir gamybos – kultūros objektų – išlikimo dingstimi, tai politika yra tik kultūros dalis. Politikas, ruošdamas įstatymus, turi sugebėti numatyti jų pasekmes. Suvokti įstatymus gali kultūringi ir išsilavinę piliečiai. Todėl valstybė, kuri nori išlikti, skiria dalį lėšų kultūros išlaikymo dalykams. Antra vertus, biurokratas tiesiogiai nedalyvaudamas objektyvių procesų valdyme, turi būti aukštos kultūros, kad sugebėtų suvokti savo subjektyvios sinergizmo priežiūros pasekmes struktūrų darbui. Taigi tik kultūringas, turintis fundamentalų išsilavinimą biurokratas gali pagal įstatymus atlikti savo darbą. Todėl valstybė turi rūpintis savo piliečių kultūros augimo galimybėmis, kurios pirmiausia atsiranda šeimoje. Tik tada atsiras nauja valstybės būsenos kokybė – vaisingi mainai ir bendradarbiavimas reikalų tvarkyme tarp subjektų. Kultūringi individai gali išlaikyti stiprią teisę, nes jie suvokia, kad tik tokioje teisėje galima laisvė. Nuolatinis biurokratinis „stumdymasis“ atima reikalų tvarkymo ir mainų laisvę taip pat, kaip „stumdymasis“ šeimoje – laimę. Demokratinėse šalyse, kur yra nemažai šeiminių ir darbdavių, siekiama tik vienintelio tikslo: saugoti asmeninę nuosavybę ir jų pagrindu siekti laisvų prekių mainų. Tai padaryti tuo lengviau, kuo daugiau šeiminių, nes jie geriausiai jaučia biurokratinį absurdą. Valstybės tarnautojų išsigimimas dėl korupcijos, ryšiai su nusikalstamomis struktūromis reikalauja nuolatinio piliečių dėmesio teisės išsigimimui nukenksminti. Kada atsiranda sukrėtimai valstybėje, pvz., pilietinis karas? Kai atsiranda grupės, kurių kiekviena nori viešpatauti subjektyvių, atsietų nuo gamybos reikalų ideologijų pagrindu, o ne objektyvaus gamybos reikalų pagrindu. Tai rodo kultūros praradimą ir iš to išplaukiančią valstybinio mąstymo stoką. Karai tarp valstybių yra antikultūrinis reiškiny, nes visaapimančiai įgyvendinamos tiesinės sąveikos tarp subjektų.

Kas yra politika? Valstybė pirmiausia tvarko mainus tarp darbu, t. y. „grobio“ gamyba ir jo paskleidimu, užsiimančių ir dėl to konfliktuojančių subjektų. Tautos ir valstybės išlikimo siekis verčia ieškoti priemonių, kaip išlikti net patekus į konfliktinę padėtį. Tas atrastas išlikimo būdas yra politika, kur mainų taisyklių nustatymas atliekamas ne pačių subjektų, o jų interesus atstovaujančių politikų valstybės mastu. Taigi karas „mūšio“ lauke pakeičiamas į „karą“ kabinetuose. Tarpininkas yra geresnė priemonė kompromisui pasiekti negu tiesioginiai tos pačios hierarchijos pakopos gamybos dalyviai rinkoje. Dėl to politika yra „grobio“ PASKIRSTYMO tarp atskirų individų ar jų

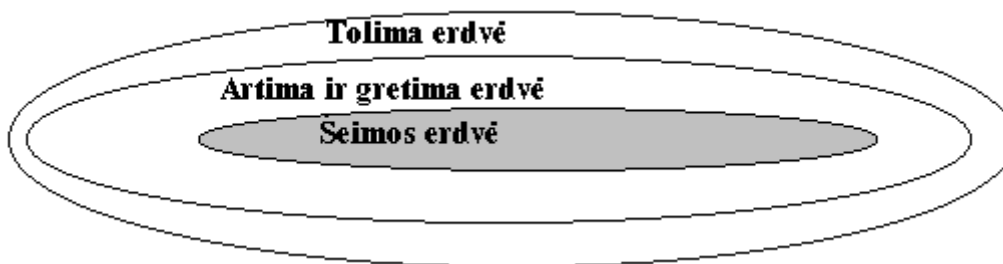
grupių BE KARO – tiesinių sąveikų – būdas. Tam priemonė – „beasmeniai“ įstatymai. Įstatymų laikymasis sudaro galimybę atlikti mainus subjektams valdantis. Tarp valstybių politika labai dažnai vykdoma karais, nors dabar jų galimybė sumažėjo. Valstybėje reikia saugoti mažesnio pajėgumo subjektus nuo didesnio pajėgumo subjektų, nes didesnio pajėgumo subjektas dažnai nori apiplėšti silpnesnįjį mainuose. Vadinasi, politika gali atsirasti tik esant SUBJEKTAMS. Jeigu subjektų nėra, nėra politikos, o lieka tik tiesinis darbo jėgos valdymas. Dėl šios priežasties POLITIKA nėra mokslas, o VAISINGAI VEIKIANČIŲ SUBJEKTŲ mainų santykių derinimo VALSTYBĖS ir kartu SUBJEKTŲ NAUDAI menas. Menu galima vadinti dėl paprastos priežasties, jog siekiama tam tikros įvairių subjektyvių tikslų kuriamos valstybės BŪSENOS, o ne vieno „taškinio“ tikslo, kuris siekiamas tiesiniais būdais – moksliskai. Kiekvienas aktyvus socialinės grupės narys negali ginti savo interesų parlamente, nes neliktų laiko darbui. Politika yra tokių pat subjektų grupių – klasių interesų atstovavimas parlamente partijomis. Dažniausiai kovojama dėl lengvatų ar kokių nors pranašumų sudarymo vienoms grupėms, kurios, kaip rodo termodinamikos principą, gali būti tik kitų grupių sąskaita. Taip ir vyksta amžinas politinis karas tarp parlamento sienų, norint tarp visuomenės grupių teisingiausiai paskirstyti „grobi“ pagal darbą. Taigi politika yra aukštesnės hierarchijos tarpininkas „grobiui“ paskirstyti ir išvengti karo tarp tos pačios hierarchijos struktūrų. Vadinasi, politika yra darbas įstatymais kurti netiesinę sinergetinę sistemą produktui paskirstyti valstybėje ir tiesiogiai susijusi su ekonomika. Politiko jėga yra ne jis pats, bet jo nevaldomi, o tik atstovaujami subjektų INTERESAI (nauda). Juos reikia apginti kitų subjektų grupių interesų atžvilgiu. Vadinasi, politika tarpininkauja tokiems mainų santykiams tarp subjektų išlaikyti, kurios netrukdo jiems dirbti savo struktūrose ir švelnina konfliktus produkto mainuose.

Pagrindinė politiko sąmonės savybė turi būti dora ir sinergizmas, t. y. svarbi tik struktūrų išorėje esanti aplinka. Tokių nuostatų pagrindu gali gimti sprendimai, padedantys išsilyginti VAISINGIEMS subjektų interesams ne slopinant juos, o tam tikru būdu jiems leidžiant skleistis. Nedoras politikas iš principo negali kurti vaisingų santykių, nes jis nesupranta sinergizmo esmės. Antisisteminiai santykiai dažniausiai kuriami papirkinėjimu. Politiko papirkimo galimybė negali būti panaikinta atlyginimo dydžiu, nes tiesiniu būdu neįmanoma sukurti *pradinųjų kokybės* dalykų, kurie atsiranda tik dėl pakankamo kultūros išugdytų antientropinių sąmonės savybių. Išsigelbėjimas vienas – reikia rūpintis, kad politikais taptų aukštos kultūros žmonės. Jeigu yra žema politiko kultūra, tai įstatymus kreipia vagių interesai ir doram žmogui nelieka vietos.

Partija, atstovaujanti tik subjektų interesams, o ne jų valdomiems gamybos reikalams, turi galimybę išvengti tiesioginio medžiaginio ar energetinio sąlyčio tarp socialinių grupių ir informacinėje plotmėje derinti santykius tarp jų. Partija – tarpininkas tarp socialinių grupių informacinėje plotmėje lygiai taip, kaip MŪSŲ Žemė – tarpininkas tarp šeiminių tikroje erdvėje ir produktas – tarp gamintojų. Parlamento vadovo paskirtis – įvertinti egoistinius visų grupių partijų pateikiamus norus ir padaryti sprendimą, kuris netenkina nė vienos grupės, bet tenkina didžiausios produkto pasiskirstymo entropijos VALSTYBĖJE – tobulo sinergizmo reikalavimams per mokesčius. Tada valstybė yra stabili. Sistema veikia gerai, jei partijos atsiranda „iš apačios“: pirma atsiranda aktyvūs subjektai – šeiminkai, paskui jų interesus ginanti partija.

Politika turėtų siekti ne vien mainų santykių tarp gamybos struktūrų tobulinimo. Valstybė, kuri atsirado dėl šeimų ir kuri teisinėmis priemonėmis siekia laisvų turtinių santykių, kovodama su vagystėmis ir smurtu, turi padėti ir šeimoms kurti pilnavertį buvimą, slopindama organizuotą

nusikalstamą, šeimas trikdantį psichologinį karą papročių erdvėje, prisidedama prie kultūros išlaikymo bei patriotizmo jausmų ugdymo (4.16 pav.).

4.16 pav. Patriotizmo atsiradimo sąlygos. Pirmiausia turi būti savo erdvė – šeima.
Tik po to gali atsirasti noras stebėti gretimą ar tolimą erdvę

Patriotizmas – pradžia gaunantis gimtinėje yra doros, sąžinės, gėrio laikymasis papročių erdvėje – dvasinės nuosavybės savo tėvynei sinonimas. Šis jausmas atsiranda tik turint pakankamai didelį ir patvarų žinių lobyną – kultūros pasekmę. Atminties lobynas turtėja tik esant tvirtai šeimai. Be jos siekio (pakankamo transcendencijos lygio – 10 formulė) dvasinis darbas neįmanomas ir patriotizmo jausmas negali atsirasti. Todėl valstybė turi kreipti dėmesį ne tik į turtinių santykių teisę, bet ir padėti kultūrai – pagrindiniam tėvų ramsčiui vaikams ugdyti. Jeigu taip darysime, tai klestės šeima, o tuomet tauta ir valstybė.

Tautos – abstraktaus objekto buvimo prasmė yra vienintelė – tapti sinergizmo (bendradarbiavimo) šaltiniu šeimoms. Žmonijos buvimo prasmė tokia pat – tapti sinergizmo šaltiniu tautoms – „nesipjauti“. Visatoje prasmės apskritai nėra. Tautos yra skirtingos, o energetiniai ir medžiaginiai pasikeitimai (civilizacija) tarp tautų neturi „kvapo“ ir naikina skirtumus tarp jų. Jei skirtumų tarp tautų naikinimas nesutrins šeimų laisvės, šis vyksmas sisteminiu turiniu yra palaikantis šeimas. Kai civilizacija išnaikins šeimos ląsteliškumą, galutinai išnyks gyvenimo prasmė, atsiras visuotinė neviltis, beprasmybė, nelaisvė – vėlyvoji Romos imperija. Dabar mažesniu masteliu tai rodo Vakarų valstybės, kurios sukūrė vartojimą dėl vartojimo, baigia naikinti šeimos laisvę ir papročius, tenkina tik alkio numalšinimo ir lytinį instinktą.

4.5. SANTYKIAI TARP VALSTYBIŲ

Valstybė yra atskirą vietą pasaulyje užimanti sinergetinė struktūra, kurioje „panardintos“ visos joje esančios vertybės: šeimos, gamyklos, kalba, papročiai, kultūra, religija, ekonomika, teise, rinka pasikeisti vertėmis. Visoms joms valstybė tampa aukščiausios hierarchijos vertybe, kuri gali organizuoti sinergetinį bendradarbiavimą tarp visų jos subjektų. Dvi valstybės greta visada konkuruoja – stengiasi „tempti“ sau energijos atsargas. Santykiai tarp individų kiekvienoje valstybėje kuriami papročių pagrindu, santykiai tarp valstybių – tarpvalstybiniais susitarimais. Tarpvalstybinis susitarimas įmanomas tik vienu atveju – valstybės pripažįstamos kaip beveik tos pačios hierarchijos vertybės ir turi teisę būti. Santykiai skirtingose valstybėse tarp individų klostosi kiekvienos papročių pagrindu. „Kur žmonės, ten papročiai“. Patekus į kitos tautos – šeimnininko erdvę, svečias pajunta diskomfortą. Pagal termodinamikos principus ji slegia aplinką, nes nesuprantama kalba, kitoks elgesys. Kaip jis turi elgtis? Dėsniai sako – elgtis kukliai (nedirbtinai)

vietinių papročių atžvilgiu, nes jis „pasinardino“ į šeiminko erdvę, t. y. kaip elgiasi laisvas žmogus – kukliai – būti nepastebimas. Jei išmokstama kalba, prisitaikoma prie elgesio (pakinta vidinė įvairovė) – visos problemos dingsta. Šeiminkai, būdami sąžiningi (kultūros pasekmė), t. y. gerbdami vertybes, į kuklų svetimšalį žiūri kaip į svečią. Toks požiūris ir elgesys su svečiu taip pat yra nustatytas papročių. Taip papročiai įvertina paprastą tiesą – visų tautų šeimos nėra agresyvios viena kitos atžvilgiu. O tautų kultūros – „to paties dvasinio gyvenimo skirtingos tarmės“. Todėl skirtingos kultūros iš esmės nėra esminių nesutarimų priežastis. Gyvenimas rodo, kad savo noru atvykęs imigrantas, suvokia tikrą savo padėtį ir jokių problemų nekyla.

Kitaip yra okupacijos sąlygomis. Okupantai ateina į ją ir jis nesiruošia keistis, nes pasiruošęs tik tiesinėmis sąveikomis (rimbu) keisti kitus. Jeigu ateina į ją, tai papročių nelieka. Okupantas kuria ne FUNKCINĘ darbo hierarchiją, o išankstinę VERTYBINĘ hierarchiją tarp savęs ir okupuotosios tautos atstovų, paklusdamas entropijos didinimo tendencijai – visi turi būti kaip jis. Bet koks okupantas okupuotųjų atžvilgiu visada yra tik aukštesnės hierarchijos, gali jei ne naikinti, tai visaip engti, t. y. primesti tiesinius santykius. Taigi okupanto papročiai tampa aukštesnės hierarchijos už šeiminko. Buvęs šeiminkas, kuris buvo „pasinardinęs“ savo valstybėje, laisvai jautėsi, virš jo buvo tik dangus, dabar jaučiasi „panardintas“ svetimoje okupanto erdvėje ir virš jo jau ne dangus, o okupantas. Tas jausmas atsiranda dėl atminties, kuri jaučia diskomfortą, dėl atsiradusio skirtumo, kai jis buvo šeiminkas, ir būsenos, kai jo žemėje svetimas nori prievarta pakeisti jo elgesį ir hierarchiją. Todėl okupacijos metu stengiamasi „ištrinti“ tautos – šeiminko atmintį, kad užmirštų savo buvusią nuosavybę ir laisvę. Užmirštama tik per daugelį okupacijos metų ir per kelių kartų laikotarpį. Okupuotasis priešinas tol, kol atsimena savo buvusią laisvę, t. y. užsimiršta, kas jis buvo. Okupantas keičiasi, kai, naikinant pasipriešinimą, išsenka jo jėgos. Tautos – okupanto elgesys nepriklauso nuo jų kultūros lygio, kadangi okupacija yra civilizacijos reiškinys. Pakanka prisiminti, kaip išeiviai iš Europos kolonizavo Ameriką, Afriką, Indiją. XX amžiuje konfliktai tarp Rusijos ir Vokietijos, Vokietijos ir kitų Europos valstybių, Lietuvos okupacija, karas Vietname, buvusios Jugoslavijos tautų konfliktai. Karas – objektyvi okupacijai vykdyti tiesinė (jėgos) priemonė, valstybės masto energetinių ir medžiaginių tikslų siekimas objektyviomis priemonėmis. Tai pripažinimas save aukštesnės hierarchijos už kaimyną, nes okupantė valstybė yra galingesnė. Karas tai kultūros praradimas sąmonėje, kai naudojami ne sinergizmo, o visi dešimt minėtų kovos būdų prieš vertybes. Todėl nėra jokių prielaidų keistis okupantų sąmonei, nes yra galimybė siekti savo tikslų tiesiniais būdais. Okupantas nori tiesiškai palaužti okupuotos tautos elgesį savo subjektyviam komfortui pasiekti. Šiam tikslui yra priemonės, kurių tikslas – ištrinti iš sąmonės sukauptas kultūros žinias, saugančias okupuotojo vertybes. Tai gali būti ir fizinis naikinimas, trėnimai, nutautinimas, etninis valymas, nusikaltimų skatinimas, amoralaus elgesio skleidimas. Pvz., Hitleris okupuotuose kraštuose skleidė pornografiją ir skatino prostituciją. Tą patį darė ir Japonija. Senovės Graikijoje vergus versdavo onanuotis, kad jie greičiau prarastų orumą ir atimtų valią priešintis. JAV būdama žemesnės kultūros už Europą, savo kino ir televizijos programomis daro tą patį jai, dėl ko Europa nepatenkinta. Taigi žiūrint iš kibernetinių pozicijų, okupantas okupuotųjų tautų šeimoms skleidžia didelį „triukšmą“, kuris greičiau gali destrukтуриzuoti atmintį (sąmonę). Kaip rodo stebėjimai, mažiausiai priešinas vaikai ir imigrantai, t. y. lengviausiai keičia elgesį. Sunkiausiai – pagyvenę žmonės. Todėl nenuostabu, kad trėnimai, fizinis smurtas, triukšmo skleidimas yra populiariausias okupantų metodas. Asmenį palaužti sunku,

todėl istorija rodo, kad dažniausiai jie sunaikinami. Tai atskleidė Stalino, Hitlerio ir visos kitos okupacijos. Anksčiau visus okupuotusius išnaikindavo, dar anksčiau suvalgydavo. Vėlesniais laikais okupantas stengdavosi panaudoti okupuotuosius, kaip pigią darbo jėgą (išorinis energetinis papildymas). OKUPACIJA – VALSTYBINIO PARAZITIZMO pasireiškimas iš valstybės – okupantės pusės, kaip grobuoniškos valstybės politikos okupuotosios valstybės atžvilgiu pasekmė. Okupuotai valstybei šios pasekmės yra tolygios organizuotų nusikaltėlių grupės veikimui, nes kėsiamasi į svetimą nuosavybę. Tai parazitizmo atmaina. Valstybėje parazitinius elementus galima nukenksminti, pasodinus į kalėjimą, o valstybės lygiu veikiantys parazitiniai elementai negali būti nukenksminami, nes jie atstovauja atskiroms tos pačios hierarchijos vertybėms. Stipresnė valstybė jaučiasi aukštesnės hierarchijos ir pasirenka karą – objektyvų atsargų įsigijimo būdą. Tauta – okupantė savo veiksmus vadina teisingais, nes stipresnė, o okupacijos vykdytojus – didvyriais. Taip atsitinka dėl to, kad gyvybėje yra tik subjektyvus įvykių vertinimas – kas stipresnis, tas ir teisingas. Vadinasi, bet koks parazitizmas turi dvigubą vertinimo standartą – mano vertybė yra aukštesnės hierarchijos ir neliečiama, tavo – ŽEMESNĖS hierarchijos ir liečiama. Tai visiškai priešinga kultūrai, kuri turi vienintelį vertinimo kriterijų – mano yra tabu ir tavo yra tabu. Vadinasi, be kultūros sinergetinių savybių išlaikymo sunku kalbėti apie taiką tarp valstybių.

Atskira problema yra medžiaginiai ir energetiniai santykiai tarp valstybių. Valstybė yra sienas turinti vertybė, todėl joje atsiranda kiekvienai struktūrai būdingas bruožas – traukti iš išorės viską sau. Taigi valstybės viduje santykiai tarp struktūrų nustatomi jos teisės įstatymais, kurie kitoje valstybėje neveikia. Kita valstybė tampa išoriniu energijos ir medžiagų šaltiniu su visomis iš to išplaukiančiomis pasekmėmis. Viena iš tokio išorinio šaltinio atsargų panaudojimo būdų yra akivaizdi valstybės okupacija. Akivaizdūs dalykai gali sukelti greitą pasipriešinimą. Tačiau yra mažiau krintantis į akis būdas – ekonominis ar informacinis išorinio šaltinio panaudojimas, kurio pasekmės tuoj pat nematomos, t. y. reiškiasi su vėlinimu. Jeigu vienos valstybės ūkis yra geriau organizuotas ir pigiau gamina, o kaimyninės brangiau, tai pagal energoentropikos dėsnį mažiau organizuota valstybė tampa rinka jos prekėms, t. y. tik išoriniu energijos ir medžiagų šaltiniu. Daugiau ir pigiau gaminantis ieško naujų rinkų, o jų užkariavimas prekėmis yra vadinamas globalizacija. Tai neregimo ekonominio imperializmo pavadinimas. Mums įprastas imperializmas yra regimas rimbas. Silpnesnėsios gamyba turi dar daugiau nusmukti. Taigi globalizacija ieško naujų vartotojų ir stipresnis gamintojas prekėmis pasiekia tą patį objektyvų rezultatą, ką ir karu – tiesiškai ir regimai traukia energetines ir medžiagines atsargas sau. Taigi globalizacija yra tiesiogiai nepastebima okupacija savo prekėmis, kurio pasekmės pasireiškia pavėluotai ir dabartyje nesulaukia pasipriešinimo. Vadinasi, blogiau organizuotos valstybės gamintojai jaučia agresiją prieš juos, bet jos vartotojai nejaučia agresijos nei tuoj pat, nei vėliau. Vartotojai – penkta kolona prieš savo gamintojus. Tarp kitko, galingi gamintojai nejaučia, kad jie agresyvūs, jie sakosi esą teisingi, nes patenkina vartotojus ir todėl dėl agresijos prieš jų gamintojus turi būti toleruojami. Dabar valstybės – gamintojos sukūrė tokias gyvenimo sąlygas pas save, kad gyventojų skaičius ir darbo jėga mažėja. Atsilikusios gamyboje šalys jiems teikia darbo jėgą, o imigrantai padeda skurdinti ir taip atsilikusias savo valstybes. Vienintelis būdas priešintis ir nenusmukti – tai iš visų jėgų ugdyti savo gamybines struktūras ir savo prekių rinką ginti muitais, kol sutvirtės savi gamintojai. Tam turi padėti savos valstybės įstatymai.

Aptardami vertybes – šeimas, šeiminius, gamybines struktūras, valstybes radome, kad pagrindinis rūpestis žmogui yra šių vertybių tvermė. Vertybių tvermė yra reikalinga šeimoms išlikti, sinergetinėms sąveikoms tarp jų išlaikyti. Tas būdas yra žmonių sukurta, visoms vertybėms laisvę teikianti kultūra, kuri savo ruožtu yra netiesinė sinergetinė sistema. Kultūros sinergetinius principus ardo tūstančius metų esantis visuomenės narių ir jų sukurtų struktūrų STATISTINIS NELYGIATEISIŠKUMAS (skirtingas individų energetinis, informacinis apsirūpinimas ar aprūpinimas), kuris veda prie vertybių hierarchijos apskritai – galingesnis yra teisesnis. Kas gali pagerinti padėtį? Energoentropikos principai rodo, kad tik gilesnis sinergetinių principų (kultūros) ir kibernetinių principų (laisvės) suvokimas visuomenėje gali formuoti didesnės sąmonės (atminties) antientropinės savybės sąmonėje ir didesnę džiaugsmą – DEDG sąmonėje. Taigi reikia didesnio šeiminių skaičiaus (kibernetiniai principai) ir kultūros (sinergetinių principų) jų laisviems santykiams išlaikyti. Esant dideliui samdinių skaičiui ir žemai darbdavių ir valdininkų kultūrai, nuo vertybinio – kas stipresnis, tas teisesnis – santykių sprendimo būdo „vaistų“ nėra. Ką ir rodo dabartinė žmonijos ir mūsų valstybės atgimimo istorija.